

THAI

SAT

THU

CỔ
LONG

Cổ Long

THẤT SÁT THỦ

Thông tin về ebook

Thất Sát Thủ

Tác giả: Cổ Long

Thể loại: Kiếm Hiệp

Bìa: Lý Mai An

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 15-December-2015

Tổng số 247 trang

Click vào đây để đọc online

HỒI 1

Đỗ Thất để tay trên bàn, thực sự thì bàn tay bị cái nón rom rộng vành bao phủ.

Bàn tay trái!

Không ai biết tại sao hắn ta phải giấu bàn tay trái dưới cái nón như thế.

Đỗ Thất vẫn dùng một bàn tay, bàn tay phải của hắn cầm khúc bánh mì khô cứng, khô cứng như chính con người hắn!

Hắn đang ngồi trong một tửu lâu, Thiên Hương lâu.

Trên bàn, có đồ ăn, có cả rượu trà.

Nhưng hắn không động đến thức ăn đó, cũng không uống gì dù là một chút trà.

Hắn chỉ gặm khúc bánh mì khô cứng, khúc bánh mì chính hắn mang vào quán.

Đỗ Thất là một người rất kỹ lưỡng, hắn không muốn bị ai hạ độc trong quán.

Hắn đã tính, trên giang hồ có ít nhất sáu bảy chục người muốn giết hắn, nhưng hắn vẫn còn sống.

Hoàng hôn, trước hoàng hôn.

Ngoài đường có rất nhiều người qua lại, đột nhiên ngay lúc đó, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Ở khúc quanh hiện ra bóng một kỵ sĩ. Hắn phi ngựa gấp rút đến nỗi đụng ngã cả hai thương hiệu và một quầy hàng giăng ngoài đường, đến nỗi ba người khách đi đường phải nhảy nhanh vào vệ đường mới tránh khỏi bị ngựa của hắn đạp phải.

Gã kỵ sĩ hông đeo trường đao lập tức gò cương khi thấy tấm bảng hiệu

Thiên Hương lâu, phi thân rời yên ngựa, phóng về hướng cổng vào tửu lâu.

Giữa sự ồn ào hỗn độn đó, Đỗ Thất vẫn ngồi yên bất động.

Gã kỵ sĩ đeo trường đao đã thấy Đỗ Thất, bao nhiêu thớ thịt trên người hắn như co thắt lại ngay lập tức, hắn hét lên một tiếng đinh tai nhức óc.

Hắn không thềm chào hỏi Đỗ Thất, rùn chân hạ thấp thân mình hất nhẹ cái nón rom trên bàn, nhìn bên dưới nón, bộ mặt đỏ bừng của hắn bỗng trở nên tái ngắt, hắn lẩm bẩm:

- Không sai, đúng là ngươi.

Đỗ Thất vẫn bất động, chưa mở miệng nói một lời nào.

Gã kỵ sĩ đeo trường đao xuất thủ, thanh đao của hắn lập tức rời khỏi vỏ, đao quang loé ngời, thản nhiên tự chặt lên chính bàn tay của hắn.

Hai ngón tay đâm máu rơi trên mặt bàn, ngón út và ngón áp út.

Mặt mày gã kỵ sĩ đeo trường đao tái xanh, mồ hôi đổ giọt, hắn lắp bắp hỏi:

- Đủ chưa?

Đỗ Thất vẫn ngồi đó im lìm, vẫn chưa mở miệng.

Gã kỵ sĩ đeo trường đao cắn răng, đột nhiên rút đao lần nữa. Bàn tay trái lia cổ tay rớt ngay trên bàn.

- Đủ chưa?

Đỗ Thất cuối cùng cũng ngẩng nhìn gã, gật đầu:

- Đi!

Khuôn mặt gã kỵ sĩ đeo trường đao méo mó trong đau đớn, hồi lâu gắng gượng thốt:

- Đa tạ.

Hắn không nói thêm tiếng nào, loạn choạng lia khỏi tửu lâu.

Võ công hắn cực kỳ cao thâm, tại sao hắn phải nhìn dưới cái nón? Tại

sao hấn tự nguyện chặt đứt bàn tay mình? Điều ngạc nhiên hơn hết là tại sao hấn lại cảm ơn Đỗ Thất?

Dưới cái nón có bí mật gì?

Không một ai biết.

Hoàng hôn, hoàng hôn buông xuống.

Hai người nữa bước nhanh vào quán. Họ mặc hoa phục gấm thêu kim tuyến rất nổi, khí phách hơn người.

Thấy họ, nhiều người trong quán đứng lên, mặt ai cũng hiện vẻ kính trọng, cúi đầu chào đón.

Trong vòng tám dặm ai lại không biết đến “Kim tiên ngân đao, Đoạn thị song anh”? Ít có ai mà chưa từng chịu ơn của họ.

Anh em họ Đoạn chưa chào đáp lễ mọi người, cũng chưa chào hỏi Đỗ Thất, chỉ đi tới bàn, nhìn dưới cái nón, mặt mày chợt biến sắc. Đoạn Anh thốt:

- Không sai!

Đoạn Kiệt vòng tay cúi mình nói:

- Đại giá quang lâm, xin hỏi có điều chi phân phó?

Đỗ Thất vẫn không cử động, chưa nói tiếng nào.

Hấn bất động, anh em họ Đoạn cũng không dám cử động, đứng lặng như hai gốc tử trước mặt hấn.

Lại hai người nữa bước vào tửu lâu, một là Táng Môn Kiếm Phương Khoan, một là Thiết Quyền Vô Địch Thiết Trọng Đạt, dáng dấp cũng y như anh em họ Đoạn, giở cái nón nhìn bên dưới, rồi cúi đầu thi lễ ngay lập tức:

- Đại giá có điều chi phân phó?

Họ Đỗ không nói gì, vì vậy họ đành phải đứng im, không dám phản nản, không dám ngồi xuống.

Họ là những võ lâm hào khách oai trấn nhất phương. Tại sao chỉ nhìn

dưới cái nón một cái là tỏ ra sợ sệt, cung kính như vậy?

Dưới cái nón tàng ẩn một ma lực gì ghê gớm vậy?

Hoàng hôn, hoàng hôn chợp tắt.

Trong tửu lâu đã bắt đầu đốt đèn.

Ánh đèn hắt vào mặt bọn họ, soi tỏ những giọt mồ hôi lạnh buốt còn đọng trên má.

Đỗ Thất chưa ra lệnh cho họ làm gì, họ chưa thể cảm thấy thoải mái được.

Nhìn vào mặt họ, phảng phất vẻ lo âu đại họa có thể giáng xuống đầu họ bất kỳ lúc nào.

Bóng tối tối tràn ngập, sao đêm lác đác xuất hiện trên nền trời.

Bên ngoài tòa tửu lâu tối đen, đột nhiên vang tiếng sáo trúc thê lương thảm đạm, chùng như quỷ khóc.

Phương Khoan nhích người biến sắc, đôi người co giãn liên tục, tựa hồ bị tiếng sáo ma quái kích động.

Đỗ Thất vẫn một mực bất động.

Vì vậy họ không dám cử động. Không dám đi!

Đúng lúc đó, đột nhiên “âm” một tiếng, trên trần nhà hiện ra bốn lỗ hồng lớn cũng một lúc.

Bốn nhân ảnh đồng loạt rơi xuống, bốn thân hình khôi vĩ, tám bàn chân to lớn, người nào cũng mặc quần áo màu đỏ chói, đeo thắt lưng lấp lánh kim quang, mỗi thắt lưng có giắt một thanh loan đao đánh mười ba vòng vàng sáng choang mỹ lệ. Cán đao cũng loang loáng kim quang.

Bốn gã đại hán vừa hạ mình xuống nhẹ nhàng tựa như bông gòn đã phân thân về bốn góc lầu đứng gác.

Thần thái mọi người trong quán cực kỳ khẩn trương, nhãn thần như muốn biểu lộ điều khủng khiếp mà họ không dám nói ra.

Trong lúc mọi người đang lo quan sát sự việc diễn tiến thì ở đằng sau,

một người nữa hốt nhiên xuất hiện.

Người này đầu đội mào kim quan, thân khoác áo bào vàng chói, thắt lưng cũng làm bằng vàng, giắt một thanh loan đao vàng, mặt tròn như trăng rằm.

Đoạn Thị Song Anh cùng Phương Khoan và Thiết Trọng Đạt dù là những cao thủ võ công kinh hồn cũng không thể đoán được người này vào bằng đường nào, từ trên mái nhà phóng xuống, hay từ cửa sổ bay vô. Nhưng họ nhận ra người đó ngay lập tức.

Nam Hải đệ nhất cự phú, hoàng kim sơn thượng Kim Vương, Vương Tôn Vô Kỵ.

Bất kỳ ai chưa từng gặp y, chỉ cần thấy cách y xuất hiện, cũng đoán được y là ai.

Đỗ Thất vẫn ngồi im, vẫn chưa nhìn đến y một lần.

Vương Tôn Vô Kỵ đi tới, cúi mình giở cái nón nhìn xuống dưới, bất chợt thở ra khoan khoái, thốt:

- Không sai, đúng là ngươi.

Họ Vương lúc đầu có vẻ hơi căng thẳng, nhưng bây giờ chợt để lộ một nụ cười đắc ý.

Hắn đột nhiên tháo cái đai vàng, trút ra một lúc mười tám viên ngọc trai trong suốt.

Hắn chỉ vào đồng ngọc trai và chiếc đai vàng, vòng tay hỏi:

- Đủ chưa?

Đỗ Thất không di động, cũng không mở miệng.

Trong bóng đêm tiếng sáo trúc càng ngày càng khẩn trương, càng ngày càng gần.

Nụ cười của Vương Tôn Vô Kỵ cơ hồ miễn cưỡng, hắn giơ tay lấy cái mào vàng xuống, trên mào còn gắn mười tám viên ngọc thạch xanh ngời. Hắn đặt hoàng kim quan lên bàn:

- Đủ chưa?

Đỗ Thất không di động, cũng không mở miệng.

Vương Tôn Vô Kỵ lại tháo thanh loan đao giát vàng, thanh đao nặng nề, lạnh buốt:

- Đủ chưa?

Đỗ Thất chẳng hề chuyển động.

Vương Tôn Vô Kỵ nhướn mày, hỏi:

- Các hạ còn muốn gì nữa?

Đỗ Thất đột ngột trả lời:

- Muốn ngón tay cái trên bàn tay phải của các hạ!

Ngón tay cái bị chặt, bàn tay đó sẽ không còn cầm được đao, không còn cầm được cả con dao chém ruồi.

Mặt mày Vương Tôn Vô Kỵ hoàn toàn thất sắc.

Hiện giờ tiếng sáo trúc đã quá khẩn trương, quá gần, chui vào tai mọi người, như là mũi kim nạo xát.

Vương Tôn Vô Kỵ nghiêng rằng, giơ bàn tay phải lên, dũi ngón tay cái ra, thét lạnh:

- Đưa đao đây!

Một gã đại hán lập tức dâng đao, kim quang loé ngời cán đao, tiếng gió rít cuốn xoáy xung quanh bàn tay của Vương Tôn Vô Kỵ.

Một ngón tay cái đâm máu rơi trên mặt bàn ngay lập tức.

Thần sắc Vương Tôn Vô Kỵ tái xanh:

- Đủ chưa?

Cuối cùng Đỗ Thất cũng ngẩng đầu lên nhìn họ Vương, hồi đáp:

- Muốn gì?

Vương Tôn Vô Kỵ nói:

- Muốn các hạ giết người!

Đỗ Thất hỏi:

- Giết ai?

Vương Tôn Vô Kỵ đáp:

- Quỷ Vương.

Đỗ Thất hỏi lại:

- Âm Đào?

Vương Tôn Vô Kỵ gật đầu:

- Đúng!

Phương Khoan, Thiết Trọng Đạt, Đoạn Thị Song Anh, tất cả đều không kèm chế được, thốt nhiên biến sắc.

Quỷ Vương Âm Đào, nội cái đại danh đó thôi cũng đủ làm cho họ hồn xiêu phách tán.

Tiếng sáo trúc đột nhiên thay đổi, nghe như tiếng than rên của người vợ khóc chồng, khiến cho bầu không khí càng thêm u ám.

Vương Tôn Vô Kỵ nói nhỏ:

- Mau tắt hết đèn!

Từ lâu đang được chiếu sáng bởi khoảng hai mươi cái đèn nến. Bốn gã hầu cận áo đỏ vừa nghe lệnh lập tức huy động thần lực phát chương làm cho tất cả tắt cùng một lúc.

Bốn bề cùng nhuộm một màu tối đen, trong bóng đêm thăm thẳm đó đột nhiên ngay trước cây cầu bắt vào từ lâu cháy lên mấy chục cái lồng đèn. Ánh đèn leo lét giữa không trung, phiêu phiêu dang dang trong gió, chẳng khác nào ánh đèn dẫn dắt loài ma quái.

Vương Tôn Vô Kỵ thất thanh:

- Quỷ Vương đã đến!

Ánh đèn thê lương hắt vào mặt từng người trong từ lâu, những khuôn

mặt đang méo mó vì sợ hãi, sợ hãi vì như sắp phải gặp một ác quỷ từ địa ngục hiện về.

Tiếng sáo trúc rên rĩ triền miên chợt bị át bởi một tràng cười nhạo báng:

- Không sai, ta đã đến!

Năm âm thanh đó vừa dứt, một luồng gió ẩm đậm lạnh lẽo quét ngang, mang theo một bóng người.

Một người mặt mày cứng lạnh như xi sáp khô, choàng áo vải gai đầu dài thượt, dáng ốm tong như cây tre, hạ mình xuống sàn tử lâu như vừa bị gió thổi vào, thân mình lắc lư phiêu diêu bất định.

Mắt của hắn thất thần, trân trân nhìn Vương Tôn Vô Kỵ, thanh âm như cú rúc ra chiều mĩa mai:

- Ta đã nói, ngươi quyết phải chết hôm nay!

Vương Tôn Vô Kỵ đột nhiên cười lạnh:

- Ngươi quyết phải chết hôm nay!

Quỷ Vương Âm Đào hỏi lại:

- Ta?

Vương Tôn Vô Kỵ đáp:

- Đáng lẽ ngươi không nên đến đây. Ngươi đến rồi, tất phải bỏ mạng!

Âm Đào hỏi:

- Ngươi có thể giết ta?

Vương Tôn Vô Kỵ đáp:

- Ta thì không.

Âm Đào hỏi:

- Ai có bản lĩnh đó?

Vương Tôn Vô Kỵ trả Đỗ Thất:

- Hắn!

Đỗ Thất vẫn ngồi bất động, ánh mắt hẩn cũng bất động.

Quý Vương Âm Đào đảo cặp mắt xanh lè nhìn Đỗ Thất từ trên xuống dưới:

- Ngươi có bản lĩnh giết ta?

Chỉ một tiếng trả lời đơn giản:

- Đúng!

Âm Đào cười lạnh:

- Ngươi dùng gì để giết ta? Dùng cái nón rơm rách rưới đó?

Đỗ Thất không trả lời, hẩn vươn bàn tay ra, bàn tay phải, từ từ nâng cái nón rơm.

Thực sự ở dưới cái nón rơm đó có gì?

Chẳng có gì ngoài một bàn tay.

Bàn tay trái.

Bàn tay có tới bảy ngón đều đặn.

Bàn tay nhám xam, tựa như nham thạch tạo nên nơi vách đá bãi biển bị những cơn sóng đả kích lâu ngày.

Nhìn thấy bàn tay đó, Quý Vương Âm Đào như nhìn thấy một bóng ma đáng quý, thất sắc thất:

- Thất sát thủ!

Đỗ Thất bất động, im lìm.

Âm Đào gượng gạo tiếp:

- Ta không đến tìm ngươi, ngươi chỉ nên lo chuyện của ngươi.

Đỗ Thất nói:

- Đây là chuyện của ta.

Âm Đào hỏi:

- Người muốn làm sao?

Đỗ Thất đáp:

- Muốn người đi!

Âm Đào dậm chân, thốt:

- Được, người ở lại, ta đi.

Đỗ Thất nói:

- Để lại cái đầu của người rồi cứ đi!

Tròng mắt Âm Đào co rút lại, đột nhiên cười lạnh, nói:

- Cái đầu ta ở đây. Sao người không tới lấy?

Đỗ Thất đáp:

- Sao người không mang đến đây?

Âm Đào cười lớn, giọng cười ảm đạm chói tai. Giữa những tiếng cười ảm đạm chói tai đó, cái bóng u linh của hắc thành linh phóng vút lên về hướng Đỗ Thất, nơi thân mình hắc bộc phát mười hai tia hàn quang xanh lạnh sáng chói bắn về phía Đỗ Thất.

Chiếc nón rom nơi bàn tay phải của Đỗ Thất di động, những tia hàn quang xanh lè chung quanh họ Đỗ đột nhiên tắt ngóm, ngay lúc đó, trong tay Âm Đào xuất hiện một thanh trường kiếm xanh ngắt, mũi kiếm đâm thẳng vào yết hầu Đỗ Thất.

Thế kiếm lăng không phát ra phiêu hốt quỷ dị, ánh hàn quang xanh lè lưu chuyển không ngừng khó mà biết được đang đâm vào chỗ nào.

Đỗ Thất xuất trao chớp tới. Giữa vùng sáng xanh của kiếm khí, chỉ thấy ánh xám của thép lạnh và bàn tay bảy ngón quện vào nhau. Ánh kiếm liên miên, bóng trao cũng liên tu bất tận, lần đầu tiên kiếm chạm trao, “đình” một tiếng, kiếm quang chợt tắt ngóm, trong tay của Âm Đào chỉ còn lại một đoạn kiếm gãy.

Kiếm quang của Âm Đào vừa tắt, một ánh kiếm khác xuất hiện từ tay Đỗ Thất.

Trong tay Đỗ Thất còn nắm mũi kiếm gãy của Âm Đào, mũi kiếm bị bẻ gãy đó giờ đâm sâu vào yết hầu Âm Đào.

Không ai có thể diễn tả nổi tốc độ đường kiếm, không ai thấy rõ bàn tay họ Đỗ.

Một tiếng la thảm thiết, thân mình Âm Đào đã gục ngã.

Tiếng la vừa dứt, đèn đuốc cũng phụt tắt hết.

Ngoài tửu lầu không còn một cái lồng đèn, bốn bề tối mịt.

Im lặng chết người, bóng tối chết người.

Thậm chí một hơi thở cũng không có.

Không biết bao lâu sau, chợt có tiếng nói của Vương Tôn Vô Kỵ:

- Đa tạ.

Đỗ Thất nói:

- Ngươi đi đi, đem Âm Đào đi!

- Được!

Liền sau đó, tiếng chân đi xuống lầu hồi hả vang lên.

Đỗ Thất lại nói:

- Bốn người các ngươi đi đi, bỏ lại binh khí rồi đi.

- Được!

Bốn người đáp lời, binh khí bỏ hết trên bàn, một roi, một đao, một tang môn kiếm!

Đỗ Thất nói:

- Nhớ cho kỹ, lần tới ai đem binh khí đến gặp ta, chết!

Không ai dám tạo một tiếng động nào, bốn người im lặng đi xuống lầu.

Trong bóng đêm yên tĩnh ấy, hồi lâu, đột nhiên thắp lên một cây đèn.

Cây đèn trong tay một người, mọi người ào ra khỏi lầu từ trước, chỉ có

người này ở lại.

Một gã trung niên nhìn rất bình thường, rất ôn hòa, trên mặt đọng một nụ cười, nhìn Đỗ Thất, cười nói:

- Thất sát thủ, quả nhiên danh bất hư truyền!

Đỗ Thất không để ý, cũng không nhìn người đó, cuốn hết châu báu cùng binh khí vào bọc, từ từ bước xuống lầu.

Người trung niên gọi theo:

- Xin dừng bước.

Đỗ Thất đột nhiên hỏi:

- Người là ai?

- Tại hạ Ngô Bất Khả.

Đỗ Thất cười lạnh:

- Người cũng muốn chết?

Ngô Bất Khả đáp:

- Tại hạ được lệnh truyền đạt một lời mời.

Đỗ Thất hỏi:

- Lời mời gì?

Ngô Bất Khả đáp:

- Một người muốn tương kiến Thất gia một lần, muốn thỉnh Thất gia quá bộ đến.

Đỗ Thất lãnh đạm nói:

- Bất kỳ ai muốn gặp ta, phải tự đến.

Ngô Bất Khả nói:

- Nhưng người này...

Đỗ Thất tiếp:

- Người về nói với hần là ai cũng phải đến, tốt nhất là bò đến, nếu không khi về sẽ phải bò về.

Hần dừng lời, đi xuống lầu.

Ngô Bất Khả vẫn cười, nói:

- Tại hạ nhất định truyền lời của Thất gia, hồi báo tới Long Ngũ công tử.

Đỗ Thất đột nhiên dừng chân, quay đầu lại một lần nữa, trên bộ mặt lạnh như đá bỗng có chút dao động:

- Long Ngũ? Tam Tương Long Ngũ?

Ngô Bất Khả cười, nói tiếp:

- Còn có ai khác sao?

Đỗ Thất hỏi:

- Hần ở đâu?

Ngô Bất Khả đáp:

- Rằm tháng bảy, Long Ngũ công tử đợi Thất gia tại Thiên Hương lầu ở Hàng Châu.

Trên mặt Đỗ Thất hiện rõ một biểu tình kỳ quái, hốt nhiên trả lời:

- Được, ta sẽ tới!

o O o

Công tôn Diệu không để tay lên bàn. Tay hần ít khi lộ ra, không bao giờ muốn để ai thấy được.

Đặc biệt là bàn tay phải.

Thanh âm của Công tôn Diệu nhỏ xíu, mặt mày tầm thường, áo quần sơ sài.

Bởi vì hần không muốn thu hút sự chú ý.

Nhưng hiện giờ hần đang ngồi đối diện một người cực kỳ phi thường, y phục làm bằng chất liệu tốt nhất, thợ may giỏi nhất, trên tay đeo đồ

trang sức trị giá không dưới một ngàn hai trăm ngàn lượng, trên nón cũng gắn một hạt minh châu to bằng trái nhãn.

Hà hưởng bản thân người đó cũng thu hút sự chú ý, hấn ốm hơn, thấp hơn, đặc biệt là có một cái mũi bự khoằm như mỏ điều hâu, vì vậy bằng hữu của hấn gọi hấn là Hồ Đại Tị, người khác gọi hấn là Đại Tị Cầu.

Cái mũi của hấn quả thật giống mũi chó săn, luôn luôn có thể ngửi được những thứ mà người khác không thể.

Cái hấn ngửi được kỳ này là một hạt ngọc quý nhất trần gian, viên dạ minh châu trị giá liên thành.

Thanh âm của hấn cũng hạ rất thấp, miệng của hấn kề sát tai Công tôn Diệu:

- Anh chưa nhìn thấy viên dạ minh châu đó thì hoàn toàn không thể nào biết nó kỳ diệu hấp dẫn cỡ nào.

Công tôn Diệu ngưng trọng thần sắc, nói:

- Tôi không thể tưởng tượng được.

Hồ Đại Tị nói:

- Tôi không bao giờ đọc sách, vạn nhất cần phải đọc sách, tôi cũng chỉ đốt đèn, dầu và đèn cầy đều rẻ.

Hồ Đại Tị nhăn mặt, tiếp:

- Nhưng tôi phải có nó trong tay, nếu không, tôi quyết phải chết.

Công tôn Diệu nói:

- Tùy anh thôi, vô luận anh muốn gì, đều có thể có mà.

Hồ Đại Tị méo miệng, cười khố:

- Anh biết là tôi không thể vào đến chỗ giấu viên minh châu, bốn bề tường đồng vách sắt, chỉ có anh mới có thể vào đến, chỉ có anh mới có thể mở cái tủ khóa đó, ngoài anh ra, còn ai trong chốn giang hồ có thể trộm được viên ngọc liên thành đó?

Công tôn Diệu hỏi:

- Anh không tìm được ai sao?

Hồ Đại Tị hỏi lại:

- Chúng ta không phải đã là bằng hữu hai mươi năm rồi sao?

Công tôn Diệu đáp:

- Đúng vậy.

Hồ Đại Tị hỏi:

- Anh có muốn thấy tôi chết trên đường không?

Công tôn Diệu đáp:

- Không muốn.

Hồ Đại Tị nói:

- Vậy thì anh nhất định phải trộm cho tôi.

Công tôn Diệu trầm mặc, suy nghĩ một lúc lâu, hốt nhiên giơ bàn tay phải ra:

- Anh có thấy bàn tay này của tôi không?

Trên bàn tay chỉ còn có hai ngón, ngón giữa, ngón út, và ngón áp út đều bị chặt cụt.

Công tôn Diệu nói tiếp:

- Anh có biết tại sao ngón út của tôi bị cụt không?

Hồ Đại Tị lắc đầu.

Công tôn Diệu tiếp lời:

- Ba năm trước, tôi đứng trước mặt cha mẹ và vợ của tôi, cắt đứt ngón tay út, thề không bao giờ ăn trộm nữa.

Hồ Đại Tị đang chờ cho hắn nói tiếp.

Công tôn Diệu thở dài:

- Nhưng một ngày kia, tôi thấy tám con ngựa bạch ngọc, tôi ngựa nghề,

đêm đó tôi đã ăn cắp tám con ngựa bạch ngọc đó.

Hồ Đại Tị nói:

- Tôi đã thấy tám con ngựa bạch ngọc đó.

Công tôn Diệu tiếp:

- Cha mẹ tôi, vợ tôi, ai cũng thấy, họ không nói lời nào. Sáng ngày hôm sau, họ cuốn gói ra đi, không thèm nhìn tới tôi.

Hồ Đại Tị nói:

- Vì muốn họ trở lại, anh chặt luôn ngón áp út?

Công tôn Diệu gật đầu:

- Lúc đó tôi lại hạ quyết tâm tuyệt đối không bao giờ ăn trộm nữa, nhưng... hai năm sau... tôi lại phá giới. Tôi ăn cắp cái bắp cải làm hoàn toàn bằng ngọc phỉ thúy. Sau khi thấy được nó, tôi chống cằm suy nghĩ, suốt mấy ngày không ngủ được, cuối cùng, tôi không chống lại được, phải trộm nó.

Công tôn Diệu cười khở:

- Ăn trộm cũng là một căn bệnh, mắc bệnh này còn đáng sợ hơn là bệnh đậu mùa.

Hồ Đại Tị rót rượu cho Công tôn Diệu.

Công tôn Diệu thì thảo nói tiếp:

- Mẫu thân tôi đã yếu, sau khi phát hiện tôi tái phạm, trở bệnh trầm trọng vì tức giận, vợ tôi lo lắng, giận dữ, đã chặt ngón giữa của tôi, uống máu.

Hồ Đại Tị nói:

- Vì vậy bàn tay của anh chỉ còn có hai ngón.

Công tôn Diệu im lặng, hồi lâu thở dài ảo não.

Hồ Đại Tị nói:

- Nhưng bàn tay hai ngón của anh còn linh xảo gấp mười lần bàn tay

hoàn hảo của thiên hạ, nếu không dùng tới, thì thật là uổng quá.

Công tôn Diệp đáp:

- Chúng ta làm bằng hữu đã hai chục năm rồi, anh đã cứu tôi, bây giờ anh nợ ngập đầu không thể trả nổi, chủ nợ của anh chắc bắt anh trả bằng viên dạ minh châu đó, hắn biết thế nào anh cũng đến gặp tôi.

Công tôn Diệp thở dài, nói tiếp:

- Tôi biết là vậy, nhưng tôi thực sự không thể đi trộm cho anh.

Hồ Đại Tị hỏi:

- Anh đã quyết định rồi hả?

Công tôn Diệp gật đầu, đáp:

- Ngoài việc đi ăn trộm ra, bất cứ cái gì tôi cũng vui lòng làm cho anh.

Hồ Đại Tị đột nhiên đứng dậy, nói:

- Tốt, chúng ta đi.

Công tôn Diệp hỏi:

- Đi đâu?

Hồ Đại Tị nói:

- Tôi không muốn anh đi ăn trộm, nhưng đến đó nhìn cũng đâu có liên quan tới việc ăn trộm.

Tường cao năm trượng, dày năm tấc, trên tường trồng hoa cỏ đủ thứ. Vượt qua được bức tường này không có mấy người, nhưng điều đó chắc chắn không thể cản trở Công tôn Diệp.

Hồ Đại Tị nói:

- Anh thực sự có thể qua sao?

Công tôn Diệp điềm đạm đáp:

- Dù cho cao hai chục trượng cũng không thành vấn đề.

Hồ Đại Tị nói:

- Nơi giấu viên dạ minh châu là một nhà thiết khổ, ngoại trừ một vài lính canh gác ngay đằng trước, bốn bề đều không có ai, vì không còn cửa nào vào.

Công tôn Diệu không thể không hỏi:

- Nơi đó thật sự là tường đồng vách sắt sao?

Hồ Đại Tị gật đầu:

- Trên tường mặc dù có cửa sổ, nhưng chỉ rộng một tấc, cao hơn nửa tấc, quá lắm chỉ có thể đút đầu vào.

Công tôn Diệu cười:

- Vậy là đủ rồi.

Hắn rành Xúc Cốt Công, một môn võ công vốn tưởng đã thất truyền.

Hồ Đại Tị nói tiếp:

- Sau khi vào, còn phải mở tủ sắt để lấy viên dạ minh châu. Tục truyền rằng chính Thất Xảo Đồng Tử đã làm ống khóa, chìa khóa duy nhất nằm trong tay cha của hắn, nhưng không ai thực sự biết chìa khóa giấu ở đâu.

Công tôn Diệu nói nhỏ:

- Dù là Thất Xảo Đồng Tử làm ống khóa, chưa chắc không có ai mở được.

Hồ Đại Tị hỏi:

- Anh đã từng mở à?

Công tôn Diệu đáp:

- Tôi chưa từng thử, nhưng tôi tin chắc trong thiên hạ không có một cái khóa nào mà tôi không mở được.

Hồ Đại Tị nhìn hắn, thốt nhiên cười.

Công tôn Diệu hỏi:

- Anh không tin?

Hồ Đại Tị cười nói:

- Tôi tin chứ, rất tin, nếu không đã chạy rồi.

Hồ Đại Tị thở dài:

- Bởi vì, khi anh nhất thời xung động mà đi, anh chịu theo tôi đi ăn trộm, nếu anh không thể lọt vào phòng, nếu anh không thể mở khóa, anh chắc chắn sẽ rất ngượng ngịu, như vậy là tôi chưa hại anh sao?

Công tôn Diệu cười mỉa:

- Kế khích tướng của anh không có hiệu quả đâu, tôi đã quyết là không trộm nữa mà.

Hồ Đại Tị nói:

- Tôi chưa có rủ rê anh mà, bất quá tôi chỉ yêu cầu anh đi nhanh.

Công tôn Diệu nói:

- Tôi chắc chắn là phải đi rồi, nhưng tôi có thể về tới đây nếu không thành công không?

Công tôn Diệu cười mỉa, đi tới trước vài bước, hốt nhiên dừng lại, nói:

- Anh đợi tôi ở đây, tối đa nửa canh giờ tôi sẽ trở lại.

Nói chưa dứt lời, thân hình hắn đã lạng lên hai trượng, dùng thế bích hồ du tường leo lên tường, nhân ảnh mới đó đã lên tới tận đỉnh, mất hút.

Trên mặt Hồ Đại Tị không kèm được một nụ cười đắc ý, bằng hữu cố cựu luôn luôn biết bệnh của bằng hữu mình.

Đắc ý thì đắc ý, người trong cuộc như hắn không thể cảm thấy thoải mái được lâu.

Hồ Đại Tị bắt đầu lo lắng.

Trên đầu tường đột nhiên thấp thoáng xuất hiện một bóng, Công tôn Diệu dùng thế Lạc Diệp Bàn Phiêu nhẹ nhàng hạ xuống.

Hồ Đại Tị vừa mừng vừa lo, hỏi nhanh:

- Thành công chứ hả?

Công tôn Diệu không trả lời, kéo hần chạy, chạy vòng vèo một hồi, đến một đường hẻm còn tối hơn, mới bắt đầu dừng lại.

Hồ Đại Tị thở ra:

- Tôi biết anh không thể đắc thủ dễ vậy.

Công tôn Diệu bất chợt mở miệng, chừng như muốn nói một câu, nhưng thực ra là nhả ra một hạt ngọc.

Viên dạ minh châu trị giá liên thành.

Trăng mát dịu, ánh sao sáng chiếu làm cho viên ngọc nhoáng ngời, làm sáng cả con hẻm hắc ám.

Mặt của Hồ Đại Tị đỏ hồng hưng phấn, nắm lấy viên dạ minh châu, lập tức nhét vào y phục, ánh sáng của viên ngọc cũng theo đó mà rọi tỏ đáng người hẩn.

Đột nhiên, một bóng người trong bóng tối bước ra, cười nói:

- Tốt lắm, Công tôn Diệu quả nhiên diệu thủ vô song.

Người này xuất hiện đột ngột từ trong bóng tối, nhìn rõ ra là một trung niên nhân phong thái ôn hòa, trên mặt điểm một nụ cười hoan hỉ.

Hồ Đại Tị nhìn thấy người này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lập tức bước tới nghinh tiếp, song thủ dâng hạt dạ minh châu truyền thần, miễn cưỡng cười nói:

- Kỳ này thành công, tại hạ xin tiên sinh hạ bút xóa nợ cho, có được không?

Nguyên lai trung niên nhân này là chủ nợ, nhưng chủ nợ mà lại không một chút nào gấp gáp muốn thanh toán vụ nợ, thậm chí còn chưa nhìn tới viên dạ minh châu một lần.

Điều chính yếu gã tính tới không phải là viên dạ minh châu sao?

Gã muốn gì?

- Tại hạ Ngô Bất Khả.

Gã cười cười nhìn sang Công tôn Diệu:

- Sở dĩ tại hạ phải dùng tới hạ sách này là chỉ vì để tận mắt nhìn thấy tài nghệ của Công tôn tiên sinh. Còn về việc xóa nợ, bất quá chỉ là con số, không quan trọng tới mức không thể làm.

Công tôn Diệu trầm giọng, nói:

- Ngươi thật ra muốn gì?

Ngô Bất Khả nói:

- Có một người sai tại hạ đến thỉnh Công tôn tiên sinh quá bộ gặp mặt một lần.

Công tôn Diệu lạnh lùng nói:

- Khổ là tại hạ không thể làm được, tại hạ đó giờ rất dè dặt.

Ngô Bất Khả cười nói:

- Nhưng vô luận là ai khi gặp Long Ngũ công tử chắc chắn sẽ không còn dè dặt nữa, công tử không bao giờ bắt buộc một ai miễn cưỡng đến, cũng không bao giờ chê trách ai.

Công tôn Diệu đã chuẩn bị rời chân, đột nhiên quay đầu lại hỏi:

- Long Ngũ công tử? Người các hạ nói là Tam Tương Long Ngũ?

Ngô Bất Khả trả lời:

- Trên giang hồ còn có Long Ngũ thứ hay sao?

Trên mặt Công tôn Diệu hiện ra một biểu tình khó hiểu, không biết là kinh ngạc?

Hưng phấn? Sợ sệt?

- Long Ngũ công tử muốn gặp ta?

Ngô Bất Khả đáp:

- Rất muốn.

Công tôn Diệu nói:

- Nhưng Long Ngũ công tử như là thiên ngoại thần long, không ai biết tung tích của công tử, làm sao mà ta tìm được?

Ngô Bất Khả đáp:

- Tiên sinh không cần tìm, vào ngày rằm tháng bảy, công tử sẽ đợi tiên sinh ở Thiên Hương lầu tại Hàng Châu.

Công tôn Diệu quyết ý, lập tức lên đường:

- Được, ta sẽ tới!

o O o

Thạch Trọng lại thò tay bóc đậu phộng.

Người thường mỗi lần bóc cùng lắm là ba mươi hột, hắn bóc tới bảy tám chục hột.

Bàn tay phải của hắn bự gấp ba lần bàn tay người thường.

Bản hiệu của tiệm bán đậu phộng ghi rõ ràng: “đậu phộng ngũ hương, hai phân bạc một lần bóc”.

Hắn quăng ba chục phân, bóc luôn mười lăm lần, cái rỗ đan liễu gai đựng đậu phộng gần như cạn hết.

Đứa bé gái bán đậu phộng gần khóc.

Thạch Trọng cười lớn, cười lớn tới nỗi đậu phộng rớt lại hết vô rỗ, nghênh ngang đi.

Hắn chưa bao giờ thích ăn đậu phộng, nhưng hắn muốn chọc người ta khóc trước mặt hắn.

Hắn thích tùy lúc tùy nơi phá hỏng những thứ bình nhật hàng ngày của người khác.

Trên núi Huyền Sơn có một cái đỉnh đồng rất nặng, nghe nói nặng cỡ mười người khiêng, không ai nghĩ tới khiêng nó đi.

Sáng một hôm, khi mọi người tỉnh giấc, đột nhiên không thấy cái đỉnh đồng đâu nữa.

Trên trần thế này nếu có ai có thể dời cái đỉnh đồng xuống núi, người đó nhất định là Thạch Trọng.

Vì vậy ai ai cũng chạy đi tìm Thạch Trọng.

Bỏ cái đỉnh đồng giữa đường, nơi ngựa xe qua lại, tất cả đều đình trệ, việc thương mại cũng bị ảnh hưởng nặng nề.

Mọi người phải nhờ Thạch Trọng khiêng cái đỉnh đồng về chỗ cũ.

Thạch Trọng không thèm đề ý.

Đợi tới khi mọi người mếu máo, Thạch Trọng mới phá lên cười, đứng dậy, chỉ bằng hữu thủ không lồ của hắn bế cái đỉnh đồng lên, thổ khí khai thanh, hét lớn: “Đi!”

Chỉ một bàn tay nâng gọn cái đỉnh đồng nặng nghìn cân.

Đúng ngay lúc đó, trong đám đông bỗng phát ra tiếng nói:

- Thạch Trọng, Long Ngũ công tử đang tìm các hạ.

Thạch Trọng lập tức quăng cái đỉnh đồng xuống, chẳng sợ nó lăn đề chết người, đi mấy bước, quay đầu lại hỏi:

- Ở đâu?

- Ngày rằm tháng bảy, công tử đợi các hạ ở Thiên Hương lâu tại Hàng Châu.

o O o

Rằm tháng bảy, trăng tròn.

Thiên Hương lâu Hàng Châu vẫn mở cửa như bình thường, vào giờ ăn tối đã đông nghẹt người.

Hôm nay chỉ có một quái sự, hôm nay mấy chục khách nhân trên lầu toàn là khách lạ, lầu lầu một vài người khách quen ghé qua đều bị chặn lại bên ngoài.

Hàng ngày Thiên Hương lâu chào đón vị khách hàng nổi tiếng nhất, Hàng Châu hào khách Mã lão bản, nhưng hôm nay không còn ghế cho họ Mã.

Mã lão bản đỏ mặt, chuẩn bị phát tiết sự nóng giận, mà một khi Mã lão bản phát giận, chắc chắn là không phải trò cười.

Lão chương quỹ Thiên Hương lâu lập tức chạy ra, xin lỗi rồi rít, xin đền một vạn ngân lượng, còn ra lệnh đem những món đồ ăn ngon nhất và năm chục hũ rượu ngon nhất tới nhà của Mã lão bản, rồi còn ghé miệng sát tai Mã lão bản, nói thầm một hồi lâu.

Mã lão bản nhướng mày, chẳng nói chẳng rằng, quay đầu đi thẳng.

Lão chương quỹ vừa thở ra khoan khoái thì Hàng Châu Vạn Thắng tiêu cục Tổng tiêu đầu Vạn Thắng Kim Dao Trịnh Phương Cương dẫn một nhóm tiêu sư đi vào, người ngựa kiệt liệt.

Trịnh tổng tiêu đầu không như Mã lão bản chịu đứng nghe lý giải, nói liền:

- Không có chỗ thì tự vào tìm chỗ vậy.

Họ Trịnh giơ tay xô gã chương quỹ, chuẩn bị bước lên lầu.

Thang lầu đột nhiên xuất hiện hai người chặn đường họ Trịnh.

Đó là hai thiếu niên thanh y mặt mày tuấn tú, đầu trần tóc cột dài lựa màu bạc.

Có người dám ngang nhiên chặn đường Trịnh tổng tiêu đầu sao?

Đệ nhất tiêu sư của Vạn Thắng tiêu cục, Thiết Chương Tôn Bình, hét lớn:

- Các ngươi muốn chết sao?

Một thanh y thiếu niên cười đáp:

- Chúng tôi hoàn toàn không muốn chết.

Tôn Bình nói:

- Nếu không muốn chết, lập tức nhường đường cho chúng ta lên.

Thanh y thiếu niên vẫn cười nói:

- Các người không thể lên lầu.

Tôn Bình hét thị uy:

- Hai người có biết các đại gia đây là ai không?
- Không biết.

Thanh y thiếu niên vẫn cười nói:

- Tôi chỉ biết hôm nay bất cần biết là đại gia, trung gia hay tiểu gia, tốt nhất là đừng nên lên lầu.

Tôn Bình tức tối nói:

- Tại sao đại gia đây phải nghe lời chúng bây?

Thanh y thiếu niên điềm đạm đáp:

- Đại gia chỉ cần bước lên thang lầu này, lập tức biến thành tử đại gia.

Tôn Bình hét lên giận dữ, đỏ mặt, thiết chương động liên.

Năm ngón tay của hắn bằng phẳng, đầu ngón tay trơn cứng, quả đúng là đã luyện công phu thiết sa chương, xuất thủ cực nhanh.

Một chương vừa đẩy ra, chương phong mạnh bạo chẳng khác nào đao phong.

Thanh y thiếu niên cười khan, đột nhiên xuất thủ, dịch chuyển thân hình.

Tôn Bình đánh ra chiêu đó thực ra là hư chiêu, hắn xuất đạo từ hồi mười sáu tuổi, làm tiêu sư thân kinh bách chiến, biến chiêu nhanh nhẹn, thủ pháp trầm độc, xoay chương tấn công hạ bàn của thanh y thiếu niên.

Nhưng chiêu thức của thanh y thiếu niên cũng không kém phần nhanh nhẹn, bàn tay của họ Tôn vừa chặt xuống, hai ngón tay của thanh y thiếu niên đã hướng tới yết hầu họ Tôn.

“Bốc” một tiếng, hai ngón tay đó đã đâm thẳng vào yết hầu của hắn như một mũi kiếm sắc bén.

Tròng mắt Tôn Bình lòi ra, toàn thân co giật, thất khiếu mất khống chế ngay lập tức, nước mắt, nước mũi, nước miếng, nước tiểu trào ra liên,

miệng ú ớ vô định, thân hình ngã gục.

Thanh y thiếu niên từ từ rút ra cái khăn tay trắng toát, từ từ lau máu trên tay, không nhìn tới xác họ Tôn một lần.

Những người đứng đó, nhìn thấy cảnh đó không khỏi muốn ói.

Họ đã từng giết người, đã từng thấy người chết, nhưng bao tử họ lần này cũng phải buồn nôn, một vài người gần như muốn xỉu.

Thanh y thiếu niên chậm chậm xếp cái khăn tay lại, nói nhỏ:

- Các vị hiện tại còn chưa đi sao?

Cách xuất thủ của hãn tuy ghê gớm, nhưng hiện tại nếu bỏ đi, Vạn Thắng tiêu cục làm sao còn chỗ đứng trên giang hồ này?

Lại có hai gã tiêu sư muốn xông lên.

Họ ăn cơm của Vạn Thắng tiêu cục, bản thân họ đã chuẩn bị cho ngày này.

Nhưng Trịnh Phương Cương đột nhiên xuất thủ, giang tay ra chặn họ lại.

Họ Trịnh phát giác ra một quái sự.

Hôm nay khách lạ phương xa đến đông nghẹt, mặc dù đến từ khắp nơi, nhưng có một điểm tương đồng.

Không có người nào đội nón, trên đầu mỗi người chỉ cột một đoạn vải lụa màu bạc.

Ngoài này máu đổ thịt rơi, nhưng chẳng có người khách nào thềm quay đầu nhìn một cái.

Trịnh Phương Cương miễn cưỡng hạ khẩu khí, trầm giọng hỏi:

- Bằng hữu xin cho biết quý tánh đại danh, từ đâu tới?

Thanh y thiếu niên cười cười nói:

- Máy chuyện đó các hạ bất tất phải biết, chỉ cần các hạ biết một chuyện.

Trịnh Phương Cương hỏi:

- Chuyện gì?

Thanh y thiếu niên điềm đạm đáp:

- Hôm nay là ngày cho dù chương môn thất đại kiếm phái, ngũ đại bang chủ, tất cả đến đây, thì cũng phải đứng ngoài cửa, nếu dám bước lên thang lầu một bước, cũng phải chết!

Trịnh Phương Cương thất sắc:

- Tại sao vậy?

Thanh y thiếu niên trả lời:

- Vì có người mời khách đến đây hôm nay, ngoài chủ còn có ba quý khách, ngoài ra không ai khác được chào đón.

Trịnh Phương Cương nhin không nổi, hỏi:

- Thật sự là ai ở trên lầu vậy?

Thanh y thiếu niên đáp:

- Điểm này các hạ đừng nên hỏi, các hạ nên biết từ sớm.

Thần sắc Trịnh Phương Cương hốt nhiên tái mét, ngập ngừng hỏi:

- Là hấn?

Thanh y thiếu niên gật gật đầu:

- Là hấn.

Trịnh Phương Cương dậm chân, quay đầu thẳng bước, dám tiêu sư cũng phải kiêng xác Tôn Bình đi theo.

Sau khi ra khỏi cổng, một số người nhin không nổi hỏi nhỏ:

- Thật ra hấn là ai vậy?

Trịnh Phương Cương không trực tiếp trả lời câu hỏi, khẩu khí than thở, nói:

- Hành tung tại ngoại, thiên hạ đệ nhất anh hào.

o O o

Hiện tại trên lầu có một người nhàn nhã ngồi trên cái ghế chánh tọa.

Dáng người ốm xanh xao, trong mắt cũng lộ ra vẻ mệt mỏi vô ngần.

Không chỉ là mệt mỏi, mà còn là yếu ớt nữa.

Trời nóng quá, người đó ngồi trên cái ghế bọc da báo Ban Lan ngũ sắc, trên chân trùm chăn lông Ba Tư, không biết là lông gì, phát chóa ngấn quang sáng quắc.

Nhưng người đó thì ngược lại, hoàn toàn không còn một chút quang thái, như bị căn bệnh lâu năm hành hạ chưa hồi phục được, thân đã mệt mỏi lắm rồi, mà tâm cũng hoàn toàn mất hy vọng và tự tin sống còn.

Một lão già đầu tóc bạc trắng, mặt mày đỏ ửng, dung mạo uy vũ như một tiên ông, vừa thư thái buông tay sau khi thi lễ với người đó.

Lão nhân này hoạt lực nhanh mạnh như hùng sư mãnh hổ, nhãn quang kinh nhân hồn phách, người thường không dám nhìn thẳng.

Nhưng lão ta đối với thanh niên mang trọng bệnh kia, thái độ lại cung kính phi thường.

Vô luận là ai thấy lão ta hạ mình như vậy, khó có thể tin được rằng xưa nay lão ta uy trấn thiên hạ, ngạo thị giang hồ, tay cầm cây thiết chùy nặng chín mươi ba cân, hoành tảo sáu mươi ba tỉnh nam bắc, đả bại không biết bao nhiêu giang hồ lục lâm hào kiệt, không hổ danh là một thiên hạ võ lâm đại cao thủ, thân kinh trăm trận lớn nhỏ, chưa từng chiến bại một lần, Sư Vương Lam Thiên Mãnh.

Một hán tử cũng vận bộ đồ thanh y quần dải lụa trên đầu, dung diện cũng một khuôn rập, lưỡng quyền ban bạch đúng thực là một trung niên nhân, đang rót trà cho thanh niên mang trọng bệnh này.

Nhất cử nhất động của trung niên hán tử biểu lộ sự cẩn trọng quá đáng, chừng như lo sợ làm hỏng việc.

Hắn đổ nước sôi vào bình trà, không để rót một giọt ra khỏi bình, hắn dùng hai tay nâng bình trà, chừng như dò xét sức nóng, rót trà vào chung, hai tay kính cẩn dâng chung trà.

Thanh niên mang trọng bệnh tiếp chung trà, uống ực một lần hết cả chung.

Bàn tay của người này không một chút huyết sắc, ngón tay dài thượt cắt xén tỉ mỉ, cầm chung trà chừng như vất vả cực nhọc vô cùng.

Nhưng chính thị đó là thiên hạ đệ nhất anh hào Long Ngũ.

Trong phòng không còn người nào khác, cũng không có người nào khác tới.

Long Ngũ thở nhẹ, nói:

- Năm năm nay, ta chưa từng phải chờ đợi ai lâu.

Lâm Thiên Mãnh phụ họa:

- Đúng vậy.

Long Ngũ tiếp:

- Hôm nay ta đã đợi họ quá nửa canh giờ rồi.

Lâm Thiên Mãnh gật đầu:

- Đúng vậy.

Long Ngũ nói:

- Ta nhớ lần trước người bắt ta phải đợi lâu là Thiết nhị thái gia.

Lâm Thiên Mãnh đáp:

- Hiện tại hắn ta không còn có thể bắt ai phải đợi hắn được nữa.

Long Ngũ thở dài, nói:

- Hắn thực sự chết một cách quá thê thảm.

Không ai có thể chờ đợi một người đã chết.

Lâm Thiên Mãnh nói tiếp:

- Sau này cũng không có ai phải chờ đợi bọn Đỗ Thất nữa.

Long Ngũ nói:

- Đó là chuyện sau này.

Lâm Thiên Mãnh hỏi:

- Hiện tại bọn hã không thể chết?

Long Ngũ đáp:

- Không thể.

Lâm Thiên Mãnh nói:

- Có chuyện cần phải nhờ bọn họ làm?

Long Ngũ gật đầu, chừng như mệt mỏi sau khi nói vài câu, hã thật sự không phải là hạng người thích nói chuyện nhiều.

Thậm chí nghe nhiều hã cũng không muốn, vì vậy khi hã không mở miệng, người khác cũng phải im lặng.

Ánh sáng héo hắt trong phòng đượm hương hoa, bên ngoài yên tĩnh cực kỳ, hơn hai chục bàn tuy đông nghẹt người, nhưng không có câu nói nào thoát khỏi lỗ tai mọi người.

Tấm màn đen mới được thay hốt nhiên bị vén lên, một tên đầu bếp mặc y phục xanh đầu chít dải lụa ngấn màu bạc, cúi thấp đầu, trong tay bưng một mâm thức ăn bước vào.

Lâm Thiên Mãnh nhướng mày:

- Đi ra!

Tên đầu bếp thản nhiên đáp:

- Tiểu nhân mang thức ăn vào thôi.

Lâm Thiên Mãnh giận dữ:

- Ai gọi người đem thức ăn vào? Khách chưa tới mà.

Tên đầu bếp hốt nhiên cười, nói nhẹ:

- Ba vị khách nhân đó, chỉ sợ không có cơ hội đến đây.

Long Ngũ tuy mệt mỏi, nhưng trong cặp mắt vô thần đó, đột nhiên phát

xạ một luồng nhãn quang sắc bén tựa đao phong, nhìn chăm chăm vào mặt gã đầu bếp.

Dung diện của gã đầu bếp tròn quay, khuôn mặt cười cười thân thiết, nơi góc mắt tuy lộ vài vết nhăn, nhưng đôi mắt thực sự là của một người trẻ tuổi, ngây thơ thuần chân.

Vô luận ai gặp được gã ta, cũng cảm thấy thần thái dịu dàng, tâm địa trong sáng và hơn hết là cử chỉ thân mật hài hòa như trẻ nít của gã ta.

Nữ nhân nào cưới được loại nam nhân này, tuyệt đối không thất vọng và hối hận chút nào.

Long Ngũ nhìn gã ta đắm đắm, một hồi lâu, chầm chậm hỏi:

- Ngươi nói họ không thể đến?

Gã đầu bếp gật đầu:

- Không thể nào đến được.

- Ngươi biết chắc?

Gã đầu bếp chưa trả lời, đặt cái mâm lên bàn, từ từ giở nắp.

Tròng mắt Long Ngũ đột nhiên co thắt lại, vành môi đột nhiên điểm một nụ cười, chầm chậm nói:

- Quả là món ăn ngon.

Gã đầu bếp cũng cười cười:

- Không những ngon, mà còn rất quý giá.

Long Ngũ tự nhiên đồng ý với lời của gã ta:

- Đích xác quý giá vô cùng.

Món đồ ăn không thể chối từ đó, không phải là nem công chả phượng, không phải là tay gấu hay vi cá, mà là ba bàn tay.

Ba bàn tay người!

Ba bàn tay xếp chỉnh chỉnh tề tề trong một cái tô, một bàn tay không lồ, hai bàn tay nhỏ, một bàn tay trái, hay bàn tay phải.

Bàn tay phải khổng lồ to gấp ba lần bàn tay bình thường.

Trên bàn tay trái kia dư tới hai ngón tay, trên bàn tay phải thứ hai lại thiếu tới ba ngón.

Cho dù có bỏ vàng ngọc đầy tô, giá trị cũng không bằng một góc.

Thật sự mà nói, ba bàn tay trong tô phải gọi là vô giá.

Long Ngũ dĩ nhiên nhận ra ba bàn tay đó, không tự kèm chế được, thở dài nhè nhẹ:

- Đúng là họ thực sự không thể đến.

Gã đầu bếp thân nhiên cười nói:

- Nhưng tôi đã đến.

Long Ngũ hỏi lại:

- Ngươi?

- Họ không đến, tôi đến cũng vậy.

Gã đầu bếp nói tiếp:

- Họ chắc chắn không phải là bằng hữu của ông.

Long Ngũ lãnh đạm nói:

- Ta không có bằng hữu.

Đôi mi Long Ngũ chớp chớp, ra chiều có chuyển biến mệt mỏi, tịch mịch.

Gã đầu bếp có vẻ thấu hiểu biểu tình đó:

- Ông không có bằng hữu, có lẽ ngay cả kẻ thù cũng không có.

Long Ngũ nhìn gã đầu bếp:

- Ngươi không tệ lắm.

Gã đầu bếp tiếp:

- Ông kêu họ đến, chỉ vì có chuyện muốn nhờ họ làm.

Long Ngũ lại nói:

- Người quả nhiên không tệ chút nào.

Gã đầu bếp cười cười, nói:

- Sở dĩ tôi đến cũng vậy, là vì nếu họ làm được chuyện đó, tôi cũng có thể làm được.

- Ba người họ làm được chuyện đó, người cũng làm được?

- “Phân quang tróc ảnh, nhất thủ thất sát” - Long Ngũ nhìn chăm chăm vào bàn tay trái trong tô - “Người biết bàn tay này đã giết bao nhiêu người không? Người biết hẳn giết người nhanh tới mức nào không?”.

- Không biết.

- “Diệu thủ thần thâm, vô khổng bất nhập” - mục quang Long Ngũ chuyển qua bàn tay phải cụt ba ngón - “Người biết bàn tay này đã thâm tóm bao nhiêu kỳ trân dị bảo không? Người biết thủ pháp tinh xảo của bàn tay này đến mức nào không?”.

- Không biết.

- “Cự linh chi chương, lực cử thiên cân” - Long Ngũ đang nhìn tới bàn tay thứ ba - “Người biết bàn tay này có thần lực tới mức nào không?”.

- Không biết.

Long Ngũ cười lạnh:

- Cái gì người cũng không biết, nhưng người nghĩ rằng người có thể làm được chuyện ba người đó có thể làm?

- Tôi chỉ biết một việc.

- Nói đi.

Gã đầu bếp điềm đạm thốt:

- Tôi biết bàn tay tôi còn dính trên cổ tay tôi, còn bàn tay của ba người kia đang nằm trong tô.

Long Ngũ hốt nhiên đi tới, nhìn gã đầu bếp chăm chăm:

- Tựa trung sở dĩ ba bàn tay này nằm trong tôi là do người?

Gã đầu bếp cười cười:

- Vô luận bất cứ ai muốn buôn bán, tất phải trưng vài món hàng để khách xem qua.

Mục quang Long Ngũ sắc bén như đao kiếm đe dọa:

- Người có gì để bán?

Gã đầu bếp trả lời:

- Tôi.

- Người là ai?

- Tôi họ Liễu, Liễu như dương liễu.

Cái họ không có gì lạ lắm.

- Người ta gọi tôi là Liễu Trường Nhai, Trường là dài, Nhai là đường.

- “Liễu Trường Nhai!” - Long Ngũ lặp lại - “Quả là một cái tên quái lạ”.

Liễu Trường Nhai nói:

- Có nhiều người hỏi tôi, tại sao lại lấy cái tên quái lạ như vậy.

Long Ngũ hỏi:

- Tại sao vậy?

- Bởi vì tôi thích đường dài.

Liễu Trường Nhai cười cười, lại nói:

- Tôi luôn tưởng tượng rằng, nếu tôi là một con đường dài, hai bên trồng dương liễu, nhưng cũng có mở đủ loại cửa hàng, mỗi ngày có bao nhiêu hạng người bước qua thân thể tôi, có một cô nương tới tuổi cập kê, cũng có một thiếu phụ quá thì, có một tiểu hài tử, cũng có một lão thái bà...

Nhân thần hấn tựa như đang chu du trong một ảo tưởng trẻ thơ huyền hoặc, một ảo tưởng huyền hoặc vừa mỹ lệ vừa kỳ quái:

- Mỗi ngày tôi quan sát những người này dạo quanh trên thân thể tôi, chuyện trò dưới tàng cây dương liễu, mua bán trong tiệm, đó không phải là một chuyện lý thú sao?

Còn có dạng người nào thú vị hơn sao?

Long Ngũ cười.

Trên mặt Long Ngũ, lần đầu tiên hiện ra một nụ cười tươi tắn vui sướng, vừa cười vừa nói:

- Con người người rất thú vị.

Nói xong, nụ cười của hắn biến mất, lạnh lùng thốt:

- Giết con người lý thú này cho ta ngay.

Lam Thiên Mãnh nãy giờ đứng hầu sau lưng Long Ngũ, chữ “giết” vừa xuất khẩu, Lam Thiên Mãnh đã xuất thủ!

Vừa khi họ Lam xuất thủ, thân mình lão ta như biến thành một mãnh sư, động tác còn nhanh nhẹn hơn mãnh sư nhiều! Tinh xảo hơn nhiều!

Xoay thân một vòng, thân mình lão đã đến trước mặt Liễu Trường Nhai, tả thủ xòe năm ngón như hồ trảo, nhắm ngực Liễu Trường Nhai vồ tới.

Vô luận là ai cũng thấy rằng trảo chiêu của lão ta có thể xé toang lồng ngực họ Liễu, tới tận tim phổi.

Thân hình Liễu Trường Nhai dịch chuyển nửa vòng, tránh khỏi trảo thức đó, chặn đứng thế công của Lam Thiên Mãnh một cách xảo diệu.

Ai cũng biết Lam Thiên Mãnh đã liệu tính trước thế đỡ của họ Liễu, hữu thủ năm ngón nhanh chóng khép kín hình thành thủ đao tím lịm chuẩn bị chém thẳng xuống cổ trái của Liễu Trường Nhai.

Chiêu thức đó không những trí mệnh, độc nhất là đồn đối phương không còn chỗ thoát thân.

Sư Vương Lam Thiên Mãnh trong bốn chục năm qua, xuất thủ sát nhân, chưa từng phải dụng quá ba chiêu.

Liễu Trường Nhai đã dùng tận lực để tránh chiêu đầu, nếu không hồi

lực được, tất không thể nào cải biến động tác.

Sở dĩ Sư Vương hạ thủ mà không cần dùng tới chiêu thứ ba là như vậy.

Lão ta thật sự không phải xuất chiêu thứ ba.

Bởi vì lão ta thành linh phát hiện, bàn tay của Liễu Trường Nhai đã chứa sát cùi chỏ của lão, nếu lão chém hữu chưởng xuống, cùi chỏ của lão nhất định phải chạm vào bàn tay của Liễu Trường Nhai.

Khớp xương nơi cùi chỏ rất mềm và giòn, ngón trỏ của Liễu Trường Nhai bén như con mắt chim phượng, nếu công vào khớp xương nơi cánh chỏ tất làm cho khớp xương vỡ vụn.

Lão ta không thể mạo hiểm như vậy.

Hữu thủ của lão ta đột nhiên đình chỉ giữa không trung, chỉ trong một chớp mắt, Liễu Trường Nhai đã phóng ra ngoài cổng.

Lam Thiên Mãnh đứng yên không truy kích, bởi vì cái vẩy tay của Long Ngũ đã chặn lão lại:

- Vào đây.

Khi Liễu Trường Nhai tiến vào, Lam Thiên Mãnh đã đứng yên sau lưng Long Ngũ, trung niên nhân vận thanh y quần dài lụa trắng trên đầu cũng đứng yên một góc, không một chút gì dao động.

- “Ông nói tôi là một người thú vị, trên thế gian này đâu có bao nhiêu người thú vị” - Liễu Trường Nhai gượng cười - “Tại sao ông lại phải giết tôi?”.

Long Ngũ đáp:

- Đôi khi ta cũng muốn nói dối, nhưng ta hoàn toàn không muốn nghe nói dối.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ai nói dối?

Long Ngũ trả lời:

- Ngươi!

Liễu Trường Nhai cười cười, nói:

- Đôi khi tôi cũng muốn nghe nói dối, nhưng tôi thật ra không hề nói dối.

Long Ngũ nói:

- Cái tên Liễu Trường Nhai, ta chưa hề nghe qua.

Liễu Trường Nhai nói:

- Bản thân tôi vốn không nổi tiếng.

Long Ngũ nói:

- Đỗ Thất, Công tôn Diệu, Thạch Trọng, tất cả đều là danh nhân, người đã tiêu diệt họ.

Liễu Trường Nhai tiếp lời:

- Vì vậy ông cho rằng tôi xuất thân cũng phải nổi danh lắm?

Long Ngũ trả lời:

- Vì vậy ta cho rằng người nói dối.

Liễu Trường Nhai cười cười, nói:

- Năm nay tôi mới ba mươi, nếu tôi muốn làm danh nhân, chắc đã chết hồi nãy rồi.

Long Ngũ nhìn chằm chằm vào họ Liễu, mục trung ra chiều vui vẻ, hẳn đã hiểu lời nói của Liễu Trường Nhai.

Cầu danh, bản thân phải tốn nhiều công phu cho việc đó, muốn luyện võ, dĩ nhiên cũng phải tốn nhiều thời gian cho việc đó.

Có thể thành toàn cả hai thứ một lượt, trên thế gian này không có mấy người.

Liễu Trường Nhai chắc chắn không phải dạng người có thể đối chọi với người tuyệt đỉnh thông minh, cho nên hẳn chỉ chọn một thứ.

Hắn chọn luyện võ, vì vậy mặc dù hẳn không nổi danh, hẳn vẫn còn sống.

Chân lý đó không phải là dễ hiểu, Long Ngũ một khi đã hiểu, trở tay vào cái ghế đối diện:

- Ngồi xuống.

Không có bao nhiêu người có thể ngồi đối diện với Long Ngũ.

Liễu Trường Nhai chưa ngồi xuống:

- Ông không chuẩn bị giết tôi nữa chứ?

Long Ngũ đáp:

- Một người thú vị trên đời này không có mấy, hữu dụng thì càng ít, người không những thú vị mà còn rất hữu dụng.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Vì vậy ông chuẩn bị mua tôi?

Long Ngũ hỏi:

- Người phải bán à?

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi không có người hữu danh, cũng không có ai khác để bán, nhưng còn một thân sắp ba chục tuổi này, tự nan rất muốn hưởng thụ.

Long Ngũ nói:

- Chừng như dạng người như ngươi, cơ hội bán rất nhiều, tại sao lại phải tìm chính ta?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Bởi vì tôi không ngu, bởi vì tôi ra một giá rất cao, bởi vì tôi biết ông là người có thể trả cái giá đó, bởi vì...

Long Ngũ ngắt lời, nói:

- Nội ba nguyên nhân đó là đủ rồi!

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng cả ba, chưa phải là nguyên nhân quan trọng nhất.

Long Ngũ thốt:

-Ồ.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Điểm tối trọng, tôi không chỉ muốn bán lấy tiền, mà cũng muốn lấy thành tựu, bất cứ chuyện gì cần bọn Đỗ Thất ba người làm, nhất định phải là chuyện quan trọng.

Long Ngũ tái mặt, trên môi cũng nở một nụ cười, đột nhiên giơ tay, cười nói:

- Mời ngồi.

Liễu Trường Nhai cuối cùng cũng an tọa.

Long Ngũ thốt:

- Bày tiệc.

HỒI 2

KHỔ NHỤC CHI KẾ

Chén phượng cổ cao, rượu cất ba mươi năm.

Thanh y bạch sam trung niên nhân rót bốn chung rượu.

Long Ngũ cười nói:

- Người làm chuyện của ba người, phải uống rượu của ba người.

Liễu Trường Nhai đáp:

- Hảo tửu, ba chục chung tôi cũng uống.

Tửu lượng của hần rất khá, uống thật nhanh.

Cho nên hần say.

Dễ bị say nhất là khi tửu lượng khá đi đôi với người uống quá nhanh.

Hốt nhiên, hần lao đảo như bị sóng đánh, ngã nhoài trên ghế.

Long Ngũ tĩnh tọa một chỗ, nhìn hần, chừng như trầm tư.

Trong phòng ngào ngạt tửu hương, bên ngoài vẫn yên tĩnh.

Một hồi lâu, Long Ngũ thành linh thốt:

- Hỏi đi.

Lam Thiên Mãnh lập tức bước qua, nắm tóc Liễu Trường Nhai, đổ nửa hồ rượu lên mặt hần.

Rượu đôi khi phản năng, làm cho người say tỉnh hần.

Liễu Trường Nhai tự nhiên mở mắt, thất thần nhìn họ Lam.

Lam Thiên Mãnh tra hỏi:

- Tính của ngươi là gì? Tên là gì?

- Họ Liễu, tên Liễu Trường Nhai.

Liễu Trường Nhai nói ngọng, cái lưỡi hằn tựa hồ lớn gấp hai bình thời.

- Ngươi sinh trưởng tại địa phương nào?

- Phủ Tế Nam, thôn Dương Liễu.

- Ngươi học võ với ai?

- “Tôi tự học” - Liễu Trường Nhai hả miệng cười - “Không có ai là sư phụ của tôi, tôi có quyền thiên thu”.

Đây quả thật không phải người nói, là rượu nói.

Trên thế gian ít có chuyện tự nhiên xuất hiện một môn võ công kỳ bí thất truyền từ lâu như vậy.

Lam Thiên Mãnh hỏi lại lần nữa:

- Võ công của ngươi mới luyện gần đây?

- Tôi lịch thiệp kinh nghiệm, tôi nhanh nhẹn, tôi... một điểm nữa là tôi không ngu.

- Ai kêu ngươi tới đây?

- “Tôi, lúc đầu tôi muốn giết Long Ngũ” - Liễu Trường Nhai hốt nhiên cười cười la lớn - “Giết Long Ngũ, tôi sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất danh nhân”.

- Tại sao ngươi không xuất thủ?

- Tôi thấy rằng...

- Ngươi thấy ngươi không có khả năng giết hắn?

- “Tôi, một điểm nữa là tôi không ngu” - Liễu Trường Nhai mỉm cười - “có thể trở thành thiên hạ đệ nhị đại nhân vật cũng tốt lắm rồi... Ông ta tự nhiên mời tôi ngồi, mời tôi uống rượu, ông ta hiểu được ý tôi”.

Lam Thiên Mãnh muốn hỏi nữa, nhưng Long Ngũ khoát tay:

- Đủ rồi.

- Người này ra sao?

Trên mặt Long Ngũ hiện vẻ mệt mỏi, nói nhẹ:

- Hắn uống quá nhiều.

Lam Thiên Mãnh gật đầu, đột nhiên xuất một quyền đánh vào xương sườn của Liễu Trường Nhai.

o O o

Tinh quang mù mịt, trắng lạnh như hàn băng.

Con đầu thống khổ đột nhiên đánh thức Liễu Trường Nhai, hắn phát hiện hắn đang bị treo bên ngoài Thiên Hương lầu, dưới mái hiên.

Gió đêm tháng bảy nhẹ nhàng, mát mẻ.

Gió mát thổi vào thân thể hắn không khác gì đao phong.

Y phục rách nát, nát tan không khác gì xương cốt y, khoé miệng rỉ máu, chua chua, mằn mặn.

Thân thể hắn cũng không khá hơn, toàn thân chỗ dính máu chỗ dính vết ói mửa, mùi hương bị người ta đánh không thương tiếc như đánh một con chó dại.

Thiên Hương lầu đã tắt đèn, những thương điểm đối diện cũng đã đóng cửa.

Long Ngũ?

Không ai biết hành tung Long Ngũ, lần nào cũng không một ai biết được.

Không một ánh sáng, không một bóng người, không một thanh âm.

Con đường dài trước mặt đâu đâu cũng có rác rến, trong bóng đêm mờ mờ, càng xú lậu, ngổ ngẩn, tan nát, giống hệt người cùng tên đang bị treo trước lầu.

Một người tự bán mình, đổi bằng cái giá bị đánh đập tàn nhẫn, tâm lý

của y cảm thấy thế nào?

Liễu Trường Nhai đột nhiên dụng toàn thân khí lực la lớn:

- Long Ngũ, quân chó đẻ, quân khốn...

Bất cứ những từ ngữ nào có thể dùng để chửi rửa, hấn dùng hết, la làng, giữa tĩnh lặng của bóng đêm, la lớn tới mức mười con hẻm xung quanh chắc ai cũng nghe hấn chửi.

Thình lình nghe từ đằng xa có một người vỗ tay chan chát cười lớn:

- Chửi hay lắm, thống khoái lắm, mắng mẹ hấn thật là thống khoái.

Tiếng cười lẫn tiếng vó ngựa đồng thời truyền tới, tiếp đó, ba khoái mã phi nước đại trên đường, đột nhiên cấp nhất trì cương, dừng lại ngay dưới mái hiên.

Kỵ sĩ đi đầu lập tức ngẩng mặt nhìn Liễu Trường Nhai, cười lớn, nói:

- Lâu lắm rồi ta chưa nghe ai dám chửi tên chó đẻ đó, ngàn vạn lần phải chửi tiếp, ngàn vạn lần không nên ngừng.

Người này đôi mày lưỡi kiếm, râu dài, tướng cục mịch thô lỗ, nhưng nhãn tình lại biểu lộ sự thông minh.

Liễu Trường Nhai nhìn y chằm chằm, hỏi:

- Ông thích nghe tôi chửi tên chó đẻ đó?

Đại hán râu dài cười nói:

- Muốn nghe hết sức.

Liễu Trường Nhai nói:

- Được, thả tôi xuống, tôi chửi nữa cho ông nghe.

Đại hán râu dài thốt:

- Ta dĩ nhiên cứu ngươi.

- Ồ?

Đại hán râu dài nói tiếp:

- Ta đã nghe chuyện của ngươi, lập tức phi ngựa không ngừng tới đây.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Tại sao?

Đại hán râu dài cuồng ngạo thốt:

- Vì ta biết một khi Long Ngũ treo một người ngoài mái hiên, trừ ta ra, tuyệt đối không có người thứ hai dám cứu ngươi.

Liễu Trường Nhai hỏi nữa:

- Ông biết tôi?

Đại hán râu dài trả lời:

- Trước đây thì không, nhưng hiện tại ngươi là bằng hữu của ta.

Liễu Trường Nhai không thể không thắc mắc:

- Tại sao?

Đại hán râu dài nói:

- Vì ngươi hiện tại là địch thủ của Long Ngũ, vô luận ai là địch thủ của Long Ngũ, tất thành bằng hữu của ta.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ông là ai?

Đại hán râu dài trả lời:

- Mạnh Phi.

Liễu Trường Nhai biến đổi sắc mặt:

- Thiết Đảm Mạnh Thường Mạnh Phi?

Đại hán râu dài ngựa mặt cười, nói:

- Không sai, ta chính là Mạnh Phi.

Ngoại trừ Mạnh Phi ra, còn ai khác dám đối đầu với Long Ngũ?

o O o

Liều Trường Nhai ngồi xuống, toàn thân in đầy những lằn màu đỏ bầm, hần bị trói, trói rất chặt.

Mạnh Phi ngồi đối diện, nhìn hần, hốt nhiên giơ ngón tay cái lên, nói:

- Giỏi, hảo hán tử!

Liều Trường Nhai cười khô:

- Bị đánh đập cũng là một hảo hán tử sao?

Mạnh Phi đáp:

- Tuy ngươi không giết được đám chó đẻ đó, nhưng ngươi có cái can đảm chửi rửa chúng, ngươi là một hảo hán tử!

Y vận lực nắm tay đám xuống bàn, thù hận:

- Ta vốn muốn đâm chém bọn cầu tạp chủng đó từng tên từng tên cho đau đớn cùng cực rồi mới chết.

Liều Trường Nhai hỏi:

- Tại sao ông không đi đánh chúng?

Mạnh Phi thở dài, nói:

- Bởi vì ta đánh không lại chúng.

Liều Trường Nhai cười:

- Ông không những có gan, mà còn la lớn nữa.

Mạnh Phi nói:

- Dù không có một chút cơ hội thắng, ta cũng vẫn muốn đánh bọn chó đẻ Long Ngũ.

Liều Trường Nhai nói:

- Bởi vậy tôi mới thấy kỳ quái.

Mạnh Phi hỏi:

- Kỳ quá chỗ nào?

Liều Trường Nhai hỏi:

- Hắn không giết ông à?

Mạnh Phi cười mỉa:

- Bởi vì hắn muốn thị uy, muốn chứng tỏ hắn là một đại nhân vật, không thềm hạ mình ngang hàng với hạng người như ta, hắn thật sự là một tên chó đẻ.

Liều Trường Nhai tiếp:

- Kỳ thật hắn không phải là một tên chó đẻ, hắn còn thua con chó.

Mạnh Phi cười đắc chí:

- Đúng! Hoàn toàn đúng, bằng vào câu đó, ta kính người ba trăm chén!

Hắn cười, kêu người rót rượu, nói tiếp:

- Người an tâm dưỡng thương tại đây, ta mang theo hai thứ kỳ được cho người đây.

Liều Trường Nhai:

- Làm sao bằng được rượu?

Mạnh Phi cười lớn:

- Điều đó không sai, một chén rượu ngon chính cống, vô luận đối với ai, cũng hữu dụng.

Y nhìn Liều Trường Nhai, đột nhiên lắc đầu:

- Nhưng ở trong tình trạng của người, một chén rượu không có tác dụng gì với người được, ba trăm chén thì còn có chút hiệu quả.

Liều Trường Nhai không nhịn được, phá lên cười:

- Ngoài rượu ra, còn thứ gì bằng chứ?

Mạnh Phi không hồi đáp, cũng bất tất phải hồi đáp.

Bên ngoài có người bưng rượu bước vào, là sáu nữ nhân, sáu nữ nhân

tươi trẻ, sáu nữ nhân mỹ lệ.

Liễu Trường Nhai sáng mắt.

Y thích nữ nhân mỹ lệ, điểm này y chắc chắn không giấu diếm.

Mạnh Phi cười, nói:

- Ngươi hiện tại minh bạch rồi chứ, một người đàn bà tốt thật sự, vô luận đối với ai, cũng có công dụng.

Liễu Trường Nhai cười cười, nói:

- Nhưng trong tình huống này, một người đàn bà không có tác dụng gì với tôi, ít nhất phải sáu người.

Mạnh Phi nhìn y, đột nhiên thở dài:

- Ngươi không những la lớn, mà còn có gan nữa.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ồ?

Mạnh Phi tiếp:

- Phải đối phó với sáu nữ nhân, có lẽ đối phó với Long Ngũ còn dễ hơn.

Mạnh Phi không sai một điểm.

Rượu và đàn bà, đối với Liễu Trường Nhai thật sự hữu dụng, vết thương của hắn chừng như đỡ hơn nhiều.

Mạnh Phi sai một điểm.

Liễu Trường Nhai đối phó với Long Ngũ, hắn vồ hụt, nhưng đối phó với nữ nhân, hắn lại vồ trúng.

Ít người biết hắn không những rất rành rọt về phương diện này mà còn là một chuyên gia.

Hiện tại Mạnh Phi đã là hảo bằng hữu của hắn, cả hai đều khoái trá, tự thị vừa có mỹ nhân hầu rượu, vừa chửi rửa Long Ngũ thoải mái.

Họ còn có khán giả.

Tất cả những người ở trang viện này vốn là kẻ thù của Long Ngũ, chỉ cần có người có thù với Long Ngũ, nếu chưa chết, Mạnh Phi tất tìm cách thỉnh họ tới đây, dùng rượu ngon và gái đẹp để khoản đãi, sau đó trịnh trọng tống tiễn từng người.

Hai chữ “Mạnh Thường” xuất xứ từ chỗ đó, hai chữ “Thiết Đảm” hàm ý cái gan lớn của hắn, nếu không phải là người có gan lớn, làm sao dám đối đầu với Long Ngũ.

Rượu càng vào, tiếng chửi rửa đường nhiên càng thống khoái.

Hiện tại đêm đã khuya lắm rồi, người nghe đã nghe đủ quá rồi, người chửi thì tinh thần vẫn còn tinh minh.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, hai kẻ nốc rượu đủ cho mười người uống.

Liễu Trường Nhai hốt nhiên hỏi Mạnh Phi:

- Ông có bao giờ bị chúng hành hạ tàn nhẫn chưa?

Mạnh Phi lắc đầu:

- Chưa từng bị.

Liễu Trường Nhai nói:

- Ông thù hắn giết con hay hận hắn đoạt vợ?

- Cũng không.

Liễu Trường Nhai cảm thấy kỳ quái:

- Vậy tại sao ông ghét hắn?

Mạnh Phi đáp:

- Bởi vì hắn là tên chó đẻ.

Liễu Trường Nhai trầm ngâm một hồi lâu, đột nhiên nói:

- Kỳ thật hắn không thể là một tên chó đẻ.

Mạnh Phi cười nói:

- Ta biết rồi, hấn còn thấp kém hơn cả chó.

Liều Trường Nhai im lặng một hồi lâu, đột nhiên cười nói:

- Kỳ thật hấn hơn con chó một điểm...

Mạnh Phi trừng trừng nhìn y, cuối cùng cũng phải đồng ý:

- Có lẽ vậy, nhưng nhiều nhất chỉ một điểm thôi...

Liều Trường Nhai nói:

- Hấn ít ra thông minh hơn chó.

Mạnh Phi miễn cưỡng đồng ý:

- Thế gian này quả thật không có con chó nào thông minh như hấn.

Liều Trường Nhai tiếp:

- Cả loại người như Sư Vương Lam Thiên Mãnh cũng cam tâm làm nô tài cho hấn, dĩ nhiên hấn chẳng những trọng mà còn đãi người rất hậu, nếu không đâu có ai cam tâm hy sinh cho hấn.

Mạnh Phi lạnh lùng nói:

- Hấn đâu có tốt với ngươi.

Liều Trường Nhai thở dài, nói:

- Kỳ thật không thể trách hấn được, tôi bất quá là một kẻ lạ mặt, hấn tự nhiên không thể nhận ra tôi, cũng không thể biết tôi thật sự muốn làm việc cho hấn.

Mạnh Phi đột nhiên đập bàn, nhảy dựng, giận dữ:

- Nói vậy nghĩa là sao, hấn đánh ngươi gần chết, ngươi tự nhiên lại biện hộ cho hấn?

Liều Trường Nhai điềm đạm nói:

- Tôi bất quá nghĩ rằng, hấn làm vậy là có nguyên nhân của hấn, hấn không giống một người hoàn toàn không biết lý lẽ.

Mạnh Phi mĩa mai:

- Chắc ngươi lại muốn gặp hắn, hỏi hắn tại sao lại đánh ngươi!

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi thật sự có ý này.

Mạnh Phi trừng mắt thù hận, đột nhiên la lớn:

- Cút, cút ngay, cút bằng cửa sau, cút càng mau càng tốt.

Liễu Trường Nhai đứng dậy, đi ra cửa sau.

Cái cửa lá rất hẹp, phải đẩy mạnh mới mở, đằng sau cửa không phải là vườn, mà lại bố trí một mật thất, bên trong không còn cửa nào khác. Không có cả một cái cửa sổ.

Nhưng bên trong đã có hai người.

Long Ngũ đang dựa người trên chiếc trường kỷ bọc da báo, bế mục dưỡng thần, thanh y bạch sam trung niên nhân đứng gần một lò than hồng hâm rượu, Lam Thiên Mãnh không có mặt trong phòng.

Liễu Trường Nhai vừa đẩy cửa vào, liền gặp họ.

Y không lo sợ mà cũng không ngạc nhiên, sự gặp mặt kinh người này, chừng như không ngoài dự liệu của y.

Long Ngũ mở mắt, nhìn y, vành môi nở một nụ cười, hốt nhiên nói:

- Hiện tại ta đã hiểu tại sao ngươi chưa nổi danh.

Liễu Trường Nhai lắng nghe.

Long Ngũ cười nói:

- Luyện võ đã là một đại sự phí công sức, đàn bà cũng phí công sức, hai chuyện này ngươi thiết không tẻ chút nào, làm sao ngươi còn thời gian để làm chuyện khác?

Liễu Trường Nhai cũng cười nói:

- Cũng có chuyện tôi làm mà ông không biết, tôi làm không tẻ chút nào.

Long Ngũ hỏi:

- Chuyện gì?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Uống rượu.

Long Ngũ cười nói:

- Ngươi quả uống rất nhiều.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Nhưng tôi không say nhanh như vậy.

Long Ngũ thốt:

- Ồ?

Liễu Trường Nhai nói:

- Hôm nay tôi uống nhiều hơn lần trước, nhưng tôi hoàn toàn chưa say.

Long Ngũ hốt nhiên không cười nữa, nhãn tình lộ xuất đao phong nhìn chăm chăm vào mặt y.

Liễu Trường Nhai vẫn đứng yên tại chỗ, hoàn toàn không tránh né mục quang của Long Ngũ.

Long Ngũ đột nhiên nói:

- Ngồi, mời ngồi.

Liễu Trường Nhai ngồi xuống.

Long Ngũ nói:

- Chừng như ta đã đánh giá ngươi quá thấp.

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ông không đánh giá tôi thấp chút nào, chỉ có một chút nghi ngờ.

Long Ngũ nói:

- Ngươi là một người không có lai lịch.

Liễu Trường Nhai đáp:

- Vì vậy ông nhất định phải điều tra lai lịch của tôi trước, coi tôi có nói thật không?

Long Ngũ nói:

- Ngươi thật không tặc.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nếu tôi không nói dối, ông dùng tôi lại cũng không trễ, nếu tôi nói dối, ông giết tôi cũng vậy, vì tôi trong bất kỳ tình huống nào cũng luôn luôn nằm trong tay ông.

Long Ngũ thốt:

- Ồ?

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Mạnh Phi cứu tôi, đương nhiên do ông an bài, hẳn quá tinh xảo.

Long Ngũ hỏi:

- Ngươi còn biết điều gì?

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi còn biết rằng, người như ông, nhất định cần Mạnh Phi làm kẻ thù của ông, kẻ thù có thể làm những chuyện cho ông còn hơn cả bằng hữu của ông... Hẳn có thể điều tra những điều mà bằng hữu của ông không thể điều tra.

Long Ngũ thở dài, nói:

- Chừng như ngươi chẳng những không tặc mà còn rất thông minh.

Liễu Trường Nhai không phủ nhận.

Long Ngũ tiếp:

- Ngươi đã thấy mối quan hệ giữa ta và Mạnh Phi, cũng đã tính toán ta có thể đến đây?

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Nếu không thì tại sao tôi lại ở trong này nói chuyện?

Long Ngũ nói:

- Bữa đó người cũng say có mục đích.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi đã nói, tư lượng của tôi không tệ chút nào.

Long Ngũ lãnh đạm nói:

- Nhưng có một chuyện người lầm.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ông nghĩ tôi không nên khai với ông hết mọi chuyện hôm nay?

Long Ngũ gật đầu:

- Người thông minh không những phải có khả năng giả say, mà còn phải có khả năng giả hồ đồ, một người biết nhiều quá, không thể sống lâu!

Liễu Trường Nhai cười cười, nói:

- Tôi nói cho ông nghe những chuyện đó, đương nhiên phải có lý do đích đáng.

Long Ngũ nói:

- Nói tiếp đi.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Ông chịu gặp tôi lần nữa, đương nhiên đã minh bạch rằng tôi không nói dối, nên tha tôi.

Long Ngũ thốt:

- Tiếp.

Liễu Trường Nhai nói:

- Chuyện ông muốn nhờ bọn Đỗ Thất làm, nhất định là một chuyện hệ trọng, ông chắc chắn không thể nhờ một con quỷ say rượu hồ đồ làm được.

Long Ngũ hỏi:

- Người nói vậy là để chứng minh người có thể làm được chuyện đó cho ta?

Liễu Trường Nhai gật đầu:

- Một người sắp ba mươi tuổi đầu, nếu không thể làm chuyện kinh thiên động địa, sợ rằng sau này vĩnh viễn không còn có cơ hội.

Long Ngũ nhìn hẩn chăm chăm, khuôn mặt tái nhợt hiện một nụ cười, hốt nhiên hỏi:

- Người có thể lại uống với ta vài chén không?

o O o

Bình rượu trên bàn hâm nóng, quả là rượu ngon.

Long Ngũ nâng chén, nói chậm chậm:

- Ta ít khi uống, cũng ít khi kính ai một chén, hôm nay ta kính người ba chén.

Trong mắt Liễu Trường Nhai ánh lên nét hưng phấn cảm kích, Long Ngũ kính ai một chén, quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Long Ngũ uống cạn chén, cười nói:

- Bởi vì hôm nay ta rất cao hứng, ta tin nhất định người có thể hoàn thành chuyện đó.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi nhất định sẽ tận lực.

Long Ngũ nói:

- Chuyện đó không những hệ trọng mà còn nguy hiểm cực kỳ, bí mật cực kỳ.

Biểu tình Long Ngũ biến nghiêm túc:

- Bữa đó ta đối với ngươi như vậy, không phải chỉ vì ta nghi ngờ ngươi.

Liễu Trường Nhai cẩn thận lắng nghe từng tiếng từng lời.

Long Ngũ tiếp:

- Ta không thể để bất cứ người nào biết rằng ngươi làm việc cho ta, vì vậy ta phải làm cho mọi người nghĩ ngươi là kẻ đối đầu của ta, ngươi ghét ta tận xương tủy.

Đây là kế Chu Du đánh Huỳnh Cái, khổ nhục kế.

Liễu Trường Nhai đương nhiên hiểu, nhưng hắn không hiểu một chuyện:

- Cả Lam Thiên Mãnh cũng không thể biết chuyện này?

Long Ngũ gật đầu:

- Càng ít người biết, ngươi càng ít gặp nguy hiểm, cơ hội thành công lớn hơn.

Liễu Trường Nhai chợt phát giác người trước mặt hắn chỉ thật sự tin tưởng có hai người - gã trung niên vận thanh y bạch sam và Mạnh Phi.

Long Ngũ tiếp:

- Lần trước ngươi nói, dạng người như ta không những không có bằng hữu, ngay cả kẻ thù cũng không có.

Liễu Trường Nhai nhớ rõ:

- Tôi có nói.

- “Nhưng ngươi đã lầm” - Thần thái Long Ngũ kỳ quái - “Ta không những có bằng hữu, có kẻ thù, mà cũng có vợ”.

Liễu Trường Nhai động dung, hỏi:

- Họ là ai?

Long Ngũ nói:

- Không phải họ, mà là nàng.

Liễu Trường Nhai không hiểu.

Long Ngũ nói tiếp:

- Bằng hữu của ta, kẻ thù của ta, với vợ của ta, tất cả chỉ là một người.

Liễu Trường Nhai vẫn chưa hiểu, không nhin được, hỏi:

- Nàng là ai?

Long Ngũ đáp:

- Nàng tên gọi Thu Hoành Ba.

Liễu Trường Nhai sững sốt thốt:

- Thu Thủy phu nhân?

Long Ngũ hỏi lại:

- Ngươi cũng biết nàng?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Trên giang hồ chỉ sợ không có ai không biết nàng.

Long Ngũ lãnh đạm nói:

- Nhưng ngươi nhất định không biết nàng từng là thê tử của ta.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Hiện tại?

Long Ngũ trả lời:

- Hiện tại tuy chúng ta không còn là vợ chồng, kỳ thật cũng không còn là bằng hữu.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Kỳ thật...

Bộ mặt tái nhợt của Long Ngũ lại càng tái hơn:

- Kỳ thật nàng ghét ta đến tận xương tủy, nàng cưới ta, cũng vì hận ta!

Liễu Trường Nhai không hiểu, cũng không hỏi lại lần nữa... Người bí mật như Long Ngũ, vô luận là ai cũng khó mà hiểu được hết.

Long Ngũ không những ngậm miệng mà mắt cũng nhắm.

Y không muốn nói quá nhiều, quá kích động, một hồi lâu sau, chậm chậm hỏi:

- Người có thấy qua tay ta chưa?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Chưa.

Long Ngũ lại hỏi:

- Người có biết võ công của ta hiện tại ra sao?

Liễu Trường Nhai trả lời:

- Không biết.

Long Ngũ nhắm mắt, từ từ giơ tay ra.

Bàn tay nhợt nhạt, cắt xén tỉ mỉ.

Động tác của y chậm chạp, chậm chậm biến ảo trên không trung.

Tựa như một kỳ tích, những mảnh than hồng trong lò đột nhiên bay lên, bay thẳng vào tay y.

Y chậm chậm nắm bàn tay lại, bóp chặt những cục than đỏ hỏn đó.

Đợi khi bàn tay y mở ra lại, than đã biến thành tro, tro lạnh ngắt.

Long Ngũ nói nhẹ:

- Ta hoàn toàn không muốn thi triển võ công trước mặt người, bất quá chỉ muốn cho người biết hai điều.

Liễu Trường Nhai không hỏi, hẳn biết Long Ngũ sẽ nói tiếp.

Long Ngũ quả nhiên nói tiếp:

- Ta tuy có võ công như vậy, nhưng kỳ thật không thể xuất thủ.

Y nhìn xuống nhúm tro lạnh trên bàn tay:

- Tình cảm giữa ta và nàng, cũng một thứ như đám tro tàn này, tuyệt đối không thể hồi phục được.

Đây quả thật là một chuyện kỳ quái, một chuyện lý thú, vì nó có liên quan tới hai nhân vật bất phàm.

Một đảng là nam nhân thiên hạ đệ nhất anh hùng, một đảng là một nữ nhân quá mỹ lệ, quá thần bí.

Liễu Trường Nhai tuy không nghe thấy nhiều, nhưng cũng đã từng nghe truyền thuyết về nàng.

Có quá nhiều truyền thuyết về nàng.

Bất cứ truyền thuyết nào cũng đồng ý một điểm về nàng, thần bí nhưng mỹ lệ.

Anh hùng hào kiệt trên giang hồ, ai ai cũng mong muốn được một lần nhìn thấy dung nhan nàng một lần.

Sở dĩ vậy cho nên rất nhiều người hân hoan gọi nàng là “Tương Tư phu nhân”, bởi vì nàng thật sự làm cho vô số người tương tư.

Ai có thể biết được rằng vị Tương Tư phu nhân này lại là thê tử của Long Ngũ.

Quan hệ giữa hai người vừa thần bí, vừa kỳ quặc.

Nàng vừa là vợ, là bằng hữu, tại sao cũng lại là kẻ thù của Long Ngũ?

Họ là một đôi trai tài gái sắc ân ái phu thê, tại sao lại có thể ly dị?

Điều này chắc cũng dính tới nhiều khúc chiết kỳ quặc, Liễu Trường Nhai rất muốn nghe Long Ngũ kể.

Ai cũng biết cách Long Ngũ nói chuyện, cũng như con người của y, lúc nào cũng như thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Y đột nhiên kết thúc đoạn cổ sự, đột nhiên thay đổi vấn đề, lãnh đạm nói:

- Chuyện này đã thành quá khứ rồi, trong thiên hạ ít ai biết, người cũng không cần phải biết nhiều.

Liễu Trường Nhai dĩ nhiên thất vọng, hăn hiển nhiên cũng là một người biết tự khống chế mình.

Long Ngũ nói tiếp:

- Người chỉ cần biết một chuyện.

Liễu Trường Nhai lắng nghe.

Long Ngũ nói:

- Ta muốn người đối phó nàng, ta muốn người đi đến chỗ nàng, lấy một vật đem về cho ta.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Lấy?

Long Ngũ đáp:

- Người muốn nói là lấy hay trộm cũng được, không thành vấn đề.

Liễu Trường Nhai hồi lâu nói:

- Vậy thì tôi cần biết hai việc.

Long Ngũ thốt:

- Nói đi.

Liễu Trường Nhai nói:

- Trộm ở đâu? Trộm cái gì?

Long Ngũ trả lời câu sau trước:

- Trộm một cái hộp.

Y vẫy tay, trung niên nhân vận thanh y bạch sam mang một cái hộp đến.

Hộp không to lắm, giát vàng, trên mặt khắc hoa văn rồng phượng tinh

tế, khám bích ngọc.

Long Ngũ nói:

- Cái hộp đó giống hệt cái này.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Trong hộp có gì?

Long Ngũ ngập ngừng, chùng quy cũng trả lời:

- Người thật ra không cần phải biết, nhưng ta nói ra cũng được, trong hộp có một bình thuốc.

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Chỉ có một bình thuốc?

Long Ngũ gật đầu, nói:

- Đối với ta, bình thuốc đó còn quý hơn tất cả những món trân bảo trên thế gian cộng lại.

Nhân tình như đao phong của hắn nhìn chăm chăm Liễu Trường Nhai, ngạo mạn nói tiếp:

- Người nên biết ta là một bệnh nhân.

Liễu Trường Nhai đương nhiên thấy vậy.

Chỉ có điều họ Liễu cũng thấy rõ, bệnh nhân này chỉ cần vẫy tay một cái, có thể làm đại đa số những kẻ kháng kiện khỏe mạnh chết ngay trước mặt y.

Long Ngũ ngưng thị quan sát biểu tình của Liễu Trường Nhai, đột nhiên cười, nói:

- Ta biết trong tâm người đang nghĩ rằng, có nhiều loại bệnh nhân trên thế gian này, có lẽ trong tất cả các bệnh nhân trên thế gian ta là kẻ đáng sợ nhất, nhưng bệnh nhân dù muốn dù không vẫn là bệnh nhân.

Liễu Trường Nhai cũng ngập ngừng, cuối cùng hỏi:

- Chỉ có cái bình thuốc đó mới chữa được bệnh của ông?

Long Ngũ đáp:

- Người chắc cũng có nghe qua cổ sự Hậu Nghệ và Hằng Nga chứ.

Hậu Nghệ bắn rớt chín mặt trời sau rớt, trước đó đi đến Tây Thiên cầu Vương Mẫu cho một bình thần được trường sinh bất tử, lại bị Hằng Nga thâm phục.

Hằng Nga dĩ nhiên bất tử, tuy nhiên phải sống vĩnh hằng trong tịch mịch.

Hằng Nga hối hận đã trộm linh dược, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm.

Long Ngũ nói:

- Cổ sự của chúng ta, cũng giống như cổ sự đó.

Y không phải nói thêm nữa, Liễu Trường Nhai đã hoàn toàn minh bạch.

Long Ngũ từ nhỏ có lẽ khí lực đã yếu ớt, có lẽ vì luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, quái bệnh có thể xung phá bất kỳ lúc nào, chừng như ăn dần tới xương cốt của y.

Sau đó y chung quy tìm được một bình linh dược, có khả năng chữa khỏi bệnh của y, nhưng lại bị thê tử trộm đi.

Sở dĩ vậy mà tâm của y tuy hận nàng đến tận xương tủy, nhưng lại không dám đắc tội với nàng, bởi vì y sợ nàng sẽ hủy diệt bình thuốc đó.

Sở dĩ vậy mà y muốn nhờ tay người khác đối phó nàng, kỳ thật sợ tin này lộ ra, nàng biết được.

Mục quang Long Ngũ ngưng chú nhìn xa xăm, trên mặt lộ nét thương cảm cùng khí sắc tịch mịch.

Cổ sự của họ, tịch mịch không phải là Hằng Nga, mà là Hậu Nghệ.

Long Ngũ chậm chậm nói:

- Ta biết nàng lấy bình thuốc, tuyệt không ân hận, cũng không tịch mịch, vì nàng lợi dụng bình thuốc để bắt ta phải làm nhiều chuyện ta không muốn làm.

Nhân tình thương cảm tịch mịch của y bỗng biến thành phần nộ oán

độc:

- Vì vậy ta nhất thiết không thể do dự được, bình thuốc đó phải mang về!

Liễu Trường Nhai hỏi lại lần nữa:

- Đến đâu để lấy?

Long Ngũ nói:

- Người muốn chắc chắn thành công, phải lấy cho được một món đồ cũng tối trọng đối với nàng, tuyệt không phải dễ dàng đâu.

Liễu Trường Nhai cũng nghĩ như vậy.

Long Ngũ tiếp:

- Nàng và cái hộp hiện đang tàng ẩn trong một thạch động bí mật trên Thê Hà Sơn, cũng phải coi chừng bảy gã vong mệnh giang hồ, bảy gã đại đạo không còn chỗ đứng trên thế gian đó đang canh cái thạch động cho nàng.

Liễu Trường Nhai lập tức nghĩ tới Nhất Thủ Thất Sát Đồ Thất giết người như chớp.

Long Ngũ tiếp:

- Bên ngoài bí thất trong thạch động, có một cái cửa sắt nặng nghìn cân.

Liễu Trường Nhai lập tức nghĩ đến thần lực trời sinh của Thạch Trọng.

Long Ngũ lại tiếp:

- Tại bí thất cái hộp đó giấu sau một cái cổng tối, muốn vào bí thất, đã khai cái cổng tối, trước hết phải tìm cách mở bảy ống khóa, mỗi ống khóa đều do một xảo thủ thành danh đương thời chế thành.

Liễu Trường Nhai nghĩ đến Công tôn Diệu.

Long Ngũ nói:

- Điều quan trọng hơn hết, khoảng cách giữa thạch động và chỗ ở của nàng rất gần, một khi có tín hiệu nguy biến, nàng lập tức tới liền, mà khi

nàng tới, thì không còn ai có thể chạy thoát với cái hộp được.

Liễu Trường Nhai thở ra nhè nhẹ, hắt hốt nhiên minh bạch một sự kiện - Long Ngũ gồm Thê Hà phu nhân không chỉ hoàn toàn vì bình thuốc, mà ít ra phân nửa cũng vì võ công của nàng.

Võ công nàng hiển nhiên không thua Long Ngũ.

Long Ngũ nói:

- May ở một chỗ là nàng có một thói quen đáng cười, mỗi ngày vào giờ Tí nàng phải đi ngủ, nhất định phải lên giường, toàn thân từ trên xuống dưới phải xức dầu thoa làm bằng mật ong do chính nàng đặc chế.

Trong mắt y lộ vẻ ghê tởm, nói thêm:

- Vì việc thoa dầu này mà nàng phải tốn ít nhất nửa canh giờ mỗi ngày, nàng trong thời gian đó luôn luôn ở trong phòng, cho dù trời có sập nàng cũng không cần biết.

Liễu Trường Nhai chung quy thấu hiểu tại sao họ phải ly dị.

Có một người vợ ngày nào cũng tốn nửa canh giờ lo thứ chuyện tiểu lâm đó, họ Liễu cũng không chịu nổi.

Có lẽ trên thế gian này chẳng có một nam nhân nào có thể chịu nổi - vô luận là ai cũng tưởng tượng được mỗi ngày phải ôm ấp trên giường một thân thể trét toàn dầu mỡ đáng tởm đến mức nào.

Long Ngũ chừng như thấy thần sắc của Liễu Trường Nhai, lạnh lùng nói:

- Chuyện đó quả thật đáng tởm, nhưng nửa canh giờ đó kỳ thật là cơ hội duy nhất để ngươi hạ thủ.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Sở dĩ vậy cho nên tôi nhất định trong nửa canh giờ phải giết bảy tên liều mạng, đẩy cái cửa sắt nặng nghìn cân, mở bảy ống khóa, lấy cái hộp ra, rồi gấp rút thoát thân ngoài trăm dặm, vậy mới tránh được bị nàng truy đuổi.

Long Ngũ gật gật đầu:

- Ta đã nói ban đầu chuyện này là chuyện cần ba người làm.

Liễu Trường Nhai thở dài, cười khổ nói:

- Chẳng những vậy mà còn nhất định phải là Đỗ Thất, Thạch Trọng và Công tôn Diệu ba người này.

Long Ngũ lạnh lùng nói:

- Nhưng người hiện tại đã tiêu diệt ba người, ta cũng phát giác ra rằng một mình người cũng chẳng khác gì cả ba người đó.

Liễu Trường Nhai hiểu ý của y, nói:

- Vì vậy tôi nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này cho ông.

Long Ngũ hỏi:

- Người tin chắc thành công?

Liễu Trường Nhai trả lời:

- Không chắc.

Đồng tử Long Ngũ co thắt lại.

Liễu Trường Nhai điềm đạm nói tiếp:

- Bình sinh vô luận làm chuyện gì, không ai có thể tiên liệu chắc chắn sự thành công.

Long Ngũ nói:

- Nhưng mỗi chuyện người làm đều thành công.

Liễu Trường Nhai mỉm cười, nói:

- Vì tôi không biết chắc, nên tôi luôn đặc biệt cẩn thận.

Long Ngũ cũng cười, nói:

- Hay, nói rất hay, ta luôn luôn thích người cẩn thận.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng hiện tại tôi không biết bắt đầu làm sao.

Long Ngũ hỏi:

- Tại sao?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Vì tôi không biết thạch động đó ở đâu.

Long Ngũ cười, vừa cười vừa vẫy tay.

Trung niên nhân vận thanh y bạch sam mang một sấp ngân phiếu đặt trên bàn.

Long Ngũ nói:

- Đây là năm vạn lượng bạc, ngươi cứ tự tiện lấy, cứ thống thống khoái khoái mà ăn chơi trong những ngày tới.

Liễu Trường Nhai không khách khí, lập tức thu nhận.

Long Ngũ nói:

- Ta hy vọng ngươi tiêu xài hết năm vạn lượng bạc này trong mười ngày.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Muốn tiêu xài hết số tiền này không phải dễ, nhưng tôi có thể mua nhà cho đàn bà, tôi cũng có thể đánh bạc bị thua.

Ánh mắt Long Ngũ vui vẻ, nói:

- Hai chuyện đó vốn là một, vốn đi đôi như chân tay.

Y nói tiếp:

- Vô luận ai muốn làm một đại sự gì, trước hết chuyện gì phải thoả mái thì nên thoả mái, hưởng hồ, ngươi vì ta mà đã chịu nhiều khổ ải.

Liễu Trường Nhai điềm đạm nói:

- Kỳ thật không thể tính vậy được, Lam Thiên Mãnh đã già, xuất thủ đâu có nặng tay chút nào.

Long Ngũ đột nhiên cười lớn.

Trung niên nhân vận thanh y bạch sam kinh ngạc nhìn y, bởi vì chưa bao giờ thấy y cười lớn như vậy.

Nhưng tràng cười của Long Ngũ kết thúc rất mau, hốt nhiên trầm mặt, nói:

- Nhưng sau mười ngày, ngươi tuyệt không thể gần nữ nhân, không thể uống một giọt rượu.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Qua được mười ngày như vậy, tôi cũng tạm thời không còn hứng thú gặp nữ nhân nào nữa.

Long Ngũ thốt:

- Tốt, rất tốt, mười ngày sau, ta sẽ cho người tìm người, dẫn ngươi tới địa phương đó.

Thần tình y đột nhiên biến chuyển mệt mỏi, khoát tay nói:

- Giờ thì ngươi có thể đi rồi.

Liễu Trường Nhai không nói tiếng nào, đi ra lập tức.

Long Ngũ lại gọi họ Liễu, hỏi:

- Sáu nữ nhân hồi nãy bồi tiếp ngươi, ngươi thấy họ thế nào?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Rất tuyệt.

Long Ngũ nói:

- Nếu ngươi thích, cứ dẫn họ đi với ngươi.

Liễu Trường Nhai hốt nhiên mỉm cười, nói:

- Trên thế gian này nữ nhân chẳng phải là tử quang hay sao?

Long Ngũ nói:

- Không phải.

Liễu Trường Nhai vẫn cười nói:

- Nếu không phải là tử quang, tại sao tôi muốn dẫn sáu người họ theo?

o O o

Liễu Trường Nhai đã đi.

Long Ngũ nhìn theo bóng hắt, trong mắt lộ tia hàn quang bén như dao.

Y chợt hỏi:

- Người thấy hắt thế nào?

Trung niên nhân vận thanh y bạch sam tay chân thư thả đằng sau lưng y, một hồi lâu sau, chậm chậm trả lời:

- Hắt là người cực kỳ nguy hiểm.

Mỗi chữ hắt nói rất chậm, mỗi chữ chừng như phải chui qua một sự cân nhắc kỹ lưỡng quá đáng rồi mới ra khỏi cửa miệng.

Long Ngũ nói:

- Dao cũng rất nguy hiểm.

Người áo xanh gật gật đầu:

- Dao không những có thể giết người, có khi quay lại cắt chính tay mình.

Long Ngũ hỏi:

- Dao nếu trong tay người thì sao?

Người áo xanh thốt:

- Tôi không bao giờ để nó cắt tay tôi.

Long Ngũ cười nhẹ, nói:

- Ta thích dùng người nguy hiểm, cũng giống như gương thích dùng khoái đao.

Thanh y nhân nói:

- Tôi hiểu.

Long Ngũ nói:

- Ta biết người nhất định hiểu...

Nói tới đây y nhắm mắt, không nói gì nữa.

Y chùng như đã ngủ.

Liễu Trường Nhai đã ra khỏi trang viện của Mạnh Phi.

Hắn không gặp Mạnh Phi để từ biệt, cũng không gặp sáu nữ nhân kia để từ biệt.

Cả đám đã đi mất, một bóng cũng không còn, Mạnh Phi hiển nhiên không vui khi phải tống biệt ai, Liễu Trường Nhai cũng vậy.

Hắn đi chậm trên đường lớn, cảm giác rất thung dung nhàn nhã.

Trong túi có năm vạn lượng bạc để tiêu xài bất cứ khi nào, một người mười ngày sống thong thả thoải mái, tự nhiên phải cảm thấy vậy rồi.

Duy nhất còn một vấn đề, ăn chơi làm sao? Làm sao để xài tiền? Câu hỏi này tuyệt không làm cho bất cứ ai nhúc nhích.

Thật ra trên thế gian này ai ai cũng thích nghĩ về câu hỏi này, tính toán nếu có năm vạn lượng bạc sẽ làm gì, một ảo tưởng vui thú.

Vô luận là ai nằm mơ về chuyện đó, có khi tới lúc tỉnh giấc vẫn còn cười.

Hàng Châu vốn làm một thành thị phồn hoa.

Trong một thành thị phồn hoa, tự nhiên không thiếu chỗ bài bạc và đàn bà, hai thứ này thật sự là thứ tốn tiền nhất.

Đặt biệt là cờ bạc.

Liễu Trường Nhai trước hết bao một đám ca kỹ mắc tiền nhất, uống say bí tỷ, rồi đi đánh bạc.

Say mèm mà đi đánh bạc chẳng khác gì đập đầu vô đá, nếu ăn bạc, thật là một quái sự.

Nhưng hàng năm luôn luôn có quái sự.

Liễu Trường Nhai tự nhiên thắng, mà thắng tới năm vạn lượng bạc.

Hắn vốn muốn cho năm nữ nhân mỗi người một vạn lượng, nhưng sáng ngày thứ hai, hắn hốt nhiên thấy cả năm ả, ả nào cũng ghê tởm quá, ả nào cũng xấu xa quá, trả cho cả năm ả một nghìn lượng cũng không đáng. Có nhiều gã đàn ông thường gặp trường hợp này, uống say mềm thâu đêm nhìn đàn bà thấy như tiên nữ, tới sáng, hình tượng mỹ lệ đột nhiên biến mất.

Hắn chừng như trốn tránh có một kiểu, tránh một kỹ viện bằng cách chạy vào một kỹ viện khác, uống say mềm. Loại trừ riết, cuối cùng hắn kiếm đúng chỗ.

Chỗ này nữ nhân toàn là tiên nữ.

Nhưng sáng ngày thứ ba, hắn thành linh phát giát nữ nhân chỗ đó so với năm ả trong ngày đầu cũng vừa ghê tởm vừa khó nhìn, không thể nhìn thêm lần nữa.

Mụ tú bà của kỹ viện này sau đó lại đi thóc mách với người ta là từ hồi mụ ta bị bán vào thanh lâu năm mười hai tuổi cho tới nay, từ một kỹ nữ trở thành tú bà, chưa bao giờ thấy một vị khách vô tình như “gã họ Liễu”.

Hắn đơn giản không biết người ta tức hắn.

Liễu Trường Nhai ra khỏi Thiên Hương lâu thì đã quá giờ Ngọ.

Hắn đã xài tám chục lượng bạc, gọi tám món ngon nhất, bắt đầu bếp đem hết đồ ăn lên bàn để hắn nhìn, rồi thưởng một trăm hai chục lượng trước khi đi.

Hắn thật muốn ăn hết, nhưng khi ngồi xuống, thấy đồ ăn ê hề mới hiểu thấu chuyện người ta nói rằng những người quá giàu có chỉ gọi cả bàn ăn rồi chỉ ngồi nhìn người khác ăn.

Tối hôm qua hắn may mắn thua hết một vạn, nhưng trên người hiện tại vẫn còn hơn bảy vạn lượng bạc.

Hắn hốt nhiên phát giác một người muốn xài hết năm vạn lượng trong vòng mười ngày, cũng chưa chắc là một chuyện dễ làm.

Hiện tại thời tiết mộ xuân sơ hạ, khí trời rất tốt, dương quang tươi mát như ánh mắt xử nữ.

Hắn quyết định đi ra khỏi thành thị, có lẽ vùng ngoại ô gió mát có thể giúp hắn tìm ra phương pháp hay hơn để xài tiền.

Cho nên hắn mua hai con ngựa tốt ngay lập tức, một cỗ xa mới, rồi mướn một phu xa tráng lực.

Cả chuyện này cũng chỉ tốn một ít thời gian, kỳ thật tốn một ngàn năm trăm ngàn lượng - tiền có khi cũng có thể dùng để mua thời gian.

Ngoại thành một màu xanh ngắt, núi non xa xa ôn như tựa bộ ngực xử nữ.

Hắn bắt ngừng xe dưới bóng dương liễu, đi bộ dọc bờ hồ, ngắm chim phượng bay giữa những ngọn sóng lăn tăn, nhìn cơ hồ như cái rốn nữ nhân.

Hắn có cảm giác hắn thật là một kẻ hiếu sắc.

Ngay lúc hắn đang nghĩ ngợi như vậy, thành linh hắn thấy ánh dương quang, ngọn núi xa xa, thêm vào nước hồ, tất cả cộng lại còn đẹp gấp mười lần đàn bà.

Trong một tiểu viện, một người đàn bà đang cho gà ăn, mặc y phục xanh, cầm một cái chén gạo, cái miệng nhỏ xíu nhu hòa chu chu “chíp chíp chíp” gọi bầy gà.

Hắn ít khi thấy một cái miệng thanh tú như vậy.

Trời đã bắt đầu nóng, trên người nàng ta mặt đồ rất mỏng, cổ áo thiếu một nút, để hở cổ da trắng nõn, chỉ cần nhìn thấy vùng da thịt đó là có thể dễ dàng tưởng tượng tới những bộ phận khác trên thân mình nàng ta, huống hồ bàn chân nàng cũng đỏ hồng, chỉ mang một đôi guốc gỗ.

“Lữ thượng túc như sương, bất lữ nha đầu miệt”.

Tạm dịch:

“Mang giày đẹp như sương, không giày như đầu quạ”.

Liễu Trường Nhai chợt nghĩ tác giả hai câu thơ trên thật là một người

không hiểu thấu đàn bà, chân của đàn bà mới có thể dùng “sương” để diễn tả, giống như sữa, giống như bạch ngọc, giống như trứng gà mới lột vỏ.

Trong nhà có một gã đàn ông bước ra, tuổi tác không còn là thanh niên, mặt mày góm ghềnh, mắt còn góm ghềnh hơn, đang nhìn chăm chăm vào đôi mông tròn lẳn của nàng ta, thỉnh thoảng chạy ra, xoa xoa mông nàng ta, tính kéo nàng ta vào nhà.

Nữ nhân cười cười, lắc đầu, chỉ tay lên trời, hiển nhiên ý nói còn sớm quá, cần gì phải khao khát vậy?

Chừng như gã đàn ông chính là chồng của nàng ta.

Nghĩ tới khi trời tối, gã đàn ông lại kéo nàng ta vô giường, Liễu Trường Nhai cơ hồ muốn chạy tới nơi đó, cung tay dấm một quyền vào mũi gã ta.

Bất hạnh thay họ Liễu không phải là một người không biết lý lẽ, hẳn biết tính toán muốn dấm vào mũi gã đàn ông kia, không thể dùng nắm dấm mà đánh.

Hắn phóng nhanh về thành tức khắc, đem toàn bộ ngân phiếu đổi hết thành những nén bạc năm mươi lượng, bỏ vào rương, lại chạy đến nơi cũ.

Nữ nhân không còn cho gà ăn nữa, chồng vợ hai người đang ngồi trong nhà, vừa uống trà, vừa xếp đồ.

Ngón tay nàng ta dài thon thả đẹp lạ thường, nếu vuốt ve một người đàn ông, tư vị đó nhất định...

Liễu Trường Nhai không chịu nổi nữa, hẳn đã tới gõ cửa, cũng không thèm đợi ai trả lời, tự mình đẩy cửa xông vào.

Gã đàn ông đứng lên tức khắc, hỏi:

- Ông là ai? Sao lại vào đây?

Liễu Trường Nhai cười:

- Tại hạ họ Liễu, đặc biệt tới bái phỏng các hạ!

Gã đàn ông nói:

- Nhưng tôi không nhận ra ông!

Liễu Trường Nhai đưa ra một nén bạc, cười nói:

- Các hạ có nhận ra thứ này chứ?

Thứ đó đương nhiên ai ai cũng nhận ra, đôi mắt gã đàn ông mở to ngay tức khắc:

- Đó là bạc, nén bạc.

Liễu Trường Nhai:

- Các hạ muốn bao nhiêu nén bạc như vậy?

Gã đàn ông muốn nói, nhưng không nói ra được một chữ, nữ nhân đó muốn trốn, thấy nén bạc, liền ngừng chân.

Thứ đó chừng như trời sinh có hấp lực, không chỉ có thể dừng đại đa số chân, mà còn có thể hấp điệu đại đa số lương tâm.

Liễu Trường Nhai cười.

Hắn vẫy tay, người đánh xe lập tức mang vào bốn rương lớn đựng đầy bạc, bỏ trước sân, mở nắp.

Liễu Trường Nhai nói:

- Mỗi nén năm mươi ngân lượng, ở đây tổng cộng có một ngàn nén.

Trông mắt gã đàn ông muốn lòi ra, hai má nữ nhân phát hồng, hơi thở cấp xúc, tựa như thiếu nữ gặp người tình đầu tiên, tâm can xao xuyến.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Các hạ có muốn số bạc đó không?

Gã đàn ông lập tức gật gật đầu.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tốt, các hạ muốn, tại hạ cho hết.

Trông mắt gã đàn ông xệ xuống, chớp liên hồi.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Các hạ có thể đem hai rương đi ngay lập tức, tùy tiện đi bất cứ chỗ nào, xa mã tùy tiện sử dụng, chỉ muốn các hạ quay lại sau bảy ngày.

Hắn cười, liếc sang nàng ta, nói:

- Chỉ để lại hai rương, cho vợ các hạ.

Nàng ta kỳ thật không nhìn họ Liễu, con mắt mỹ lệ đang nhìn chăm chăm vào hai rương bạc.

Gã đàn ông thè lưỡi liếm môi, đỏ mặt, nói lắp:

- Nàng... nàng... thấy thế nào?

Nữ nhân cắn môi, đột nhiên quay đầu, chạy nhanh vào phòng.

Gã đàn ông muốn rượt theo, lại ngừng lại.

Toàn thân gã ta bị ngân tiền hấp dính.

Liễu Trường Nhai đột nhiên nói:

- Các hạ chỉ cần đi có bảy ngày, bảy ngày đâu có lâu quá.

Gã đàn ông hốt nhiên tóm lấy một nén bạc trong rương, dụng lực cắn, dùng hai răng cắn thử.

Ngân lượng quả nhiên là thật.

Liễu Trường Nhai nói:

- Bảy ngày sau, các hạ có thể về, còn vợ các hạ...

Gã đàn ông không đợi hắn dứt lời, đột nhiên dùng khí lực toàn thân khiêng một rương bạc quăng lên xe.

Tên đánh xe đã khiêng một rương cho gã ta.

Gã đàn ông thở hốt hên, ôm cái rương, nói:

- Nhanh, đi bất cứ nơi nào, đi càng xa càng tốt.

Liễu Trường Nhai cười.

Xa mã cấp tốc lên đường, hấn khiêng hai rương còn lại vào nhà, bỏ xuống đất, đóng cửa, khóa chặt, đi vào.

Cửa phòng ngủ hiện tại đang mở, màn khép hờ, nữ nhân đó đang ngồi ở đầu giường, cắn môi, má đỏ hồng chẳng khác nào hoa đào.

Liễu Trường Nhai vừa cười vừa đi tới, hỏi dịu dàng:

- Nàng nghĩ gì vậy?

Nữ nhân trả lời:

- Tôi nghĩ mẹ của chàng không tốt chút nào, đẻ ra loại người như chàng, chỉ có chàng mới có thể dùng phương pháp này, làm chuyện như vậy.

Liễu Trường Nhai thở dài, cười khổ nói:

- Ta vừa mới tự đánh cuộc với mình, Hồ Nguyệt Nhi nói câu đầu tiên nếu không có ba chữ “mẹ của chàng”, ta chắc ba tháng không thèm nhìn đàn bà.

HỒI 3

NGUYỆT CHIẾU TRƯỜNG NHAI

Nữ nhân nguyên lai tên Hồ Nguyệt Nhi, nguyên lai đã nhận ra Liễu Trường Nhai, hơn nữa chừng như còn là hảo bằng hữu.

Không lẽ hồi nãy họ diễn kịch?

Tại sao lại phải bày cái màn đó? Diễn cho ai xem?

Hồ Nguyệt Nhi đứng lên, chống nạnh trừng mắt nhìn hấn, nói:

- Tôi hỏi chàng, nếu chúng tôi thật sự là một đôi phu thê, gặp phải loại người như chàng, gặp phải chuyện hôm nay, chàng nói chuyện này phải giải quyết ra sao?

Câu hỏi này không ngờ lại làm cho Liễu Trường Nhai bối rối, một hồi lâu sau, trả lời:

- Ta tuy không phải là loại người tốt, nhưng tuyệt đối không thể làm chuyện thất đức như vậy.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Tôi không nhất định nói chính chàng, mà tôi nói loại người như chàng.

Liễu Trường Nhai cười khở, nói:

- Vậy thì ta không biết làm sao để giải quyết, ta không hề muốn có hậu quả như vậy.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Đây hoàn toàn là chàng nghĩ ra?

Thần tình Liễu Trường Nhai hốt nhiên hết sức nghiêm túc, nói:

- Ta làm như vậy, chỉ muốn Long Ngũ nghĩ rằng ta là một tên khốn nạn,

chúng ta tuyệt không thể để y hoài nghi một điểm gì, làm chuyện gì bất cứ nơi nào bất cứ khi nào cũng phải cẩn thận, thế lực của y quá lớn, nơi đâu cũng có người của y.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Nhưng lúc này...

Liễu Trường Nhai thốt:

- Lúc này cũng có người của y, gã đánh xe đó nhất định là một.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng biết?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ta biết.

Hắn giải thích:

- Một gã trẻ tuổi phải làm nghề đánh xe, thấy bốn rương bạc trắng chắc chắn hờn vía ngất ngây, ngược lại gã này chừng như quen mắt thấy hoài, vốn luôn luôn trầm trù khí phách.

Hồ Nguyệt Nhi chớp chớp mắt, thở ra, hốt nhiên cười tươi, nói:

- Nghe nói chàng mấy ngày nay rất sung sướng.

Liễu Trường Nhai cười khở:

- Mũi ta bị người ta đánh gần gãy, nàng vẫn cho là ta sung sướng.

Hồ Nguyệt Nhi đột nhiên nói:

- Miễn có nữ nhân hầu bồi thì bị đâm cũng đáng giá.

Liễu Trường Nhai lại cười khở, nói:

- Tiếc là những nữ nhân đó không bằng nàng một chút.

Hồ Nguyệt Nhi cười tươi nói:

- Chàng nịnh chẳng khác nào ngựa phì hơi, chàng cũng biết tôi không thể chịu chàng, một khi chuyện này chưa hoàn thành, chàng không thể

đụng tôi.

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Rờ cũng không được sao?

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Không được, kể từ hôm nay, tôi ở trên giường, chàng dưới đất, nếu đang đêm chàng lén leo lên, tôi sẽ báo cho Long Ngũ biết, khai hết lai lịch của chàng.

Liễu Trường Nhai than thở:

- Nàng không phải là người, là một con quỷ sống.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Chàng vốn cũng là một con quỷ, sắc quỷ.

Nàng ta hốt nhiên cười tươi, nháy mắt cười tươi:

- Hà huống chàng bất quá chỉ là một con đường, tôi là mặt trăng, mặt trăng có thể chiếu sáng cả ngàn cả vạn con đường, vì vậy tôi chính là khắc tinh của chàng.

Liễu Trường Nhai cười cười nói:

- Ta bất quá chỉ có một ý tưởng lạ lắm, sao nàng lại được chọn làm người giúp ta.

Hồ Nguyệt Nhi tới gần, nói:

- Bởi vì tôi là con gái của Hồ lão gia, bởi vì tôi khôn khéo, bởi vì tôi có linh cơ, bởi vì chuyện gì tôi cũng biết, bởi vì...

Liễu Trường Nhai ngắt lời nàng ta, nói:

- Vì nàng không những là một tiểu hồ ly, hơn nữa đã thành hồ ly tinh.

Nàng ta quả thật là tiểu hồ ly, vì thân phụ nàng chính thị là lão hồ ly già lâu đời nhất trong giang hồ.

Chỉ cần nghe hai chữ “Hồ Lục”, đang là bằng hữu chung đường, cũng có thể lập tức trở mặt muốn đánh nhau.

Hồ Nguyệt Nhi cười mỉa, nói:

- Tôi cũng thấy lạ, không biết tại sao cha tôi lại nói chỉ có chàng mới có đủ tài năng đối phó Long Ngũ? Không biết tại sao lại muốn tôi theo giúp chàng?

Liễu Trường Nhai cười cười:

- Bởi vì tuy võ công ta cao cường, thông minh năng cán, nhưng không bao giờ khoe khoang biểu diễn, vì vậy trên giang hồ ít có ai biết ta, tuy ta có nhiều bệnh, ưu điểm lại càng nhiều hơn, sở dĩ vậy cho nên lão nhân gia muốn chọn ta làm con rể.

Hồ Nguyệt Nhi nghiêm mặt nói:

- Bởi vì chàng không những rành ba xạo mà còn rành phóng thí nữa.

Nói xong, nàng ta không nhịn được, nhoén cười, nhưng lại lập tức nghiêm mặt, hỏi:

- Chàng gặp Long Ngũ chưa?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Hai lần.

Hồ Nguyệt Nhi lại hỏi:

- Sao chàng không bắt hắn? Sao lại bỏ lỡ dịp may hiếm có này?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Nếu ta cũng điên như nàng, muốn làm vậy, thì hiện tại nàng đang nhìn một người chết.

Hồ Nguyệt Nhi cười mỉa:

- Võ công chàng không phải rất giỏi sao? Không phải là cao thủ nhất nhì trong thiên hạ sao? Không những cha tôi luôn khen chàng mà cả Liên lão vương gia cũng một mực xem chàng như là một bảo bối. Vậy mà chàng còn sợ người khác sao?

Liễu Trường Nhai ngưng trọng thần thái:

- Ta không sợ người khác, ta chỉ sợ Long Ngũ!

Hồ Nguyệt Nhi háy mắt, hỏi:

- Võ công của y cũng dễ sợ như trong truyền thuyết hả?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Có lẽ còn dễ sợ hơn là trong truyền thuyết, ta dám bảo chứng như vậy, kể cả các chương môn thất đại kiếm phái, trong giang hồ tuyệt không có một ai có thể tiếp hấn quá hai trăm chiêu.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Còn chàng?

Liễu Trường Nhai một hồi lâu sao vẫn chưa trả lời, nói:

- Hà huống kể bên hấn còn có một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Lam Thiên Mãnh?

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Lão hùng sư đó đã già rồi, hơn nữa bị cai quản đã lâu, tuy vẫn có thể cản người, nhưng răng không còn bén nhọn như xưa, nhuệ khí đã tiêu tán phần nhiều.

Hồ Nguyệt Nhi chớp chớp mắt, thốt:

- Truyền thuyết có nói dưới Long Ngũ có một sư, một hồ, một khổng tước, tất cả đều là những nhân vật đáng sợ.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng hiện tại hùng sư đã già, hắc hồ đã nhập son, khổng tước tuy mỹ lệ cũng không thể cản người.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Vậy chàng nói không phải mấy người đó?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không phải.

Hồ Nguyệt Nhi thắc mắc:

- Không phải họ thì là ai?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Một trung niên nhân vận thanh y bạch sam, rất có quy củ, trông thành thật, tựa chừng một nô tài, nhưng võ công rất cao, cao thâm không lường chừng được.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng thấy lão ta xuất thủ?

Liễu Trường Nhai nói:

- Hùng sư đã giao thủ với ta, chiêu lực thật sự rất kinh nhân, cơ hồ cả căn phòng cũng bị chấn động, nhưng trung niên nhân vận thanh y bạch sam vẫn tựa thân bàng quan bất động, không nhúc nhích một chút.

Hắn nghĩ ngợi, nói tiếp:

- Sở dĩ vậy cho nên khi lão ta rót rượu, ta luôn một mực để ý bàn tay của lão, ta chưa từng thấy qua một bàn tay phải vững chắc như vậy, lão ta cầm hồ rượu nặng chịch, tùy tùy tiện tiện rót một vòng, rót đầy vừa đúng thành chén, không rót một giọt, không dư một giọt.

Hồ Nguyệt Nhi tĩnh thân lắng nghe, trầm tư một hồi lâu, hỏi:

- Chàng nhìn không ra bàn tay đó vốn dùng binh khí gì sao?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ta nhìn không ra bất cứ điểm nào lão có luyện qua võ công.

Một người vô luận luyện qua loại binh khí gì, vết chai trên tay nhất định lưu giữ chút gốc tích, tuyệt đối không thể che giấu khỏi mắt người lịch lãm.

Hồ Nguyệt Nhi ngập ngừng nói:

- Có khi nào lão ta chỉ luyện bàn tay trái?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Rất có thể.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Võ lâm cao thủ nổi tiếng dụng tả thủ, ai là người cao cường nhất?

Liễu Trường Nhai nói:

- Điều này phải hỏi nàng, nàng không phải đã đọc qua cuốn võ lâm danh nhân phổ sao?

Đây quả thật là lợi khí lớn nhất của Hồ Nguyệt Nhi.

Nàng chỉ cần đọc qua một cái gì là không bao giờ quên, hơn nữa kiến thức uyên bác, bởi vì phóng tầm mắt khắp giang hồ hỗn tạp, phụ thân nàng là nhân vật thông suốt nhất.

Sở dĩ vậy cho nên lai lịch các nhân vật trong giang hồ, lịch sử điển cố, ít có việc gì mà nàng không biết.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Dụng tả thủ xuất danh, cao thủ nổi tiếng nhất đương nhiên là Tần Hộ Hoa.

Liễu Trường Nhai động dung, hỏi:

- Hộ Hoa đao?

Hồ Nguyệt Nhi gật gật đầu:

- Truyền thuyết nói rằng khi lão ta chín tuổi đã giết người, giết kẻ hữu danh nhất Hoàng Hà là đại đạo Bành Hồ.

Liễu Trường Nhai nói:

- Sự kiện đó ta đã từng nghe qua.

Hồ Nguyệt Nhi tiếp:

- Năm mười ba tuổi, lão đã thành danh, đến năm mười sáu thì hoành tảo cả khu vực phía nam Hoàng Hà, ngoại hiệu Trung Nguyên đệ nhất đao, năm ba mươi một tuổi, tiếp quản phái Không Động, trở thành

chương môn trẻ nhất trong lịch sử từ đó tới giờ của thất đại môn phái. Số võ lâm cao thủ bại dưới đao của lão, nghe nói đã lên tới hơn sáu trăm năm chục người.

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Chừng như số cao thủ nổi danh trên giang hồ rộng lớn có thể đem so với lão ta, kiếm không được mấy người.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Sự thành danh từ hồi niên thiếu của lão ta, đích xác phong mang thái lộ, nhưng tuyệt kỹ tài tình của lão ta mới thực sự làm cho người ta không thể không bội phục.

Nhân tình của nàng lóe thêm quang, thở dài, nói:

- Chỉ tiếc tôi sinh ra trễ mười mấy năm, nếu không tôi nhất định nghĩ ra cách cưới được lão ta.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Thật may mắn nàng ra đời trễ mười mấy năm, nếu không ta nhất định phải bắt lão ta độ sức.

Hồ Nguyệt Nhi liếc hẩn một cái:

- Nhưng người mà chàng nói, nhất định không phải là lão.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ồ?

Hồ Nguyệt Nhi tiếp:

- Lão ta là một người kiêu ngạo, không lẽ tự nguyện làm nô tài cho ai? Hà huống lão ta đã thất tung mười năm nay, nơi hạ lạc vốn bất minh, có người nói lão ta ẩn cư nơi núi non hải ngoại, lại có người nói lão ta đã chết, nhưng vô luận lão ta còn sống hay đã chết, tuyệt không thể đứng hầu rước người ta.

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Ta hy vọng người đó không phải là lão ta, ta thật sự không muốn có

một đối thủ như lão ta.

Thanh âm của hắn hốt nhiên đình đốn.

Ngay lúc thanh âm của hắn đình đốn, thân mình hắn đề lên Hồ Nguyệt Nhi.

Không ai có thể thấy rõ động tác của hắn, không ai có thể đoán được hắn vừa hốt nhiên làm như vậy.

Hồ Nguyệt Nhi cũng vậy.

Nàng nghiêng răng chống trả:

- Tên quỷ hiệu sắc này, tôi đã nói...

Thanh âm của nàng cũng đột nhiên bị chặn đứng, bởi vì miệng của Liễu Trường Nhai đã bịt kín.

Hiện tại nàng chỉ có thể ú ớ qua lỗ mũi, một nam nhân đầy kinh nghiệm, phải hiểu thanh âm phát xuất từ lỗ mũi của nữ nhân, biết là loại nào.

Dạng thanh âm đó trực tiếp truyền lệnh cho nam nhân biết cử động của toàn thân.

Nàng hiện đang vùng vẫy, còn muốn xô hắn ra.

Nhưng tay nàng bị án trụ.

Thần sắc nàng giờ nóng như lửa thiêu, toàn thân nóng hổi.

Một nữ nhân khang kiện trưởng thành, nhất thời bị một nam nhân ghê tởm cưỡng hiếp, tất phải có phản ứng như vậy.

Nhưng ngay lúc đó, chỉ nghe “bình” một tiếng, cánh cửa bên ngoài đã bị một người đá tung ra.

Một người tay gioi đao, phóng tới, không ngờ chính là gã đánh xe cường tráng nhanh nhẹn.

o O o

Liễu Trường Nhai vẫn còn nằm đè trên người Hồ Nguyệt Nhi, chỉ bất

quá nhích miệng ra khỏi miệng nàng.

Gã đánh xe phóng tới cửa phòng ngủ, lạnh lùng nhìn bọn họ, thân hình trầm ổn, đao thủ vẹn toàn, vô luận là ai thấy tư thế của hắn, cũng biết đao pháp của hắn không tệ.

Nhãn tình lạnh lẽo của hắn chừng như có vẻ nhạo báng, mỉa mai nói:

- Ta ở bên ngoài đi một vòng lâu, ngươi vẫn chưa trấn áp được ả ta, xem chừng thủ đoạn chế phục nữ nhân của ngươi không quá cao minh.

Liễu Trường Nhai nói:

- Thời gian còn rất dài, ta không phải là loại tiểu tử hấp tấp, hà tất ta phải gấp rút.

Hắn chừng như sực nhớ hắn bất tất phải giải thích với ai hành động của hắn, lập tức trầm mặt hỏi:

- Ngươi quay trở lại đây làm gì?

Gã xa phu trầm trầm đáp:

- Quay lại giết ngươi.

Liễu Trường Nhai kinh ngạc:

- Ngươi quay lại để giết ta? Tại sao?

Gã xa phu cười mỉa:

- Ta đã theo y bảy tám năm trời, cho tới nay đã trải qua bao ngọt bùi cay đắng, phải theo dõi cái tên hôi thối tối ngày đuổi bắt mấy ả điểm trong thành, cái tên vừa mới đến đã làm như ngon lành, tại sao lại là ngươi?

Liễu Trường Nhai đương nhiên hiểu gã ta nói “y” muốn ám thị ai, cố ý hỏi:

- Ngươi cũng là thủ hạ của Long Ngũ?

Gã xa phu lạnh lùng đáp:

- Cho dù ngươi còn có một chút nhãn lực, cũng nên biết ta chính là Bành Cương.

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Tuyền Phong Dao Bành Cương?

Bành Cương đáp:

- Nghĩ người cũng không hoàn toàn u tối, cũng còn biết đến ta.

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Ngũ Hồ Đoạn Môn đao môn hạ cao thủ, lại phải đánh xe cho người ta, thực sự tội nghiệp cho người.

Bành Cương hươi đao, cánh tay lộ vết gân xanh lè, gồng gân cổ xanh lè nghiêng răng hét:

- Ta không còn muốn nhận những công việc hôi thối này nữa.

Liễu Trường Nhai nói:

- Cho nên người muốn giết ta, lấy bốn rương bạc đem người đàn bà này trốn đi một nơi xa xôi.

Bành Cương liếc mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Hồ Nguyệt Nhi đang thở hổn hển, nhãn tình lập tức bốc lửa, nói:

- Một tiểu quả phụ như vậy, có người đàn ông nào không muốn hưởng thụ.

Nghe ba chữ “tiểu quả phụ”, Hồ Nguyệt Nhi không nhịn được nói:

- Người đã làm gì chồng ta?

Bành Cương cười đáp:

- Loại đàn ông vì tiền bán đứng cả vợ, chết tám lần cũng chưa đủ, nàng không muốn vậy sao?

Hắn chưa dứt lời, Hồ Nguyệt Nhi đã bật khóc.

Liễu Trường Nhai buồn rầu thở dài, tâm tình không muốn đứng dậy khỏi người nàng chút nào, thì thào:

- Người đàn bà này không phải là thiên tiên, ngân tiền cũng không có nhiều, vì tiền mà mất mạng, thật chẳng đáng chút nào.

Bành Cương cười lạnh nói:

- Kẻ mất mạng là ngươi, không phải ta.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ngươi thật sự tin tưởng có thể giết nổi ta?

Bành Cương đáp:

- Bản thân ngươi vốn là một con chó dại bị đánh gần chết, còn bị treo dưới mái hiên.

Liễu Trường Nhai nói:

- Cho nên ngươi nghĩ ngươi mạnh hơn ta?

Bành Cương nói:

- Ta chỉ bất quá không phục một điểm, bị đánh như vậy, lại được tặng nhiều tiền.

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Ngươi thực tại không khác gì một đứa trẻ vùi vĩnh, ta thật không đang tâm hạ thủ giết ngươi.

Họ Bành giận dữ hét:

- Vậy thì ngươi quá thấp hèn đáng để ta giết.

Đao của hắn đã xuất, một chiêu hàm chứa năm đao liên hoàn, “Ngũ Hồ Đoạn Môn đao” vốn là đao pháp tối độc trong võ lâm, tuyên phong đao xuất thủ cương mãnh.

Liễu Trường Nhai chưa hoàn thủ.

Hắn thậm chí đỡ mà cũng không giống như đỡ, nhưng đao của Bành Cương không chạm được thân mình hắn.

Hồ Nguyệt Nhi chừng như sợ quá nên nín khóc, nằm dài trên giường, thân mình co rút một chỗ.

Họ Bành xuất thủ liên tục, từ từ dồn Liễu Trường Nhai vào một góc nhà, thỉnh thoảng một đao chém từ dưới vai liên biến ba phương hướng,

nhanh nhện chém thẳng vào bên trái cổ Liễu Trường Nhai.

Một chiêu Phiên Thiên Phúc Địa, chính thị sát chiêu của Ngũ Hồ Đoạn Môn đao.

Liễu Trường Nhai thấy rõ không còn đường thoái lui, thân mình đột nhiên lướt sát tường trườn lên nóc.

“Đinh” một tiếng, hỏa tinh bắn tứ phía, Bành Cương vốn nghĩ đao thức này tất trí mệnh, vận dụng hết toàn lực, muốn thu hồi cũng không còn kịp, một đao chém vào tường gạch, thân đao lập tức ăn sâu vào tường.

Hắn muốn dụng lực rút đao ra, bên ngoài tường đột nhiên một cánh tay đâm tới, nắm đấm xông thẳng tới mũi đao.

Bức tường làm bằng gạch rắn chắc, chừng như biến thành giấy mỏng, cánh tay đó tùy tiện đục xuyên qua tường một cách dễ dàng, một quyền chạm vào cương đao sắc bén, lập tức lưỡi đao gãy thành hai.

Thần sắc Bành Cương tái nhợt, toàn thân cứng đờ.

Hắn đối với chiêu thức biến hóa đó, võ công đó, chưa từng nghe qua.

Người bên ngoài tường lạnh lùng nói:

- Người theo Long Ngũ năm nay đã bảy tám năm rồi, mỗi tháng lãnh bảy tám chục ngàn lượng, nhưng gã kia tự nhiên đột ngột được cho cả vạn lượng, vì vậy nên người không phục, có phải không?

Họ Bành vẫn còn tái mặt, gật gật đầu.

Người bên ngoài tường như thấy hắn gật đầu, vì Liễu Trường Nhai hỏi đáp:

- Hắn quả thật có ý đó.

- Nhưng gã họ Liễu đã bị Lam đại gia đánh bầm tím, đã trở thành bằng hữu của Mạnh Phi, người nào từ chỗ Mạnh Phi đi ra tức là địch thủ của chúng ta, người phải biết ai cho hắn tiền chứ?

Họ Bành do dự, cuối cùng thốt:

- Tôi biết Mạnh Phi tuyệt không thể tung ra số tiền đó, hơn nữa hôm đó tôi còn thấy công tử đến trang viện của Mạnh Phi.

Người đứng bên ngoài tường điềm đạ nói:

- Quả người cũng có chút thông minh, lại còn rất chu đáo.

Chỉ có người chu đáo mới có thể thấy những việc đa số không thấy.

- Chỉ tiếc một điều người đã làm một chuyện khờ dại.

Dù đứng bên ngoài, nhưng thanh âm phảng phất gần sát lỗ tai:

- Người biết rõ ràng Liễu Trường Nhai là người trong nhà, lại vẫn muốn giết hắn?

Bành Cương cúi đầu, mồ hôi toát như mưa:

- Tôi có lỗi.

- Người biết người đã phạm điều gì sai?

- Tôi... tôi đã phạm gia pháp!

Chừng như để nói hai chữ cuối cùng đó, Bành Cương đã phải dụng toàn lực.

- Người biết lỗi phạm gia pháp thì phải làm sao rồi chứ?

Mặt mày Bành Cương xám xanh sợt sệt như có một bàn tay đang bóp cổ hắn.

Hắn đột nhiên quay mình muốn chạy trốn.

Hắn nghĩ người bên ngoài tường nhất định không thấy.

Nhưng bàn tay xuyên qua tường hồi nãy tựa hồ như một con mắt.

Bàn tay vừa huy động, mũi đao dính trong tường lập tức bay ra, đao quang như chớp, tức thời đâm vào lưng Bành Cương.

Ngay lúc đó, bốn đại hán từ ngoài tiến qua cổng, một gã quăng bao bố, nhét thi thể Bành Cương vào.

Một gã khiêng hai cái rương bạc từ ngoài xe bỏ lên bàn.

Gã thứ ba cầm búa tu bổ lại khung cửa mà Bành Cương đá bung khi nãy.

Gã thứ tư dùng xẻng xúc vữa bịt lỗ hồng do bàn tay bên ngoài đâm thủng.

Người đứng bên ngoài tường chậm rãi nói:

- Ta cam đoan nội trong bảy ngày không còn người nào dám đến đây quấy nhiễu người, nhưng người nên ghi nhớ, người không phải là người của chúng ta, người cũng không có một chút liên quan gì tới Long Ngũ.

Nói tới chữ cuối, thanh âm đã như ở đằng xa vọng lại.

Cái lỗ trên tường đã bịt kín, khung cửa đã sửa xong, cái bao bố đã cột chặt, không có tới một giọt máu lọt ra ngoài.

Bốn đại hán không một lần giương mắt nhìn Liễu Trường Nhai, tiếng nói bên ngoài tường vừa dứt thì bốn gã cũng đã ra khỏi cổng.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, chừng như không có chuyện gì phát sinh lúc này.

Những người này lui tới nhanh gọn chuẩn xác, không ai có thể tưởng tượng nổi, nhưng hiện tại vô luận là ai trong phòng cũng có thể tưởng tượng được người phạm gia pháp Long Ngũ, số mệnh sẽ ra sao! Liễu Trường Nhai không dám động đây, không dám mở miệng, Hồ Nguyệt Nhi không dám động đây, không dám mở miệng.

Bên ngoài có tiếng gió lùa cỏ cây, con gà mái già kêu “túc túc” gọi con, chó sủa gâu gâu.

Trong phòng chừng như đột nhiên rất nóng. Liễu Trường Nhai chậm chạp cởi áo ngoài, nằm xuống, nằm gần bên Hồ Nguyệt Nhi.

Hồ Nguyệt Nhi lần này không đá hấn, mắt to tròn thất thần.

Nàng hiện tại đã hoàn toàn thấu hiểu, Long Ngũ ghê gớm tới cỡ nào.

Liễu Trường Nhai thành linh nói:

- Họ đi rồi, tất cả đi rồi.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Bảy ngày tới đây, họ chắc chắn không trở lại chứ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Người đó xem chừng không phải là loại nói không giữ lời.

Hồ Nguyệt Nhi lại hỏi:

- Chàng biết hắn là ai không? Chàng có nhận ra bàn tay đó không?

Bàn tay phải, trên dưới không có một vết tích nào biểu lộ võ công luyện qua.

Nhưng hiện tại vô luận ai thấy, bàn tay đó khi giết người, khó có ai trên thế gian này có thể kháng cự được.

Liễu Trường Nhai nói:

- Ta hy vọng đó là một người.

Hồ Nguyệt Nhi thốt:

- Chàng hy vọng hắn là trung niên nhân vận thanh y bạch sam?

Liễu Trường Nhai gật đầu.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Tại sao?

Liễu Trường Nhai trả lời:

- Nếu là hắn, nghĩa là hắn không ở sát bên Long Ngũ, ta nếu đối phó với Long Ngũ, tuyệt không hy vọng hắn không có mặt ngay đằng sau Long Ngũ.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng chuẩn bị xuất thủ khi nào?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Khi y hoàn toàn tin tưởng ta, khi y cho ta cơ hội đứng đằng sau.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng nghĩ sẽ có ngày đó?

Liễu Trường Nhai trả lời một cách kiên định:

- Chắc chắn là có.

Hồ Nguyệt Nhi thở dài, nói:

- Tôi chỉ sợ đợi đến lúc đó, không biết bao nhiêu người phải chết.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Người vì chuyện của lão Thạch Đầu mà cảm thấy khó chịu à?

Mặt Hồ Nguyệt Nhi ảm đạm:

- Lão Thạch Đầu thật sự là một người trung thực hiền lành, đây là nhiệm vụ cuối cùng lão phải làm, xong chuyện này, lão sẽ về nhà lo việc canh điền, lão đã mua nhiều mẫu đất chuẩn bị.

Lão Thạch Đầu đương nhiên là người đàn ông đóng giả chồng của nàng.

Liễu Trường Nhai im lặng lắng nghe, trên mặt không có một chút biểu tình, lạnh lùng nói:

- Lão ta đáng lẽ đừng nên mua đất, loại người như chúng ta, vốn tùy thời tùy nơi chết trên đường.

Hồ Nguyệt Nhi háy mắt:

- Nhưng lão ta chết một cách quá oan uổng, công phu của lão ta không thua kém Bành Cương, khi Bành Cương muốn giết lão ta, lão ta có thể xuất thủ, nhưng lão ta sợ một khi xuất thủ sẽ tiết lộ bí mật, lão ta đã chọn cái chết để bảo tồn bí mật của chúng ta.

Hồ Nguyệt Nhi trừng mắt, nói:

- Chàng nghĩ lão ta vốn phải chết sao?

Liễu Trường Nhai không chối cãi.

Hồ Nguyệt Nhi thất thanh:

- Chàng có còn là người không? Có còn một điểm nhân tính nào...

chàng... chàng...

Nàng càng nói càng giận dữ, đột nhiên đá Liễu Trường Nhai văng khỏi giường.

Liễu Trường Nhai lại cười tươi:

- Nếu nàng nghĩ lão Thạch Đầu thật sự trung thực nhân hậu, thì nàng đã lầm, nếu nàng nghĩ lão ta thật sự đã chết trên xe, nàng lại càng lầm to.

Hắn lại nằm xuống, làm như nằm rất thoải mái:

- Có thể lão ta để Bành Cương chém một hai đao, có thể lão ta làm cho Bành Cương tin là lão đã chết, nhưng nếu lão ta dễ dàng bị giết bằng lưỡi đao của tên khốn đó, thì lão không đáng gọi là lão Thạch Đầu, chỉ nên gọi là lão đầu hủ thiu thì đúng hơn.

Hồ Nguyệt Nhi hoài nghi, hỏi:

- Chàng thật sự tin lão chưa chết?

Liễu Trường Nhai nói:

- Nàng biết chuyện này to lớn tới mức nào, nàng vẫn biết chúng ta đã chuẩn bị kế hoạch bao nhiêu lâu rồi, lão Thạch Đầu nếu nàng cứ nghĩ là loại người thành thật nhân hậu, làm sao có đủ khả năng tham dự chuyện này?

Hồ Nguyệt Nhi cười cười:

- Chuyện gì tôi không biết, tôi chỉ biết chàng thật sự không phải là một người thành thật nhân hậu.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ồ...

Hồ Nguyệt Nhi cắn môi nói:

- Chàng hồi nãy biết bên ngoài có người đến, biết phải làm gì, chàng căn bản muốn thừa cơ hưởng lợi.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Nàng chỉ nói đúng một nửa.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng còn ý tứ gì khác?

Liễu Trường Nhai thản nhiên đáp:

- Ta chỉ muốn cho nàng biết, ta nếu thật sự muốn cưỡng hiếp nàng, nàng không có cách nào thoát.

Tròng mắt Hồ Nguyệt Nhi chớp chớp, dịu dàng nói:

- Hiện tại chàng... chàng không đang tưởng...

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nàng muốn ta làm lại lần nữa à?

Hồ Nguyệt Nhi đỏ mặt, cắn môi la:

- Chàng dám?

Liễu Trường Nhai cười tươi.

Đột nhiên thân hình hắn bay qua, đè lên thân mình Hồ Nguyệt Nhi.

Hồ Nguyệt Nhi thở dài, than:

- Chàng đúng là một con quỷ háo sắc.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nhưng lần này nàng lại cố ý câu dẫn ta, ta biết nàng...

Nói chưa dứt câu, thân hình hắn đột nhiên bắn ra khỏi người Hồ Nguyệt Nhi, đập vào tường, rớt xuống đất, hai tay ôm lấy bụng dưới, sắc mặt tái mét.

Hồ Nguyệt Nhi nhìn hắn, hốt nhiên nói:

- Hồi nãy tôi thật sự muốn câu dẫn chàng, bởi vì tôi cũng muốn chàng biết, nếu tôi không tự nguyện, một cơ hội chàng cũng không có.

Liễu Trường Nhai quần quai, tựa chừng không nói ra lời, mồ hôi lạnh

xuất đầm đề, loạng choạng bước ra ngoài.

Nhân tình Hồ Nguyệt Nhi có chút hối hận, tự nghĩ mình có chút quá đáng, thanh âm nhu mì:

- Nhưng tôi cũng từng nói, chừng nào chuyện này xong, tôi... tôi...

Nàng không phải nói nữa, một chữ cũng không cần, ý tứ của nàng, một ngốc tử cũng hiểu.

Liễu Trường Nhai chừng như hiểu ý nàng.

Hắn chậm chậm nằm xuống, thần khí rất ôn hòa, trên bộ mặt đang vui vẻ, đột nhiên biểu lộ một cảm tình bi thống.

Hắn không nói gì một hồi lâu, một chữ cũng không nói.

Tâm tình Hồ Nguyệt Nhi đã dịu hơn, giả bộ nghiêm mặt nói:

- Tôi tuy toan tính đá anh đau, anh bất tất phải làm như con nít vậy chứ.

Liễu Trường Nhai không mở miệng.

Hồ Nguyệt Nhi không nhin nổi, hỏi:

- Anh đang vận khí hay đang suy nghĩ gì đó?

Liễu Trường Nhai chung quy cũng phát ra một tiếng thở dài, nói:

- Ta chỉ đang nghĩ, sau này phụ thân nàng nhất định sẽ tìm một người đàn ông tốt cho nàng, nhất định sẽ không chọn loại người như ta, ông ta sẽ không muốn nàng cưới một người phải gặp nguy hiểm có thể mất mạng bất cứ lúc nào, nàng...

Thần thái Hồ Nguyệt Nhi biến chuyển, la lớn:

- Chàng muốn nói gì đây chứ?

Liễu Trường Nhai cười, cười thê lương:

- Ta đâu có ý gì, chỉ bất quá hy vọng chúng ta có thể cùng nhau bạch đầu giai lão, hy vọng nàng đừng quên ta.

Hồ Nguyệt Nhi tái mặt:

- Tại sao chàng lại nói như vậy? Tôi hồi nãy đã nói gì, chàng không hiểu sao?

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Ta nghe chứ, nhưng ta cũng biết ta sẽ không có ngày đó.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi gấp:

- Tại sao?

Liễu Trường Nhai dịu dàng đáp:

- Khi ta nhận làm chuyện này, ta đã tính không có mạng trở về, ta tự biết ta tuy có cơ hội giết Long Ngũ, ta... ta cũng không thể trở về tái kiến nàng.

Tâm mắt hắn nhìn đắm đắm vào khoảng không xa xa, thần tình trên mặt càng bi thống.

Hồ Nguyệt Nhi nhìn hắn, nhìn biểu tình trên mặt hắn, chừng như có một mũi kim đâm chích vào trái tim nàng.

Liễu Trường Nhai đột nhiên cười, nói:

- Dù gì đi nữa, có thể dùng mạng của ta đổi lấy mạng Long Ngũ, cũng đáng lắm rồi. Ta chỉ là một người tầm thường, không có gia đình thân nhân, cũng không có...

Hồ Nguyệt Nhi không để hắn nói hết lời.

Nàng thỉnh linh trườn sát người hắn, đôi môi ấm dịu kề sát miệng hắn...

o O o

Gió thổi mạnh ngoài cửa sổ.

Một ả gà mái đang ấp trứng...

Trăng đã lên, ánh trăng rọi qua cửa sổ vào nhà, chiếu lên mặt Hồ Nguyệt Nhi, mặt nàng vẫn còn ửng hồng nhè nhẹ.

Liễu Trường Nhai lén nhìn nàng, trong mắt đầy vẻ sung sướng.

Hồ Nguyệt Nhi si si ngấm trắng ngoài cửa sổ, đột nhiên thốt:

- Tôi biết chàng đánh lừa tôi.

Liễu Trường Nhai nói:

- Ta đánh lừa nàng?

Hồ Nguyệt Nhi dùng sức cắn nhẹ môi:

- Chàng cố ý làm như vậy để tôi xiêu lòng, lúc đó chàng thừa cơ ức hiếp tôi, tôi đã biết chàng không phải là người tốt, đã biết chàng định làm gì.

Đang nói, dòng lệ chảy dài trên má nàng - đây là lúc trong đời con gái tình cảm yếu đuối quy lụy nhất, dễ dàng rơi nước mắt nhất.

Liễu Trường Nhai để cho nàng khóc, đợi đến khi tâm tư nàng bình định, mới thở dài nói:

- Ta hiện tại hiểu thấu vì sao nàng lo sợ, nàng lo sợ chỉ vì ta không nhất định phải chết.

Hồ Nguyệt Nhi không muốn phân biện, nhưng nhịn không nổi phải phân biện:

- Chàng cũng biết tôi không có ý đó chứ.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nàng nếu biết tôi chết, không cảm thấy thoải mái hơn sao?

Hồ Nguyệt Nhi cay đắng đáp:

- Nhưng chàng vốn không thể chết, chàng đã từng nói, nhất định chờ tới khi chắc chắn thành công mới xuất thủ, đến khi chàng chế ngự Long Ngũ rồi, còn ai dám ra tay?

Liễu Trường Nhai nói:

- Ta không chết, chuyện này bảo đảm hoàn thành, nàng lúc đó phải cười ta, vậy hiện tại nàng có điều gì lo lắng?

Nàng mở miệng định trả lời.

Nàng đột nhiên phát giác Liễu Trường Nhai đang cười, một nụ cười khả ố, đương nhiên không phải hoàn toàn khả ố, đương nhiên có chỗ khả ái.

Nàng nhìn hắn đăm đăm, thở ra nhè nhẹ:

- Tôi biết chàng hiện tại nhất định rất đặc ý, bởi vì chàng biết tôi nhất định phải ngoan ngoãn, tôi nhất định phải nghe lời chàng, vì tôi phải cưới chàng, còn chàng thì không.

Liễu Trường Nhai cười, không phủ nhận.

Hồ Nguyệt Nhi ôn nhu nói:

- Tôi thật sự sợ chàng không muốn tôi, tôi nhất định sẽ ngoan ngoãn, giống như con cọp cái ngoan ngoãn.

Nàng đột nhiên đá họ Liễu văng xuống giường.

Liễu Trường Nhai lồm cồm bò dậy, bò dậy xong, chung quy nụ cười vẫn chưa dứt.

Hồ Nguyệt Nhi giờ tay ra nhéo lỗ tai hắn, thanh âm càng ôn nhu:

- Bắt đầu từ hôm nay, người phải nghe lời là chàng, không phải tôi, bởi vì chàng phải cưới tôi dù muốn dù không, nếu chàng không nghe lời, tôi bắt chàng ngủ dưới đất, không cho lên giường.

Miệng nàng kề sát tai hắn, thủ thủ:

- Hiện tại chàng đã hiểu hay còn chưa hiểu?

- “Ta đã minh bạch rồi” - Liễu Trường Nhai cười khỏ - “nhưng có một chuyện ta vẫn còn hồ đồ”.

Hồ Nguyệt Nhi không nhịn được, hỏi:

- Chuyện gì?

Liễu Trường Nhai cười khỏ đáp:

- Ta chỉ muốn phân định rõ ràng ta nằm trên hay là nàng nằm trên?

Vô luận ai nằm trên ai, nhất định có rất nhiều người nguyện ý làm chuyện đó.

Bởi vì ngày qua ngày họ sống rất hạnh phúc, chỉ tiếc là ngày vui luôn luôn qua mau.

Sáu bảy ngày chỉ trong chớp mắt đã thành quá khứ, hốt nhiên họ nhận ra họ đang ở bên nhau đêm cuối cùng.

Đêm cuối cùng, luôn luôn là đêm quyến luyến triền miên.

Hồ Nguyệt Nhi ăn mặc chỉnh tề, ngồi tại khách sảnh - bình thường giờ này, họ đã lên giường.

Liều Trường Nhai nhìn nàng, chừng như nghiên cứu thần thái của nàng rất kỹ càng, chung quy nhin không được, hỏi:

- Hôm nay ta đã làm gì để nàng bức tức vậy?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Đâu có.

Liều Trường Nhai tiếp:

- Vậy nàng bị bệnh?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Không.

Liều Trường Nhai lại hỏi:

- Vậy là chuyện gì?

Hồ Nguyệt Nhi thốt:

- Tôi bất quá không muốn chưa cưới mà đã thành quả phụ.

Liều Trường Nhai nói:

- Không ai muốn nàng thành quả phụ.

Hồ Nguyệt Nhi thốt:

- Có người.

Liều Trường Nhai hỏi:

- Ai?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Chàng.

Nàng nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

- Sáu bảy ngày qua, mỗi khi tôi muốn bàn chuyện chính sự, chàng nói lung tung với tôi, nếu mà như vậy, tôi rất mau chóng thành quả phụ.

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Chuyện đại sự không cần bàn thảo bằng miệng, cần phải dùng tay mà làm.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng chuẩn bị rồi sao?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tối nay nàng làm ra vẻ như vậy, là muốn bàn bạc chuyện đó với ta?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

-Tối nay nếu không bàn bạc, chắc không còn cơ hội nữa.

Liễu Trường Nhai thở dài, thốt:

- Được, nàng muốn bàn, cứ bàn.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Long Ngũ muốn chàng đi trộm cái hộp của Tương Tư phu nhân?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ừm!

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng hứa với y?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ừm!

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Bởi vì chàng muốn tóm Long Ngũ, nhất định trước hết phải giành sự tín nhiệm của y, chỉ còn cách hoàn thành chuyện này cho y.

Liều Trường Nhai hỏi:

- Nàng có phương pháp hay hơn?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Không có.

Nàng thở dài, nói:

- Những năm qua, chúng ta mặc dù biết nhiều vụ đại án mà Long Ngũ có nhúng tay vào, vẫn không thể tìm một điểm gì để bắt y.

Liều Trường Nhai nói:

- Tương kế tựu kế để y ra tay, tất bắt được y.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Sở dĩ vậy nên chúng ta nhất định cần một kỳ binh.

Liều Trường Nhai thốt:

- Kỳ binh đó, chính là ta.

Hồ Nguyệt Nhi tiếp lời:

- Vì vậy chàng không những phải bắt được y, mà còn phải chứng minh y phạm tội.

Liều Trường Nhai nói:

- Vì vậy tôi nhất định phải hoàn thành chuyện này cho y.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng chắc chắn được?

Liều Trường Nhai đáp:

- Có một điểm.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chỉ trong nửa canh giờ, giết bảy người canh gác ngoài cửa? Đẩy cái cửa sắt nặng nghìn cân, đá khai bảy cái khóa, đào tẩu làm sao để Tương Tư phu nhân không biết mình ở địa phương nào?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ta chỉ nói bất quá có một điểm để nắm, nhất định không chắc chắn lắm.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng có biết bảy gã đó là loại người nào không?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không biết.

Hồ Nguyệt Nhi mỉa mai:

- Cái gì chàng cũng không biết, cứ cho là mình biết một điểm, vậy không phải là cố ý hại tôi trở thành quả phụ hay sao?

Liễu Trường Nhai cười cười, nói:

- Ta mặc dù không biết lai lịch võ công của họ, nhưng biết nhất định nàng sẽ nói cho ta biết.

Hồ Nguyệt Nhi nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

- Tại sao chàng nghĩ tôi biết lai lịch võ công của họ?

Liễu Trường Nhai cười đáp:

- Bởi vì ta biết nàng rất thông minh, lịch lãm giang hồ, ít có chuyện gì không biết, thêm vào đó mấy tối hôm trước, nàng không đêm nào ngủ ngon, nhất định đang nghĩ về đại sự.

Hồ Nguyệt Nhi dù đang nghiêm nghị, nhưng ánh mắt dịu dàng đi rất nhiều, thở nhẹ:

- Chàng chung quy cũng còn tinh táo một chút, cũng biết khổ tâm của tôi.

Liễu Trường Nhai đi tới, quàng tay lên eo nàng, thì thầm:

- Ta đương nhiên biết nàng rất tốt với ta, vì vậy...

Hắn chưa dứt lời, Hồ Nguyệt Nhi đã dụng lực xô hắn ra, lạnh lùng nói:

- Vì vậy chàng bây giờ phải ngồi xuống nghe lời, nghe tôi nói về lai lịch võ công của bảy gã đó, tìm ra cách đối phó chúng, sống sót trở về để tôi khỏi thành quả phụ.

Liều Trường Nhai phải ngồi xuống, cười khỗ nói:

- Nàng quả thật biết bảy người đó là ai?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Mấy năm nay, những người bị giang hồ truy đuổi không còn đường trốn, tính ra có ít nhất hai trăm mạng, một số người không có võ công, một số người già quá rồi, Tương Tư phu nhân tuyệt không để mắt tới những người đó.

Liều Trường Nhai nói:

- Những người này nhất định phải chết.

Hồ Nguyệt Nhi gật đầu, thốt:

- Vì vậy tôi đã tính toán, có khả năng được Tương Tư phu nhân thu lưu, nhiều lắm chỉ có mười ba mười bốn người. Trong số họ, cũng chỉ có bảy người là có khả năng cao nhất.

Liều Trường Nhai hỏi:

- Nàng dùng chi tiết gì để chọn ra họ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Bởi vì bảy người này không chỉ tìm chỗ thoát thân hưởng thụ, hơn nữa phải rất sợ chết, chỉ có những nam nhân sợ chết mới tự nguyện làm nô tài cho nữ nhân.

Liều Trường Nhai cười khỗ:

- Ta đâu có sợ chết, nhưng ta hiện tại đã là nô tài của nàng.

Hồ Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Chàng có muốn biết bảy người đó là ai không?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Muốn.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Chàng có nghe qua chuyện nhân vật “Tiểu Ngũ Thông”?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Có phải là thái hoa đạo?

“Ngũ thông” vốn là những dân thần mà những môn phái tà dân ở Giang Nam thờ cúng, “Tiểu Ngũ Thông” đương nhiên là danh xưng cho một tên đại đạo hái hoa.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Người này mặt dù là một tên trộm hái hoa xuất thân từ ngũ môn, nhưng khinh công cường pháp không tệ chút nào, trên người luôn mang theo ba loại ám khí tối độc, hễ bị phóng trúng là tiêu đời, cực kỳ bá đạo.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nghe nói hắn vốn là đệ tử của Xuyên trung Đường gia, công phu ám khí độc môn đương nhiên có chỗ hơn người.

Xuyên trung Đường môn, dùng độc dược ám khí oai trấn giang hồ, tới nay đã gần ba trăm năm, trên giang hồ ít có người nào dám động đến họ. Họ cũng không khinh xuất khứ phạm đến ai - Đường môn gia pháp rất nghiêm, cho nên rất nổi tiếng.

“Tiểu Ngũ Thông” Đường Thanh vốn là một phản đồ của Đường gia, nếu hắn tình nguyện cúi đầu làm việc cho Tương Tư phu nhân, có thể vì sợ Đường gia bắt hắn về dụng gia hình xử trí.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Trong số bảy người, chàng phải đặc biệt để ý đề phòng gã ta, người này có ám khí tối độc, sở dĩ vậy tôi hy vọng chàng nên tới Đường gia trước để kiểm giải dược.

Liễu Trường Nhai cười khô, nói:

- Chỉ tiếc ta có xin cũng không xin được, có mua cũng không mua được.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Vậy thì chàng phải đối phó với hấn trước hết, đừng để hấn có cơ hội dụng ám khí.

Liễu Trường Nhai gật đầu:

- Nàng có thể bảo đảm điều đó, ta cũng biết Đường môn độc sa dính vô da thịt đau đớn tới cỡ nào.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Để cho an toàn, chàng nên mặc y phục đặc biệt dày, tôi biết chàng rất sợ nóng, nhưng nóng không luôn luôn giết người.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ta nhất định mặc áo vải dày để phòng thân.

Hồ Nguyệt Nhi thở phào mãn ý, nói:

- Trong số bảy người, công phu tối cao, không phải là hấn.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Là ai?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Có ba người công phu ghê gớm nhất, một là “Quỷ Lưu Tinh” Đan Nhất Phi, một là “Câu Hồn” Lão Triệu, một là “Thiết hòa thượng”.

Liễu Trường Nhai nhú mày, danh tánh ba người này, chàng hiển nhiên đã nghe qua.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Thiết hòa thượng vốn là một trong bát đại đệ tử của Thiếu Lâm, nghe nói luyện Đồng Tử công, người này không tham tiền, không hiếu sắc, nhưng lại thích giết người, lại còn dùng thủ đoạn rất tàn độc, vì vậy bị

Thiếu Lâm trực xuất khỏi sư môn.

Liễu Trường Nhai nói:

- Có lẽ hần luyện Đồng Tử công, cho nên tâm lý mang bệnh, vì tâm lý thọ bệnh cho nên vô duyên vô cớ sát nhân.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Mặc dù người này có bệnh, công phu hoàn toàn không có vấn đề, nghe nói đã hoàn thành luyện Thập Tam Thái Bảo, cơ hồ đao kiếm không thể nhập hỏa hầu.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Có lẽ vì hần giết quá nhiều người, cho nên sợ chết, vì sợ chết, cho nên phải luyện công phu đao thương bất nhập.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Chỉ bắt quá những người đa sát, tất cả đều bị chàng giết, vì vậy chàng không lo lắng về hần.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Một điểm không sai.

Hồ Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn hần, hốt nhiên thở dài, nói:

- Kỳ thật chuyện đáng lo lắng nhất, không phải là bọn họ.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Không phải họ thì là ai?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Là một nữ nhân.

Nữ nhân thật sự lo lắng chuyện gì nhất, chừng như toàn là về nữ nhân.

Liễu Trường Nhai lập tức hỏi:

- Trong bảy người đó, có nữ nhân?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Chỉ có một nữ nhân.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Là dạng nữ nhân nào?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Một nữ nhân giả hiệu.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nữ nhân thật sự đã làm cho tôi điên đầu, nàng lo lắng về nữ nhân giả hiệu chỗ nào?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Chỉ vì hắn là nữ nhân giả hiệu, cho nên tôi mới lo.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Tại sao?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Bởi vì nữ nhân thật sự chàng đã gặp nhiều, còn nữ nhân giả như hắn, tôi dám bảo chứng chàng chưa từng thấy qua.

Liễu Trường Nhai nheo mắt, chỉ cần là nữ nhân, vô luận là thật hay giả, hắn chừng như luôn luôn đặc biệt hứng thú.

Hồ Nguyệt Nhi háy hắn, lạnh lùng nói:

- Tôi hiểu chàng quá mà, hể là đàn bà hấp dẫn, không cần biết có là giả hay không, chàng không tránh khỏi động tâm.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ồ!

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Một khi chàng động tâm, chàng chết lập tức!

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nàng muốn ta đừng nhìn hấn?

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Tôi muốn chàng khi thấy hấn, lập tức xuất thủ giết hấn.

Liễu Trường Nhai nói:

- Hồi nãy nàng muốn ta giết Đường Thanh trước mà.

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Không sai.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nàng muốn ta giết hai người một lúc?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Giết hai người cũng chưa đủ.

Liễu Trường Nhai cười cười, có điều cười gượng.

Hồ Nguyệt Nhi nói tiếp:

- Nãy giờ tôi mới chỉ nói tới sáu người, bởi vì người còn lại, rất có thể không phải là người.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Không phải là người?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Là một con chó điên.

Liễu Trường Nhai nhướn mày:

- Đả bất tử Lý Đại Cầu?

Hồ Nguyệt Nhi gật đầu, nói:

- Hấn là con chó điên, vì vậy đầu óc không bình thường, cho dù hấn biết đao của chàng đang chém xuống đầu hấn, hấn vẫn có thể tiếp tục nhảy vào cắn chàng.

Liều Trường Nhai thở dài:

- Bị chó điên cắn, thật sự là không tốt.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Vì vậy khi chàng xuất thủ, phải chặt đầu hắn, không thể cho hắn cơ hội vồ chàng.

Liều Trường Nhai nói:

- Vậy là khi ta xuất thủ, phải giết ba người liền.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Ba người cũng không quá đáng.

Liều Trường Nhai nói:

- Chỉ tiếc rằng ta chỉ có hai tay.

Hồ Nguyệt Nhi thốt:

- Chàng còn có chân.

Liều Trường Nhai cười khô:

- Nàng muốn tả thủ giết Đường Thanh, hữu thủ giết phong cầu, nhất cước lại giết một nữ nhân?

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Tôi đã nói, chàng không thể cho họ cơ hội, nhưng tôi cũng biết muốn giết ba người đó trong một sát na, không phải là chuyện dễ dàng, trừ phi vận khí đặc biệt tốt.

Liều Trường Nhai nói:

- Nàng thấy vận khí ta có tốt không?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Rất tốt, cực kỳ tốt!

Liều Trường Nhai nháy mắt, nói:

- Vận khí của ta thay chiều đổi hướng hồi nào vậy?

Hồ Nguyệt Nhi cười nói:

- Từ khi chàng chịu nghe tôi, vận khí của chàng đã tiến bộ.

Nàng thành linh hỏi:

- Chàng có nghe qua loại công phu dụng cước để phát ám khí không?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Có nghe qua.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng có thể dụng công phu đó?

Liễu Trường Nhai trả lời:

- Có thể.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Tốt, vậy thì được rồi.

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Vậy thì được rồi?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Tôi thì có ám khí, chàng thì có cước pháp.

Phóng ám khí bằng chân, bình thường không có mấy ai trốn thoát được.

Hồ Nguyệt Nhi nói tiếp:

- Chàng xuất thủ không chậm, thêm nữa trên chân có ám khí, một lúc giết ba người không phải là chuyện khó.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Đáng tiếc loại ám khí đó ta chỉ từng nghe qua.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Hiện tại chàng có thể thấy.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ở đâu?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Hện tại đang trên đường tới.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nàng gọi người đi lấy?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Nhớ ra ba người đó là tôi đã gọi người liền.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nàng trốn ra ngoài?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Tôi tuy không trốn ra ngoài, nhưng tin tức đã truyền ra.

Liễu Trường Nhai ngơ ngác.

Hắn nhất định không phải là một gốc tử, nhưng hắn nghĩ không thông Hồ Nguyệt Nhi làm cách nào truyền tin.

Hồ Nguyệt Nhi đột nhiên nói:

- Tôi cũng biết nơi đây nhất định bị người của Long Ngũ giám thị, nhưng cũng đã tính cho dù Long Ngũ có tàn ác tới đâu, cũng không thể không cho ăn uống.

Liễu Trường Nhai càng không hiểu, ăn uống có dính dáng gì tới chuyện này.

Hồ Nguyệt Nhi tiếp:

- Muốn ăn, phải nấu, muốn nấu, phải đốt lửa...

Liễu Trường Nhai thành linh hiểu thấu, nói:

- Đốt lửa, tức sinh khói.

Hồ Nguyệt Nhi cười ngọt:

- Chàng không quá ngốc nghếch.

Truyền tin bằng khói lửa, vốn là một phương pháp cổ xưa nhất, hơn nữa rất công hiệu.

Hồ Nguyệt Nhi nhìn hấn đăm đăm, mục quang kiên định như bàn thạch, thanh âm lại ôn nhu như nước suối mùa xuân:

- Chỉ cần chàng có phương pháp, lại thấu hiểu phương pháp, vô luận bất cứ cái gì cũng có thể phục tùng chàng, làm việc cho chàng, ngay cả một làn khói thoát ra từ ống khói, cũng có thể nói chuyện với chàng.

o O o

Bóng đêm chưa chìm sâu lắm, nhưng rất tĩnh lặng. Xa xa có tiếng chó sủa.

Hồ Nguyệt Nhi lại nói:

- Ngoài loại ám khí này ra, chàng cũng phải chắc chắn trong một đao chặt được đầu của tên hạ nhân.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Đao cũng đang trên đường tới đây?

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Đao mà chàng cần tìm thì Long Ngũ cũng muốn tìm, trên giang hồ có mười ba thanh đao nổi danh, hiện tại trong tay y có ít nhất bảy rồi.

Liễu Trường Nhai nhìn nàng đăm đăm, chằm chằm nhìn xuống ngực nàng, chằm chằm nói:

- Nàng còn gì để nói nữa không?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Không.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Vậy chúng ta có thể đi ngủ rồi chứ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Chàng có thể đi.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Còn nàng?

Hồ Nguyệt Nhi thở dài, nói:

- Tôi phải bắt đầu chuẩn bị chết.

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Chuẩn bị chết?

Hồ Nguyệt Nhi kháu khí thán oán:

- Chàng đi khỏi, Long Ngũ không thể tha cho tôi, cho dù y tự toán chàng không nói gì cho tôi biết, y cũng không thể để tôi làm nhân chứng sống.

Liễu Trường Nhai chung quy hiểu được:

- Vô luận ai muốn giết nàng, nàng hoàn toàn không thể chống trả, bởi vì nàng chỉ là vợ một gã nông dân.

Hồ Nguyệt Nhi gật đầu, cười nói:

- Vì vậy tôi thà chết trong tay chàng.

Liễu Trường Nhai giật mình:

- Chết trong tay ta? Nàng muốn ta giết nàng?

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Anh không muốn?

Liễu Trường Nhai cười khở:

- Nàng nghĩ ta cũng là hạng chó điên cắn người?

Hồ Nguyệt Nhi cười ngọt:

- Tôi biết chàng không phải vậy, tôi cũng biết chàng không chịu giết tôi, có điều...

Nàng cười tàn khốc:

- Sát nhân có rất nhiều phương pháp, bị giết cũng có rất nhiều phương pháp.

Liễu Trường Nhai không hỏi lại.

Có lẽ hắn chưa hiểu ý tứ của nàng thập phần, nhưng hắn chợt nghe bên ngoài có tiếng cước bộ lạo xạo, có người gõ cửa.

- Ai đó?

- “Là tôi” - thanh âm một nữ nhân, còn rất trẻ, rất dễ nghe - “tôi đến lấy trứng”.

- “Đó là tẩu tẩu A Đức” - Hồ Nguyệt Nhi nói - “có nhiều trứng lắm, cứ vô đây lấy!”.

- “Tôi vào liền” - A Đức nói - “Tối nay tôi phải vô trấn bắt người”.

- Bắt người? Bắt ai?

- Còn ai ngoài tên quý chồng tôi, từ mờ sáng hôm qua, hắn lúi vô trấn, tới giờ vẫn chưa về, có người thấy hắn đi chung với mấy ả điếm hôi thối, lần này tôi...

À không nói gì nữa.

Bởi vì khi ả bước qua cửa, gặp Liễu Trường Nhai, hình như giật mình một chút.

Liễu Trường Nhai cũng đang nhìn ả.

Người đàn bà này không những trẻ, hơn nữa thân hình lại rất đầy đặn, chùng như chín mùi, da thịt thơm tho mềm mại.

Hồ Nguyệt Nhi đóng cửa, hốt nhiên quay đầu nhìn Liễu Trường Nhai cười cười, nói:

- Chàng thấy nàng ta thế nào?

- Rất đẹp.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Tối nay chàng có muốn ngủ với nàng ta không?

Liễu Trường Nhai trả lời:

- Cũng tính.

Hắn thật sự muốn vậy.

Trên người nữ nhân khoác y phục mỏng manh, thậm chí hắn có thể thấy bộ ngực săn cứng của ả.

Còn ả nghĩ gì?

Hồ Nguyệt Nhi cười, nói:

- Nàng hãy cởi quần áo ra.

A Đức cần môi, không một chút cưỡng chống, cởi hết phần áo. Nàng thoát y cực nhanh.

Hồ Nguyệt Nhi cũng cởi hết quần áo, cũng làm cực nhanh.

Cả hai đều là nữ nhân mỹ lệ, còn trẻ, chân thon đầy đặn.

Liễu Trường Nhai nhìn họ, tâm can thành linh chìm lìm.

Đột nhiên, chàng đã hiểu ý Hồ Nguyệt Nhi.

“... Sát nhân có rất nhiều phương pháp, bị giết cũng có rất nhiều phương pháp”.

Vốn nàng đã có chuẩn bị sẵn, đã chuẩn bị gọi nữ nhân này vào thế mạng...

Thân hình họ không những giống nhau rất nhiều, khuôn mặt cũng dài dài như nhau, nếu trang điểm theo một kiểu, bọn Long Ngũ nhất định không thể phân biệt.

Kỳ thật, bọn chúng không chú ý tới người vợ gã nông dân, bọn chúng chỉ muốn giết một người đàn bà, người đàn bà mà mặt mày dài ngắn ra sao, bọn chúng cũng không rành.

Hồ Nguyệt Nhi mặc quần áo của A Đức, liếc nhìn Liễu Trường Nhai, cười nói:

- Chàng nhìn nàng kìa, còn không ẵm nàng lên giường?

A Đức đỏ mặt.

Nàng ta hiển nhiên không biết rõ ràng nhiệm vụ, chỉ biết là hoán chỗ một nữ nhân, hầu hạ một nam nhân.

Người đàn ông này chừng như không phải là một người đáng ghê tởm, nàng ta thậm chí còn muốn Hồ Nguyệt Nhi đi khỏi cho mau.

Hồ Nguyệt Nhi chuẩn bị đi ra, đột nhiên phản thủ một chương, đánh vào hậu tâm sau lưng A Đức.

Nàng ta há miệng, nhưng không la lên được tiếng nào, bởi vì Hồ Nguyệt Nhi đã tống vài cái hột gà vào miệng nàng ta...

Liễu Trường Nhai nhìn nàng ta ngã xuống, chừng như cũng tưởng tượng miệng mình đang bị nhét trứng, khổ não cùng cực.

Hồ Nguyệt Nhi thở dài, nói:

- Kế hoạch ban đầu muốn nàng ta ở lại hầu bồi chàng, chờ tới lúc chàng ra tay giết nàng ta.

Liễu Trường Nhai lặng im, một hồi lâu, chậm chậm hỏi:

- Sao nàng lại đổi ý?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Bởi vì tôi không thể chịu nổi cách chàng nhìn nàng ta hồi nãy.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ồ!

Hồ Nguyệt Nhi cắn môi:

- Chàng vừa thấy nàng ta là chừng như muốn thọc tay vào váy nàng ta.

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Không cần biết ra sao, nàng ta trước sau gì cũng phải chết, nhưng hoàn thành một đại sự, luôn luôn không tránh khỏi hy sinh nhiều người.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Hiện tại tôi chỉ hy vọng người dẫn đường của Long Ngũ, không phải là một nữ nhân.

Liều Trường Nhai hỏi:

- Nếu là nữ nhân, nàng cũng sẽ giết ả?

Hồ Nguyệt Nhi chậm chậm đặt rổ trứng lên bàn.

Trên mặt nàng lộ rõ một biểu tình kỳ dị, một hồi lâu sau, thốt:

- Tôi biết tôi không phải là người đàn bà đầu tiên của chàng, nhưng hy vọng là người cuối cùng.

Rổ trứng có nhiều tầng, ở giữa có giấu những phiến đồng tinh xảo, gắn những ám khí tinh xảo - loại ám khí có thể gắn vào giày.

Chỉ cần ngón chân bấm vào phiến đồng, những độc châm giấu trong mũi giày sẽ bay ra, độc như bị răng thanh trúc xà hay kim của huỳnh vĩ phong đâm vào.

- Tôi không ngồi lại được, tôi phải vô trấn lập tức.

Hồ Nguyệt Nhi cầm cái rổ, cười dịu dàng đi ra cổng, nụ cười vô cùng khoan khoái.

Bên ngoài cổng, bóng đêm đã chìm sâu.

HỒI 4

NHÂN BẤT THỊ NHÂN

Đêm quả thật đã chìm sâu.

Liễu Trường Nhai một mình ngồi trong khách sảnh thô sơ nhỏ nhắn, ngồi thật lâu, không nghe tới một tiếng động nhỏ.

Hắn trước hết bồng xác nữ nhân đặt lên giường, kéo chăn vải đắp lên người nàng ta, làm như sợ nàng ta bị lạnh. Sau đó hắn châm lửa thắp hết đèn trong nhà, cả đèn nhà bếp cũng thắp lên.

Hắn không sợ cái chết, cũng không sợ bóng tối, nhưng đối với hai thứ này, trong hắn bất quá nảy nở một niềm hận thù bất đắc dĩ, luôn hy vọng tránh càng xa càng tốt.

Hiện tại hắn cố gắng tập trung tư tưởng, tưởng tượng lại sự việc từ đầu tới cuối - hắn vốn là một kẻ vô danh trầm mặc, thậm chí hắn cũng không biết hắn có cái lực lượng to tát như vậy.

Bởi vì hắn chưa từng thử qua, cũng chưa từng muốn dùng qua.

Nhưng “Hồ Lực” Hồ lão gia tử chính tay đào quật hắn lên, chùng như mò trong bùn dơ để khai quật một viên trân châu.

Hồ lão gia tử không những có đôi mắt sắc bén, hơn nữa không có ai có thể bì được đầu óc của lão.

Lão chưa bao giờ nhìn lầm một người, cũng chưa bao giờ nhìn lầm một chuyện - sự phán đoán của lão chưa một lần sai lầm.

Lão hoàn toàn chưa bao giờ đội qua mũ Hồng Anh chỏm kết tua, chưa bao giờ ăn qua cơm công môn, nhưng đích thật là thiên hạ đệ nhất danh bộ, khoái bộ đầu ở mỗi châu, mỗi phủ, đều tôn kính lão như thần thánh.

Bởi vì một khi lão chịu ra tay, trên đời không có vụ đạo án này không bị phá, một khi lão còn sống, giang hồ hắc đạo không có một ai tiêu điều

pháp ngoại.

Chỉ tiếc vô luận khoái đao có nhanh tới đâu, cuối cùng rồi cũng mòn mẻ, con người có mạnh tới cỡ nào, rồi cũng có một ngày già nua bệnh tật.

Chung quy lão cũng tới tuổi già, lại bị chứng phong thấp, nếu không có ai nâng đỡ, một bước cũng không đi được.

Trong vòng hai ba năm kể từ lúc lão ngã bệnh, tại vùng phụ cận kinh thành, xảy ra cả trăm vụ án tà trời - chính xác là ba trăm ba mươi hai vụ.

Cả hơn ba trăm vụ án này, không một vụ nào có thể phá được.

Những vụ án không thể phá này, nạn nhân nếu không là vương công cự Khanh cũng là võ lâm đại hào, nếu không là danh môn thế gia cũng là hoàng thân quốc thích.

Hồ lão gia tử tuy tàn phế, nhưng nhãn tình chưa mù.

Lão nhận thức những vụ này đều do một người làm, hơn nữa chỉ có một người có khả năng phá án.

Tội phạm nhất định là Long Ngũ, người phá án, nhất định không ai khác ngoài Liễu Trường Nhai.

Mọi người đều tin tưởng sự phán đoán của lão không sai.

Vì vậy một Liễu Trường Nhai vô danh, vì sự phán đoán đó mà đột nhiên trở thành một nhân vật truyền kỳ.

Nghĩ tới đây, Liễu Trường Nhai không biết đó là một chuyện hên hay xui.

Tới bây giờ, hắn vẫn chưa hoàn toàn minh bạch, Hồ lão gia tử lại đi chọn đúng hắn?

Hắn chừng như vĩnh viễn không thể thấu hiểu lão hồ ly này, cũng như hắn vĩnh viễn không thể hiểu con gái của lão.

Hắn chỉ nhớ rằng, cách đây một năm, hắn kết bằng hữu với Vương Nam. Một ngày kia, Vương Nam hốt nhiên kêu hắn đi bá kiến Hồ lão

gia tử, ba tháng sau, Hồ lão gia tử giao phó chuyện này cho hấn làm, cho tới tối nay, hấn mới biết chuyện giao phó này quan trọng tới cỡ nào.

Hiện tại hấn đã nằm trong vụ này ba tháng, đã gặp được Long Ngũ.

Nhưng còn sau này?

Hấn có thể trong vòng nửa canh giờ giết Đường Thanh, Đan Nhất Phi, Câu Hồn lão đạo, Thiết hòa thượng, Lý Đại Cầu và nữ nhân đó? Có thể lấy được cái hộp thần bí?

Có thể bắt giữ Long Ngũ?

Chỉ có điều trong tâm can của hấn biết rằng, hấn thực tại hoàn toàn không chắc chắn.

Chuyện gì cũng làm hấn lo lắng, cả Hồ Nguyệt Nhi.

Nàng ta thật ra là dạng nữ nhân nào? Thật ra đối với hấn ra sao?

Chỉ có điều hấn biết rằng, hấn cũng là một con người, một con người cực kỳ bình phàm có máu có thịt, hoàn toàn không phải là một đại thạch đầu.

Đêm tối dù đã chìm sâu, cũng còn lâu mới tới bình minh.

Chuyện có thể xảy ra ngày mai là gì? Người nào được Long Ngũ sai phái làm người dẫn đường cho hấn?

Liễu Trường Nhai thở dài, chỉ hy vọng có thể trông nhờ vào cái ghế để nghỉ ngơi, tạm thời quên hết những phiền não.

Nhưng ngay lúc đó, hấn đột nhiên nghe có tiếng động kỳ dị, phảng phất tiếng nước chảy từ trên nóc.

Tiếp đó, “oanh” một tiếng, cả căn nhà đột nhiên bùng cháy, tựa hồ cả căn nhà cháy cùng một lúc, không thể cứu chữa được.

Liễu Trường Nhai đương nhiên không muốn bị thiêu chết.

Cho dù có nhốt hấn trong lò lửa đóng kín, hấn có lẽ cũng có phương pháp thoát thân.

Cái nhà này tuy không phải là lò lửa, nhưng cháy cũng giống hệt, bốn

bề đâu đâu cũng có lửa, ngoài lửa ra, không còn thấy gì khác.

Liễu Trường Nhai đã xuất thủ.

Hắn trước tiên phóng vào nhà bếp, khiêng lu nước, xối lên mình, toàn thân ướt sũng, phi thân ra ngoài.

Không ai có thể tưởng tượng hắn ứng biến nhanh như vậy, không ai có thể tưởng tượng động tác của hắn nhanh như vậy.

Bên ngoài căn nhà đang cháy hừng hực, trời đất xung quanh vẫn một khối yên tĩnh thanh bình.

Ngoài vườn có trồng nhiều khóm huỳnh hoa, trong ánh lửa hắt ngời, hiển lộ vẻ kiều diễm kiều kỳ khiêu khích.

Một tiểu cô nương vận huỳnh y, trong tay đang cầm vài đóa huỳnh hoa, nhìn hắn tươi cười.

Bên ngoài cổng một cỗ xa mã vừa đỗ, ngựa kéo xe, nhân thần lấp lánh ánh lửa kinh nhân, vẫn tĩnh tại không một chút gì khiếp sợ.

Tiểu cô nương vận huỳnh y phi thân nhẹ nhàng như con chim yến tử, mở cửa xe, quay đầu nhìn hắn mỉm cười.

Một chữ nàng cũng chưa thốt.

Liễu Trường Nhai không nói mà cũng không nhìn.

Nàng mở cửa, Liễu Trường Nhai leo lên ngồi.

Ngọn lửa vẫn không ngừng thiêu hủy, càng cách xa Liễu Trường Nhai, xa hơn, xa hơn.

Xa mã cấp hành, mất hút trong ánh đêm mù mịt.

Bóng đêm hắc ám.

Liễu Trường Nhai hoàn toàn không sợ hắc ám, chỉ trong hắn bất quá nảy nở một niềm hận thù bất đắc dĩ.

o O o

Mới, từ vớ, áo trong, cho tới trường bào khoác bên ngoài, tất cả đều mới.

Cả cái bồn tắm bằng gỗ cũng mới tinh.

Cổ xa ngừng bên ngoài trang viện, Liễu Trường Nhai cùng tiểu cô nương bước vào, bên trong căng màn che bồn tắm cho hẩn dùng.

Nước ấm, không lạnh cũng không nóng.

Tiểu cô nương chỉ chỉ cái bồn nước, Liễu Trường Nhai thoát y bước vào.

Một chữ nàng cũng chưa thốt.

Hẩn ngay cả một tiếng cũng chưa hỏi.

Khi Liễu Trường Nhai đã tắm rửa xong, lau mình xong, khi hẩn chuẩn bị mặc bộ đồ mới tinh vào, tiểu cô nương đột nhiên đi vào, đằng sau có hai người đi theo, khiêng cái bồn gỗ mới tinh, bên trong cũng đầy nước ấm không lạnh không nóng, giống hệt như hồi nãy.

Tiểu cô nương chỉ chỉ cái bồn nước, Liễu Trường Nhai nhìn nàng hai lần, chung quy cũng nhảy vào cái bồn, làm như ba tháng chưa tắm, kỳ cộ kỹ càng.

Hẩn không phải là loại người sợ tắm rửa có thể làm hao tổn nguyên khí, thật ra, hẩn lúc nào cũng thích tắm.

Hẩn cũng không phải là loại người nói nhiều, người khác không nói, hẩn cũng không hỏi.

Hẩn kỳ cộ đến đỏ cả da, chùng như một củ cà rốt mới gọt vỏ.

Tiểu cô nương lại chỉ chỉ thêm một bồn tắm nữa, lại muốn hẩn tắm thêm một lần nữa.

Liễu Trường Nhai nhìn nàng ta, hốt nhiên mỉm cười.

Tiểu cô nương cũng mỉm cười, hình như lúc nào cũng cười.

Liễu Trường Nhai đột nhiên hỏi:

- Thân mình ta có dính phân chó sao?

Tiểu cô nương cười ha hả, nói:

- Không có.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Phân mèo?

Tiểu cô nương cũng đáp:

- Cũng không có.

Liễu Trường Nhai lại hỏi:

- Vậy thân mình tôi có gì?

Tiểu cô nương đảo mắt, trên khuôn mặt tròn, ứa nét hồng.

Trên thân mình hẳn không có gì cả.

Liễu Trường Nhai nói:

- Ta đã tắm hai lần, cho dù trên người có dính phân chó đi nữa, hiện tại cũng đã rửa sạch.

Tiểu cô nương đỏ mặt gật gật đầu, kỳ thật cũng không nhỏ tuổi lắm.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Tại sao cô muốn ta tắm lần nữa?

Tiểu cô nương đáp:

- Không biết.

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Cô không biết?

Tiểu cô nương nói:

- Tôi chỉ biết, bất cứ ai muốn gặp tiểu thư nhà tôi, cũng phải tắm rửa từ đầu tới chân năm lần.

Cho nên Liễu Trường Nhai tắm năm lần.

Hắn vận bộ y phục mới tinh, đi theo tiểu cô nương đến gặp vị “tiểu thư” có nhắc qua, đột nhiên khám phá ra một người tắm năm lần liên tục, cũng không nhất định phải khó chịu.

Hiện tại toàn thân hắn có cảm giác nhẹ nhàng, bước trên hành lang trơn bóng như gương, cơ hồ đang đi trên mây.

Cuối hành lang, có một cái cổng khắc vân hoa lá.

Cổng không rộng lắm, nhưng mở ra bên trong lại rất rộng rãi, tường trắng như tuyết, sàn lót ván bóng ngời.

Mảnh khảnh thon thả, một nữ lang mặc áo lụa màu hạnh huỳnh, đứng đằng trước tấm đồng kính tiền, bóng trái dài trên nền, đang soi mặt.

Nàng quả thật là một nữ nhân đáng thương thức.

Liễu Trường Nhai tuy không nhìn được mặt nàng trực tiếp, cũng đã thấy được qua gương.

Hắn không thể không thừa nhận, khuôn mặt đó quả thật tuyệt đẹp, vẻ đẹp không có một tí vết nhỏ, vẻ đẹp không tả nổi.

Vẻ đẹp này gần như không phải là vẻ đẹp của nhân loại, gần như là cái đẹp trong những bức tranh tiên nữ.

Vẻ đẹp này chỉ đẹp khi cho người ta thương thức từ xa xa, một vẻ đẹp không cho ai tiếp cận.

Vì vậy Liễu Trường Nhai dừng đằng xa.

Nàng đương nhiên đã thấy hán trong gương, không quay đầu lại, chỉ lạnh lạnh lùng lùng hỏi:

- Ngươi là Liễu Trường Nhai?

- Chính là ta.

- Ta họ Khổng, tên là Khổng Lan Quân.

Thanh âm của nàng rất mỹ lệ, mang một ý tứ kiêu ngạo lãnh đạm, chùng như có chuẩn bị trước, vô luận ai nghe tên, cũng không khỏi kinh sợ.

Trên mặt Liễu Trường Nhai lại không có một điểm gì biểu lộ ý tứ kinh sợ.

Khổng Lan Quân đột nhiên cười mỉa:

- Ta tuy chưa gặp ngươi, nhưng cũng đã biết ngươi là loại người nào.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ồ?

Khổng Lan Quân tiếp:

- Long Ngũ nói ngươi rất lý thú, phương pháp xài tiền của ngươi cũng rất lý thú.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ông ta nói không sai.

Khổng Lan Quân nói:

- Lam Thiên Mãnh nói xương của ngươi rất cứng, chịu đựng được nhiều quyền.

Liễu Trường Nhai nói:

- Ông ta nói không sai.

Khổng Lan Quân nói:

- Chỉ bất quá những nữ nhân đã gặp qua ngươi, tất cả phê bình ngươi bằng ba chữ.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ba chữ gì?

Khổng Lan Quân đáp:

- Không phải người.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Họ nói không sai.

Khổng Lan Quân nói:

- Một nam nhân không phải người, chỉ cần nhìn ta một cái, phải chết!

Liễu Trường Nhai nói:

- Ta không muốn tới gặp nàng, nàng mới là người muốn ta tới gặp!

Thần sắc Khổng Lan Quân trắng nhợt, nói:

- Ta muốn ngươi đến, chỉ vì ta đáp ứng Long Ngũ, nếu không ngươi hiện tại đã chết.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nàng đáp ứng Long Ngũ chuyện gì?

Khổng Lan Quân nói:

- Ta hứa với ông ta, đem ngươi đi gặp một người, ngoài việc đó, giữa ta và ngươi hoàn toàn không có quan hệ gì khác, vì vậy trước mặt ta ngươi nên thành thật, ta biết tai tiếng của ngươi về phương diện nữ nhân quá rồi, ngươi nếu nhìn ta như nhìn các nữ nhân khác, ngươi tất phải chết.

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ta hiểu.

Khổng Lan Quân cười mỉa:

- Ngươi tốt hơn là nên minh bạch.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng ta hy vọng nàng hiểu rõ hai chuyện.

Khổng Lan Quân nói:

- Nói đi.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Một, ta hoàn toàn không muốn có quan hệ gì với nàng.

Thần sắc Khổng Lan Quân tái nhợt.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Hai, ta tuy chưa gặp nàng, nhưng cũng đã biết nàng là loại người nào.

Khổng Lan Quân không nhin được, hỏi:

- Ta là loại người nào?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Trong tâm tư nàng nghĩ nàng là một con không tước, nghĩ trên thế gian này ai ai cũng phải thương thức nàng, nàng chỉ thương thức một người, cũng chính là nàng.

Khuôn mặt tái nhợt của Khổng Lan Quân biến thành xanh lè, đột nhiên quay đầu, nhìn hẩn chăm chăm, trong đôi mắt tuyệt đẹp, bốc lên ngọn lửa như muốn thiêu đốt hẩn.

Liễu Trường Nhai lại chậm rãi nói tiếp:

- Nàng gọi ta tới là vì Long Ngũ, ta tự nguyện tới cũng là vì Long Ngũ, giữa chúng ta vốn không có mối liên hệ nào khác, chỉ bất quá...

Khổng Lan Quân hỏi:

- Bất quá thế nào?

Liễu Trường Nhai nói:

- Nàng vốn không nên đốt nhà.

Khổng Lan Quân hỏi:

- Ta không nên?

Liễu Trường Nhai nói:

- Nếu hơi nóng làm ta chết, làm sao ta đi gặp nàng?

Khổng Lan Quân mĩa mai:

- Nếu sức nóng của ngọn lửa có thể giết người, người không xứng để đi gặp người đó.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Người đó là ai?

Khổng Lan Quân đáp:

- Thu Hoành Ba.

Liễu Trường Nhai thất kinh:

- Thu Thủy phu nhân?

Khổng Lan Quân gật gật đầu:

- Thu thủy tương tư.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nàng dẫn ta tới gặp Thu Thủy phu nhân?

Khổng Lan Quân nói:

- Chúng ta là bằng hữu, Thu Thủy sơn trang, chỉ có ta mới có thể đi vào.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nàng là bạn của nàng ta, nàng ta cũng coi nàng là bạn, nhưng nàng lại làm việc cho Long Ngũ?

Khổng Lan Quân lạnh lùng nói:

- Giữa nữ nhân với nữ nhân, vốn không có tình bằng hữu chân chính.

Liễu Trường Nhai nói:

- Đặc biệt nữ nhân như nàng, bằng hữu duy nhất của mình, chính là mình.

Khổng Lan Quân lại không giận dữ, nói nhẹ:

- Ta ít ra còn tốt đẹp hơn ả.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ồ?

Khổng Lan Quân nói:

- Ắ thậm chí còn coi mình là chủ nhân của kẻ thù địch.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng nàng ta cho phép nàng vào Thu Thủy sơn trang?

Nhân tình của Không Lan Quân hốt nhiên biểu lộ sắc hận thù độc ác:

- Ắ cho phép ta vào, chỉ vì ắ muốn hành hạ ta, muốn thấy ta bị hành hạ bởi sắc đẹp của ắ.

Không ai có thể hình dung biểu tình của nàng ta, thậm chí dùng cụm từ “thù hận oán độc” cũng không thể diễn tả được hết biểu tình đó.

Hai người đàn bà thần bí mỹ lệ, giữa hai nữ nhân lãnh khốc, hiển nhiên có một mối liên hệ mà người thường không thể tưởng tượng ra.

Liễu Trường Nhai nhìn nàng ta, đột nhiên mỉm cười, nói:

- Được, nàng cứ đi.

Không Lan Quân thốt:

- Ngươi...

Liễu Trường Nhai nói:

- Ta thật sự không muốn đi gặp nàng ta, cũng không cần đi gặp nàng ta.

Không Lan Quân nói:

- Nhưng ngươi phải đi.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Tại sao?

Không Lan Quân nói:

- Bởi vì ta không biết thạch động bí mật của ắ ở đâu, ta chỉ có thể dẫn ngươi tới Thu Thủy sơn trang, tự ngươi tìm kiếm.

Tim Liễu Trường Nhai chìm xuống.

Hắn hốt nhiên phát giác, chuyện này không những phức tạp mà còn quá khó khăn.

Nhân tình của Không Lan Quân phát sáng.

Hễ nàng ta thấy người khác buồn lo, mắt của nàng chiếu sáng, nàng cũng thích nhìn người khác khổn khổ.

Liễu Trường Nhai chung quy thở dài, nói:

- Thu Thủy phu nhân để nàng đến, chỉ vì nàng ta muốn nàng bị hành hạ bởi sắc đẹp của nàng ta, vậy nàng có biết chắc nàng ta có cho phép ta vào không?

Không Lan Quân nói:

- Bởi vì ả ta hiểu thấy ta nhiều lắm, ả biết ta luôn luôn thích hưởng thụ, đặc biệt luôn luôn thích có nam nhân phục thị, vì vậy ta lần nào đi, cũng có một nô tài đi theo.

Liễu Trường Nhai nói:

- Ta không phải là nô tài của nàng.

Không Lan Quân thốt:

- Phải.

Nàng nhìn hẩn chăm chăm, đôi mắt xinh đẹp đó, biểu tình biến chuyển kỳ quái.

Liễu Trường Nhai cũng đang nhìn nàng chăm chăm.

Hai người hổ tương nhau nhìn chăm chăm, không biết bao lâu sau, Liễu Trường Nhai chung quy thở dài một tiếng.

- Đúng vậy.

Không Lan Quân nói:

- Ngươi là nô tài của ta?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Đúng.

Không Lan Quân nói:

- Từ hôm nay, ngươi phải như con chó so với ta, ta một khi gọi, ngươi phải tới liền.

Liễu Trường Nhai đáp:

- Được.

Không Lan Quân nói:

- Vô luận người làm gì cho ta, người phải đặc biệt chú ý, không được chạm đến người ta, bàn tay phải của người đưng ta, ta chặt bàn tay phải, một ngón tay của người đưng ta, ta cắt đứt ngón tay đó.

Liều Trường Nhai thốt:

- Được.

Trên mặt của hắn không có một chút biểu tình, không một chút giận dữ, cũng không một chút thống khổ Không Lan Quân nhìn hắn đăm đăm, một hồi lâu sau, thở dài nhẹ nhẹ, nói:

- Người đích xác không phải là người.

o O o

Thê Hà sơn.

Núi đã đẹp, tên lại càng đẹp hơn.

Qua khỏi Phượng Lâm tự khí khái trang nghiêm, qua khỏi Phượng Hà viện, qua khỏi Hồng kiều, bóng Thê Hà sơn lọt ngay vào mắt.

Làn gió ban đêm vi vu đưa tiếng ca ẩn núp trong mây truyền đến:

Tị thử nhân quy tự lãnh tuyền

Vô biên vân cảm văn lương thiên

Ái cù trận trận hương phong nhân

Hành quá cao kiều phương mãi thuyền.

Tiếng hát êm ái mỹ miều, ngọn gió còn mỹ miều hơn, nhưng cũng không so sánh được với nền trời tịch dương nhuộm sắc hương lên núi đồi trùng điệp.

Phía bên hậu sơn, mây trắng lững lờ, phong hồi lộ chuyển, sơn thế hiểm trở, vốn là nơi ít người ghé tới, giờ đây lại đang xây một tòa lầu kim bích huy hoàng.

Lầu không cao, tinh trí, sơn vừa mới khô, hai gã thợ mộc đang đóng tấm kim tự bài làm bằng vàng trước cửa, đối diện hai ngọn tháp xoay mặt vào nhau như hai mũi kiếm, chính là kiếm quan sơn thế tối hiểm.

Khổng Lan Quân sửa tay áo, đứng dưới một tàng cây phía hậu sơn, chỉ về phía tửu lâu, hỏi:

- Ngươi thấy cái tửu lâu đó thế nào?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tòa lầu rất đẹp, nhưng chỗ thì không tốt.

Khổng Lan Quân thốt:

- Ồ?

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Bán rượu chỗ này, ít có ai ghé qua, ta chỉ sợ không quá ba tháng, tửu lâu phải đóng cửa vì lỗ vốn.

Khổng Lan Quân nói:

- Chuyện đó ngươi khỏi lo, ta dám bảo đảm hùng sáng ngày mai, tòa tửu lâu đó sẽ biến mất.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nó biết bay?

Khổng Lan Quân đáp:

- Không.

Liễu Trường Nhai lại hỏi:

- Nếu nó không biết bay, làm sao nó đột nhiên biến mất được?

Khổng Lan Quân trả lời:

- Vì có người xây nó, cũng có người tháo nó.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nếu tòa tửu lâu không ở đó quá bình minh, vậy phải có người tháo dỡ

nó xuống?

Không Lan Quân đáp:

- Ừm.

Liều Trường Nhai không thể không cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Đã dựng một nơi tốt như vậy, tại sao lại phải tháo xuống?

Không Lan Quân đáp:

- Bởi vì cái lâu đó mục đích xây là để tháo dỡ xuống.

Liều Trường Nhai càng cảm thấy kỳ quái.

Người ta mua đất để xây nhà, có người xây nhà để ở, có người xây để buôn bán, cũng có người xây để rước vợ lẽ nàng hầu, những thứ đó không có gì lạ lắm.

Nhưng để chuẩn bị cho việc tháo dỡ nhà đã xây, thứ đó hẳn chưa từng nghe qua.

Không Lan Quân hỏi:

- Người nghĩ không ra?

Liều Trường Nhai thừa nhận:

- Thật sự nghĩ không ra.

Không Lan Quân cười mỉa:

- Vốn cũng có chuyện người nghĩ không ra.

Nàng đương nhiên hoàn toàn không muốn vấn đề bí ẩn đó lập tức bị phá lộ, vì vậy Liều Trường Nhai không muốn hỏi tiếp.

Hắn biết Không Lan Quân dẫn hắn tới đây, chỉ là muốn làm cho hắn tối tăm đầu óc.

Nàng nhất định có mục đích.

Vì vậy nếu hắn không hỏi, nàng cũng trước sau gì phải nói ra.

Liều Trường Nhai luôn luôn tin vào sự phán đoán của mình.

Ánh tịch dương từ từ lặn xuống phía Tây, bóng tối mù mịt từ từ bao phủ núi đồi.

Trong tửu lâu thấp lên những ánh sáng huy hoàng, trên con đường núi ngằn ngoèo, đột nhiên xuất hiện một đoàn người lữ hành.

Những người này trai có gái có, đàn ông có dáng dấp đầu bếp, tiểu nhị hầu bàn trong tửu lâu, đàn bà ăn vận y phục đẹp đẽ, gái tuổi lấy chồng, diện mạo không tồi.

Khổng Lan Quân hốt nhiên nói:

- Ngươi biết họ đến đây làm gì không?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tháo dỡ tòa lâu?

Khổng Lan Quân nói:

- Bằng vào số người này, tháo dỡ căn nhà ba ngày ba đêm cũng không xong.

Liễu Trường Nhai thừa nhận chuyện đó, tháo dỡ một căn nhà mặc dù dễ hơn là xây dựng, thật ra không phải chuyện nhỏ.

Khổng Lan Quân đột nhiên hỏi:

- Ngươi nhìn không ra những cô gái đó sao?

Liễu Trường Nhai đương nhiên thấy:

- Nghề của họ tuy không thanh cao, lịch sử lại rất vinh quang.

Đó quả thật là một nghề rất cổ, vốn chính là nghề nguyên thủy nhất của nữ nhân.

Khổng Lan Quân lạnh lùng nói:

- Ta biết ngươi thích nhìn loại đàn bà đó, vì vậy hiện tại con mắt ngươi rất khoái trá.

Liễu Trường Nhai nói:

- Có thể nào tới sáng sớm ngày mai, những người này cũng mất dạng?

Không Lan Quân đáp nhẹ nhàng:

- Tửu lâu là để tháo đẹp, người sống trong đó cũng chuẩn bị chết.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nàng dẫn ta đến đây, chỉ là muốn ta nhìn căn lâu bị tháo xuống?
Muốn ta nhìn những người này chết?

Không Lan Quân nói:

- Ta dẫn ngươi tới, là muốn ngươi nhìn kẻ phá căn lâu.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ai vậy?

- Là bảy người phải chết trong tay ngươi.

Liễu Trường Nhai chung quy đã minh bạch, hỏi:

- Họ sẽ đến tối nay?

Không Lan Quân đáp:

- Ừm.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tòa lâu vốn là do Thu Thủy phu nhân cho xây, người xây cũng ra lệnh cho họ phá?

Không Lan Quân đáp:

- Ừm.

Liễu Trường Nhai tuy minh bạch, nhưng không thể không hỏi:

- Tại sao?

Không Lan Quân đáp:

- Bởi vì Thu Hoàng Ba rất thấu hiểu đàn ông, đặc biệt thấu hiểu những gã đó, bắt họ sống chui trong động, trốn kín một chỗ thật lâu, họ tự

chung nếu không điên thì cũng đề nén trong lòng, vì vậy mỗi bữa, ả cho phép họ ra ngoài, ăn chơi phá phách thống thống khoái khoái.

Liễu Trường Nhai không khỏi thở dài.

Sau khi họ đến, chỗ này biến thành ra sao, hắn không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng được.

Hắn thực tại đang nghĩ về những người đàn bà tội nghiệp kia, hắn thà đối mặt tranh đấu với bảy con dã thú điên khùng đói mềm kia, còn hơn là tự nguyện ăn nằm với chúng.

Không Lan Quân liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Người cũng không cần tội nghiệp cho họ, vì người một khi không thận trọng, chết còn ghê gớm hơn họ.

Liễu Trường Nhai im lặng, một hồi lâu sau, hỏi:

- Nếu bảy người họ tới đây, ai gác nơi đó?

Không Lan Quân đáp:

- Thu Hoàn Ba.

Liễu Trường Nhai nói:

- Chính Thu Hoàn Ba, cộng cả bảy người đó cũng không đáng sợ bằng sao?

Không Lan Quân nói:

- Ta không biết võ công của ả như thế nào, chỉ bất quá ta tuyệt không muốn thử đi coi.

Liễu Trường Nhai nói:

- Sở dĩ vậy hiện tại ta chỉ ở đây nhìn họ, tuyệt không thể đả thảo kinh xà, khinh cử vọng động, bởi vì cho dù ta có giết được họ đi nữa, cũng không hữu ích gì.

Không Lan Quân gật đầu, thốt:

- Vì vậy hiện tại ta chỉ cần người thận trọng nhìn chúng giết đám người

kia.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Sau đó?

Khổng Lan Quân đáp:

- Sau đó chúng ta quay về, chờ.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Chờ làm gì?

Khổng Lan Quân đáp:

- Trưa ngày mai, sẽ đi đến Thu Thủy sơn trang.

Liễu Trường Nhai nói:

- Sau khi đến Thu Thủy sơn trang, ta phải nghĩ ra phương pháp tìm ra thạch động bí mật?

Khổng Lan Quân tiếp:

- Hơn nữa phải tìm ra trước bình minh.

Liễu Trường Nhai nói:

- Những người phá dỡ tòa lâu, khi phải trở về, ta không thể núp trên cây nhìn họ?

Khổng Lan Quân thốt:

- Không thể.

Liễu Trường Nhai không nói nữa.

Nói không hữu dụng, hấn luôn không nói.

Bên kia núi non nhuộm ánh vàng huy hoàng, nơi đây lại tối tăm, trên vòm trời hắc ám, lưa thưa vài điểm tinh quang lấp lánh.

Tinh quang lấp lánh, dịu dàng chiếu trên mặt Khổng Lan Quân.

Quả thật là một mỹ nhân tuyệt thế.

Bóng đêm cũng rất tuyệt thế.

Liễu Trường Nhai ngồi trên một tảng đá, nhìn nàng, phảng phất như si như dại.

Khổng Lan Quân đột nhiên nói:

- Ta có cho phép người ngồi chưa?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Chưa.

Khổng Lan Quân nói:

- Ta chưa cho phép người ngồi, người phải đứng.

Liễu Trường Nhai đứng dậy.

Khổng Lan Quân nói:

- Người đi lấy hộp đồ ăn tới đây.

Liễu Trường Nhai đáp:

- Được.

Hộp đựng đồ ăn có hai ba tầng, làm bằng gỗ sơn Phước Châu, tinh trí vô cùng.

Khổng Lan Quân nói:

- Mở ra cho ta.

Mở nắp, đáy hộp lót vải sa-tin trắng, bên trong là bốn thứ đồ ăn, một cái nôi tre đựng bánh bao, một hũ rượu.

Rượu là loại rượu nổi tiếng Hàng Châu “Thiện nhượng”, bốn thứ đồ ăn gồm có cá hun khô, gà luộc, vịt hấp tương, và thịt sườn. Khổng Lan Quân nói:

- Rót rượu cho ta.

Liễu Trường Nhai hai tay cầm hũ rượu, rót vào chén, hốt nhiên phát giác mình cũng rất đói.

Chỉ tội nghiệp hần chỉ có một chén rượu, đĩa cũng chỉ có một đôi, hần chỉ còn cách đứng nhìn.

Không Lan Quân uống hai chén rượu, ăn thử vài miếng đồ ăn, nhúu mày, đặt đôi đĩa xuống, đột nhiên nói:

- Đồ.

Liều Trường Nhai hỏi:

- Đồ? Đồ cái gì?

Không Lan Quân đáp:

- Đồ hết.

Liều Trường Nhai hỏi:

- Tại sao lại đồ hết?

Không Lan Quân thốt:

- Tại vì ta ăn rồi.

Liều Trường Nhai nói:

- Nhưng tôi đang đói bụng.

Không Lan Quân nói:

- Loại người như ngươi, đói ba năm ngày, cũng đâu tới nỗi chết đói.

Liều Trường Nhai nói:

- Có đồ ăn ở đây, tại sao lại phải chịu chết đói?

Không Lan Quân lạnh lùng thốt:

- Bởi vì ta đã ăn qua những thứ đó, không ai được đụng đến.

Liều Trường Nhai nhìn nàng, nhìn cả nửa ngày, nói:

- Người nàng cũng không được đụng vào?

Không Lan Quân đáp:

- Không được.

Liễu Trường Nhai nói:

- Chưa từng có ai đụng vào người nàng?

Khổng Lan Quân trầm mặt, thốt:

- Đó là chuyện của ta, người vốn không cần lo tới.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nhưng chuyện của tôi nàng lại phải lo?

Khổng Lan Quân đáp:

- Không sai.

Liễu Trường Nhai lại hỏi:

- Nàng bảo ta đứng, ta phải đứng, bảo ta nhìn, ta phải nhìn?

Khổng Lan Quân đáp:

- Không sai.

Liễu Trường Nhai nhìn nàng, nhìn thật lâu, đột nhiên mỉm cười.

Khổng Lan Quân nói:

- Ta chưa cho phép người cười, người không được cười.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Vì ta là kẻ nô tài của nàng?

Khổng Lan Quân thốt:

- Chung quy người cũng đã hiểu.

Liễu Trường Nhai nói:

- Chỉ tiếc nàng có một chuyện không hiểu.

Khổng Lan Quân hỏi:

- Chuyện gì?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ta cũng là một con người, con người của ta cũng có phương pháp riêng, thí dụ như...

Khổng Lan Quân hỏi:

- Thí dụ làm sao?

Liễu Trường Nhai nói:

- Nếu ta muốn uống, ta uống.

Hắn hốt nhiên chụp lấy bình rượu, uống ừng ực.

Khổng Lan Quân mặt mày tái nhợt giận dữ, không ngừng mĩa mai, nói:

- Chừng như ngươi đã muốn chết.

Liễu Trường Nhai cười, nói:

- Ta, một, không muốn chết, chỉ muốn đụng người nàng.

Khổng Lan Quân giận dữ hét:

- Ngươi dám?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Sao ta lại không dám?

Bàn tay của hắn thành linh giờ ra, rờ vào người Khổng Lan Quân.

Phản ứng của Khổng Lan Quân không chậm chút nào, Khổng Tước Tiên Tử vốn trong võ lâm là một trong những nữ nhân cao thủ nổi danh nhất.

Nàng kiêu ngạo không phải không có nguyên nhân.

Liễu Trường Nhai vừa xuất thủ, hai bàn tay của nàng đã tà tà bay lượn, mười đầu ngón tay như mười mũi kiếm sắc bén, đâm vào mạch môn của Liễu Trường Nhai như chớp.

Nàng xuất thủ cực nhanh, hơn nữa chiêu thức linh hoạt, kỳ trung hiển nhiên tàng giấu sự biến hóa không ngừng.

Chỉ tiếc những biến hóa trong chiêu thức của nàng bị ngưng trọng.

Bàn tay của Liễu Trường Nhai chừng như hốt nhiên uốn ngược, song thủ xoay theo phương hướng quái dị không ai có thể tưởng tượng được, đột nhiên nắm lấy mạch môn của Không Lan Quân.

Không Lan Quân không nghĩ một người có thể xuất chiêu biến hóa như vậy, hốt nhiên kinh sợ, không có đủ thời gian xoay trở, có cảm giác toàn thân bị nhắc bổng, lộn một vòng trên không trung rớt xuống, bị Liễu Trường Nhai đè úp mình trên tảng đá.

Liễu Trường Nhai thản nhiên hỏi:

- Nàng hiện tại có thể đoán được ta muốn làm gì không?

Không Lan Quân đoán đúng.

Nàng đơn giản chỉ muốn đó là một cái mộng không bao giờ thành hiện thật.

Liễu Trường Nhai nói:

- Hiện tại ta chỉ muốn cởi quần nàng, đánh vào hông nàng.

Không Lan Quân sợ đến nỗi cổ họng gần nghẹn:

- Người... người dám?

Nàng nghĩ Liễu Trường Nhai không dám, nàng đang mơ cũng không nghĩ có một nam nhân dám đối phó nàng như vậy.

Chỉ tiếc nàng quên nàng đã từng nói: “Người này vốn không phải là người”.

Chỉ nghe “phách phách phách” ba tiếng, Liễu Trường Nhai thản nhiên thật sự đánh vào hông nàng ba cái.

Hắn đánh hoàn toàn không mạnh chút nào, nhưng Không Lan Quân gồng mình không dám di chuyển.

Liễu Trường Nhai cười cười nói:

Ta hiện tại cũng có thể làm một vài chuyện khác nữa, chỉ tiếc là ta không

có hứng thú.

Hắn cười khoan khoái hai tiếng, thản nhiên đứng dậy bước đi, không nhìn lại nàng một lần.

Không Lan Quân dù cố hết sức nghiêng rằng, cũng không thể chặn đứng dòng lệ tuôn trào, đột nhiên nhảy lên, la lớn:

- Liễu Trường Nhai, ngươi là đồ súc sanh, có ngày ta sẽ giết ngươi, ngươi... ngươi đơn giản không phải là người.

Liễu Trường Nhai không quay đầu, nói nhẹ nhàng:

- Ta vốn không phải.

HỒI 5

TƯỚNG TƯ HÓA LÃO

Trong tửu lầu đèn sáng huy hoàng.

Hai gã tiểu nhị mới bước vào, mang theo lon đĩa, bảy thiếu nữ mặc y phục dày ngồi trên hàng ghế đằng trước, nói thì thảo to nhỏ với nhau, chừng như có tâm sự trong lòng.

Một người mở cửa bước vào, Liễu Trường Nhai thân nhiên đến, Khổng Lan Quân đã dẫn hắn một trăm lần dừng khinh cử vọng động, càng dẫn hắn một ngàn lần dừng đến đó.

Hắn phải đến.

Hắn một mực thực hiện phương pháp của hắn.

Thấy hắn vào, mọi người hoàn toàn ngạc nhiên vì hắn không phải là người họ đang đợi.

Trừ họ và những người đứng bên ngoài, người khác vốn không nên tới.

Liễu Trường Nhai chừng như hoàn toàn không biết chuyện đó, nghênh ngang bước vào, cầm đĩa ngồi xuống, nói:

- Trước hết đem ra bốn tô canh, bốn con cá chiên nóng hổi, sau đó đem ra năm cân rượu Gia Phạn.

Gia Phạn vốn là loại rượu ngon có tiếng ở Hàng Châu, người có kinh nghiệm mới biết, chỉ cần một ngụm cũng đủ thỏa mãn sự thèm thường.

Tên tiểu nhị đứng kế bàn làm sao biết được rượu nào ngon, rượu nào dở.

Đây vốn không phải là một tửu lầu bình thường, nhưng Liễu Trường Nhai lại muốn làm như đây là một tửu lầu bình thường, hắn cười tươi nhìn bảy cô nương nói:

- Tới đây mau, tất cả hầu ta uống, đàn ông uống rượu, nếu không có nữ nhân hầu bồi, không khác gì đồ ăn không có muối.

Đám nữ nhân ngồi cứng một chỗ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không dám bước qua.

Liễu Trường Nhai nói tiếp:

- Ta không phải là cạp ăn thịt người, các nàng đừng sợ, hãy tới đây.

Một tràng cười vụt phát lên, một người cười dịu dàng, nói:

- Tôi tới đây!

Tiếng cười vang vọng từ đằng sau, từ bên ngoài cửa khá xa, vừa dứt ba tiếng, quả nhiên thân hình đã vào tới, cơ hồ như một ngọn gió, hốt nhiên nhàn phiêu tới lui, hốt nhiên nhẹ nhàng ngồi xuống gần Liễu Trường Nhai.

Người đến đương nhiên là một nữ nhân, hơn nữa lại là một nữ nhân rất đẹp, không chỉ đẹp, mà phải nói là mỹ, một đôi mắt kiều mỹ, đặc biệt làm mê mọt người ta cho đến tận xương cốt.

Tùy tiện mà nhìn ngắm, phải sang trái, đầu tới chân, nàng hoàn toàn là một nữ nhân, mỗi phân mỗi tất đều là nữ nhân.

Liễu Trường Nhai nhìn nàng ta, đột nhiên cười nói:

- Ta muốn nữ nhân hầu rượu cho ta.

Nữ nhân mỉm cười mê hồn, nói:

- Ngươi thấy ta là một nữ nhân?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Bây giờ thì ta thấy vậy.

Nữ nhân hỏi:

- Làm cách nào thì ngươi có thể biết chắc?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Phải cởi hết quần áo thì ta mới chắc được.

Nữ nhân biến sắc, nuốt luôn cả nụ cười.

Chợt nghe bên ngoài cổng có tiếng:

- Hình như vị bằng hữu này kinh nghiệm về nữ nhân nhất định rất phong phú. Một nữ nhân giả vờ lần không thể qua mặt hẳn.

Hai câu nói vừa dứt, trong phòng đột nhiên xuất hiện năm người.

Một người mặt trắng nhợt, phục sức hoa lệ, râu xồm xoàm, khoe mắt hiện nếp nhăn của tuổi trung niên, quả nhiên chính là “Tiểu Ngũ Thông” Đường Thanh.

Một hòa thượng cao to như thiết tháp, đương nhiên chính là Thiết hòa thượng.

“Quỷ Lưu Tinh” Đan Nhất Phi và “Câu Hồn” Lão Triệu, giống như hai lão già bệnh hoạn, ba phần quỷ khí, bảy phần sát khí.

Liễu Trường Nhai nhìn không sai, Lý Đại Cầu tư văn trẻ tuổi, chỉ bất quá ghê lở đầy mặt, lỗ tai cũng cụp xuống phân nửa.

Hồ Nguyệt Nhi quả nhiên đoán không sai, không sai một điểm nào.

Nhưng Liễu Trường Nhai hốt nhiên nhớ sức ra một chuyện, nàng chỉ nói về sáu người, không phải bảy người.

Hiện tại có sáu người đến.

Ai là người còn lại?

Tại sao Hồ Nguyệt Nhi không nói đến?

Người bí mật đó không đến đây?

Trong năm người mới vào, chỉ có Đường Thanh mỉm cười, người nói hồi nãy, đương nhiên là hắn.

Liễu Trường Nhai cũng cười nói:

- Các hạ đối với nữ nhân, kinh nghiệm sợ không thua kém ta chút nào.

Đường Thanh hỏi:

- Người nhận ra ta?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Dù ta không nhận ra, cũng đủ biết các hạ đối với nữ nhân kinh nghiệm rất phong phú.

Đường Thanh biến sắc, trầm giọng nói:

- Ngươi đến tìm ta?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Đến uống rượu.

Đường Thanh nói:

- Đến đây chỉ để uống rượu?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không sai.

Đường Thanh cười mỉa:

- Tửu quán dưới núi không dưới trăm cái, ngươi lại mò lên đây uống?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ta thích chỗ này, chỗ này mới mở, ta là người thích đổi mới.

Thiết Hòa Thượng đột nhiên thốt:

- Ta thì lại là người không thích đổi mới chút nào.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Các hạ thích cái gì?

Thiết Hòa Thượng đáp:

- Ta thích giết người, đặc biệt thích giết loại người thích đổi mới.

Thiết Hòa Thượng vốn mắt hung mày dữ, hiện giờ thần sắc cau có, nhãn tình lộ sát khí đằng đằng, trông cực kỳ khiếp đảm.

Liễu Trường Nhai thản nhiên mỉm cười, vừa cười vừa nói:

- Vì vậy các hạ rất muốn giết ta?

Thiết Hòa Thượng đáp:

- Người đoán không sai.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Tại sao các hạ chỉ thích giết người?

Thiết Hòa Thượng bắt đầu bước tới.

Trên mình lão ta đeo toàn đồ cương thiết xấu xí khua rộn rảng, lão đi huênh hoang dõm dặt khác gì con dã nhân.

Cước bộ của lão trầm trọng, ổn định, mỗi một bước đi, in hằn dấu chân trên đất.

Công phu khổ luyện của lão quả thật cao cường, chính là công phu thập tam thái bảo, đã đạt tới hỏa hầu đao thương bất nhập.

Liễu Trường Nhai trên tay không có tới một con dao chặt thịt.

Đường Thanh nhìn hẩn, biểu tình như đang nhìn một người chết.

Những cô nương ngồi trong phòng, ai ai cũng kinh sợ run rẩy.

Đi bốn năm bước, toàn thân Thiết Hòa Thượng thành linh phát động những tiếng “cách cách”.

Nhưng lão ta chưa kịp xuất thủ, gã trẻ tuổi lịch sự tao nhã thành linh phóng mình về phía Liễu Trường Nhai.

Trong mắt hẩn hốt nhiên lộ đầy những tia huyết quản đỏ au, há miệng, nhe hàm răng trắng hếu, hoàn toàn giống như động tác của một con chó dại, chừng như muốn cắn vào yết hầu của Liễu Trường Nhai.

Liễu Trường Nhai chừng như không thấy gã ta.

Thân hình gã phóng lên người Liễu Trường Nhai, hai tay cơ hồ bóp vào cổ họ Liễu.

Chỉ nghe một tiếng “tách”, thanh âm rất kỳ quái.

Liễu Trường Nhai ngồi yên không nhúc nhích.

Lý Đại Cầu cũng chưa di chuyển, hai tay vẫn dính trên cổ Liễu Trường Nhai, nhưng đầu hắn đột nhiên ngã nghiêng rệu rã, hai mắt lồi ra, trên mặt hiện rõ một biểu tình kỳ dị.

Liên sau đó, máu đột nhiên phun ra từ miệng gã.

Máu không một giọt phun lên người Liễu Trường Nhai.

Người gã đột nhiên trườn trượt ngã xuống, trượt lên người nữ nhân.

Khi Lý Đại Cầu ngã xuống, lại đảo để đè lên người nữ nhân giả.

Nữ nhân giả này lại không đỡ gã, cũng ngã luôn cùng gã, nhưng trên mặt nàng ta cũng hiện một biểu tình quái dị, đôi mắt yêu mị tròn tròn như mắt những con cá chiên trên bàn.

Hai thân hình mặt đối mặt, mắt đối mắt, ngã xuống đất nằm bất động.

Hai thân người lạnh như đá, cứng đơ.

Sắc mặt Đường Thanh chuyển sang màu xám ngoét, gã nhận ra hai người đã mất mạng.

Nhưng gã hoàn toàn không thấy Liễu Trường Nhai xuất thủ.

Không ai thấy Liễu Trường Nhai xuất thủ.

Khi hắn giết người, chừng như căn bản không cần di động.

Bước chân của Thiết hòa thượng đã ngừng hẳn, gân xanh lồi ra trên trán, mồ hôi lạnh chảy đầm đề.

Lão thích giết người, cũng thấu hiểu cách giết người.

Sở dĩ vậy nên lão sợ hơn ai hết.

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Ta đã nói, ta không muốn giết người, ta chỉ đến đây để uống rượu.

Đường Thanh thốt:

- Nhưng ngươi đã thành linh giết hai người.

Liễu Trường Nhai nói:

- Đó chỉ vì họ muốn giết ta, ta cũng hoàn toàn chưa muốn chết, người chết không có cách nào uống rượu được.

“Câu hồn” Lão Triệu đột nhiên nói:

- Được, uống thì uống, ta hầu bồi người vài chén.

Hồ rượu để trên bàn.

Câu Hồn Lão Triệu trước tiên rót cho chính lão một chén, rồi rót cho Liễu Trường Nhai một chén, nâng chén nói:

- Mời.

Lão ực cả chén trước.

Hai chén rượu rót từ một hồ rượu.

Trước hết Liễu Trường Nhai nhìn vào chén rượu, cười cười nói:

- Ta một khi uống, hoàn toàn không muốn uống chỉ một chén.

Câu Hồn Lão Triệu thốt:

- Uống xong chén đó, các hạ có thể uống tiếp.

Liễu Trường Nhai nói:

- Uống xong chén này, ta mãi mãi không còn phương pháp để uống chén thứ hai.

Câu Hồn Lão Triệu cười lạnh:

- Trong chén có độc sao?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Rượu vốn không có độc, độc từ trong móng tay út của người.

Câu Hồn Lão Triệu biến sắc.

Khi lão rót rượu cho Liễu Trường Nhai, móng tay út nhẹ nhàng thăm vào rượu, động tác của lão ta khinh xảo, lại linh mãnh, người khác vốn không thể nhận ra được.

Nhưng Liễu Trường Nhai lại biết.

Liễu Trường Nhai nhìn lão, cười nói:

- Người uống chén rượu vốn căn nguyên cũng không có độc.

Câu Hồn Lão Triệu không nhận được, hỏi:

- Hiện tại thì sao?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Hiện tại có độc hay không, tim gan của người chắc biết.

Mặt mày Câu Hồn Lão Triệu đột nhiên đen xạm, thành linh nhảy lên, rít rống lên:

- Người... người hạ độc? Chính người hạ độc?

Liễu Trường Nhai điềm đạm thốt:

- Ta đã đoán người sẽ dùng cái chén rượu này, vì vậy khi người cầm hồ rượu, ta đã hạ độc trong chén, thủ pháp này kỳ thật rất đơn giản, người cũng nên biết chứ.

Câu Hồn Lão Triệu không thể khai khẩu, yết hầu của lão như bị một sợi dây vô hình thắt vắn.

Sau đó hô hấp của lão ta đột nhiên đình đốn, ngã xuống đất, toàn thân cứng ngắc.

Liễu Trường Nhai thở dài ngao ngán:

- Ta không thích giết người, lại ép ta phải giết ba người, kẻ thích giết người, lại đứng yên bất động.

Thiết hòa thượng một câu cũng không nói được, đột nhiên quay mình, phóng chạy.

Hồ Nguyệt Nhi nói không sai.

Kẻ thích giết người nhất, cũng là kẻ sợ chết nhất.

Liễu Trường Nhai cũng nói không sai.

Thiết hòa thượng vì sợ chết, cho nên mới luyện công phu đao thương bất nhập.

Khi lão ta phát giác có người không cần dùng đao thương cũng có thể lấy mạng lão ta, lão chạy nhanh hơn ai hết.

Quỷ Lưu Tinh chạy cũng không chậm.

Thật ra, hấn chạy thật lùi, tốc độ thật sự không thua gì lưu tinh.

Đường Thanh lại chưa chạy.

Liễu Trường Nhai nhìn gã ta, cười nói:

- Các hạ không muốn đến thử chứ?

Đường Thanh đột nhiên cười tươi, nói:

- Không, tôi không muốn giết người, tôi muốn uống rượu.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Rất tốt.

Đường Thanh lại nói:

- Tôi cũng giàu kinh nghiệm về đàn bà, cũng là người rất thích đổi mới.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Cực kỳ tốt.

Đường Thanh cười nói:

- Vì vậy chúng ta rõ ràng khí vị tương đầu, nâng chén nói cười, giao kết bằng hữu.

Gã cười xong, ngồi xuống:

- Hà hướng ở đây vừa có rượu, cũng lại có đàn bà.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Rượu trên bàn đủ để hai chúng ta uống say.

Đường Thanh cười nói:

- Nữ nhân cũng đủ để hai chúng ta dùng.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nữ nhân không đủ.

Đường Thanh hỏi:

- Sao không đủ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Nữ nhân tuy có nhiều, nhưng không hấp dẫn.

Đường Thanh cười nói:

- Nguyên lai nhãn quang của các hạ vốn sáng hơn tôi.

Liễu Trường Nhai đột nhiên nói:

- Kỳ thật những nữ nhân ở đây không thể gọi là quá xấu, chỉ bất quá, không đủ hấp dẫn làm cho người ta tương tư.

Nụ cười trên mặt Đường Thanh thành linh ngưng trọng, giật mình nhìn Liễu Trường Nhai, thậm chí còn kinh sợ hơn thấy Liễu Trường Nhai giết người khi nãy.

Gã chung quy minh bạch ý tứ của Liễu Trường Nhai, không khỏi nghĩ thầm con người này quả nhiên can đảm phi thường.

Liễu Trường Nhai đột nhiên cầm đũa gõ vào chén, hát nhỏ:

- Ai mà không biết tương tư, tương tư làm con người hóa già cỗi. Ai ai cũng nói, tương tư tuyệt diệu, tương tư tuyệt diệu.

Đường Thanh hít một hơi dài, miễn cưỡng nói:

- Các hạ đến đây mục đích là để kiếm tương tư?

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Trên thế gian này còn có gì tuyệt diệu hơn tương tư chứ?

Đường Thanh đáp:

- Không có.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Đương nhiên không có.

Đường Thanh đảo mắt, cười gian xảo:

- Chỉ bất quá, tại hạ cũng có một bài ca, muốn ca cho các hạ nghe.

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Nghe một nam nhân ca, thật là không hứng thú chút nào, chỉ bất quá thấy cái miệng hả ra, người nếu nhất định phải ca, thì cứ ca.

Đường Thanh thản nhiên ca:

- Ai mà không biết tương tư, tương tư làm con người hóa già cõi, già tất phải chết, chết không phải là chuyện tốt đẹp.

Liễu Trường Nhai lắc đầu, nói:

- Nghe không hay.

Đường Thanh thốt:

- Ca không hay, nhưng lại là sự thật.

Liễu Trường Nhai đồng ý:

- Không sai, sự thật luôn luôn nghe không hay.

Đường Thanh nói:

- Các hạ một khi nhìn thấy tương tư, không những biến thành người già, lại rất già, vì vậy chết rất mau.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Người sợ chết?

Đường Thanh hỏi lại:

- Trên thế gian này ai không sợ chết?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ta.

Hắn nhìn vào mắt Đường Thanh chăm chăm, lạnh lùng nói tiếp:

- Bởi vì ngươi sợ chết, mà ta lại không sợ chết, cho nên ngươi phải dẫn ta đi.

Đường Thanh cố ý làm như không hiểu, hỏi:

- Đi đâu?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Đi tìm tương tư.

Đường Thanh miễn cưỡng mở miệng cười, nói:

- Nếu tôi không tìm ra?

Liễu Trường Nhai điềm đạm thốt:

- Thì ngươi sẽ không bao giờ già.

Đường Thanh ráng cười mà không cười được.

Gã đương nhiên minh bạch ý tứ của Liễu Trường Nhai, chỉ có người chết mới vĩnh viễn không thể già.

Liễu Trường Nhai dăm dăm nhìn hắn, nói:

- Nghe nói các ngươi gác thạch động cho nàng ta, các ngươi tới đây, nàng ta chắc chắn đã đến thạch động canh giữ, vì vậy ngươi chắc chắn tìm ra.

Đường Thanh muốn chối, cũng không thể chối.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ngươi muốn chết?

Đường Thanh lắc đầu.

Liễu Trường Nhai uống cạn chén rượu, nhẹ nhàng nói:

- Vậy ngươi đang muốn gì?

Đường Thanh đáp:

- Muốn người chết!

Gã đột nhiên phóng lên thật cao, một quyền như cuồng phong thổi năm phi sa về phía Liễu Trường Nhai.

Đó chính thị là độc sa Đường gia kiến huyết phong hầu.

Liễu Trường Nhai thản nhiên không thêm đỡ, thành linh hã miệng ngáp, lưới ngân quang từ trong miệng bắn ra, đón lấy đám độc sa, đó chính thị là những giọt rượu hãn vừa uống.

Đột nhiên, phi sa bay ngược chiều, dính vào tường như bụi phấn, trăm ngàn hạt nhỏ xíu tất cả đều bị dán vào tường.

Đường Thanh biến sắc, lực lượng kinh nhân như vậy, hãn từ xưa đến giờ chưa bao giờ tưởng tượng được.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Rượu này có tên là “câu tửu”, dùng để quét sần, có lúc cũng dùng để quét độc sa.

Đường Thanh thốt:

- Tôi đâu có biết uống rượu cũng có nhiều lợi thế như vậy.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Cho nên con người tuyệt không nên ngừng uống rượu.

Đường Thanh thốt:

- Tôi biết.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Vậy bây giờ người muốn gì?

Đường Thanh đáp:

- Muốn mau mau dẫn các hạ đi kiếm.

Liễu Trường Nhai cười:

- Ta chọn người, bởi vì đã thấy người là một người thông minh. Ta luôn luôn chỉ muốn giao hảo với người thông minh.

Đường Thanh thở dài, nói:

- Cho nên người thông minh thường hay lo lắng.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Biết lo lắng ít ra còn hơn là không có gì để lo lắng.

Đường Thanh không hiểu:

- Sao vậy?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Bởi vì trên thế gian này chỉ có người chết mới thật sự không có gì để lo lắng.

Tương tư vốn là một dạng lo lắng, cho nên mới thành già cỗi.

Nhưng nếu nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ cho cùng, có người để tương tư, ít ra cũng tốt hơn không có ai để tương tư.

o O o

Chỉ cần có núi, tất có sơn động.

Có sơn động to, có sơn động nhỏ, có sơn động mỹ lệ, có sơn động hiểm ác, có sơn động giống cái lỗ mũi, mọi người ai cũng tìm ra được, nhưng cũng có sơn động không khác gì cái rốn nữ nhân, mặt dù ai cũng biết nó nhất định tồn tại, không bao giờ có ai ghé qua.

Thạch động này thần bí cũng như là cái rốn nữ nhân vậy.

Vượt qua sáu bảy cái thung lũng, leo lên sáu bảy cái dốc đứng, cuối cùng họ đến một mỏm đá.

Mỏm đá này cao cả ngàn trượng, nhìn xuống không thấy đáy, đối diện là một mỏm đá khác, hai mặt đầu vào nhau, cách nhau khoảng bốn năm trượng, nếu nhìn từ xa, thấy như là một khối dính liền.

Đường Thanh chung quy nói:

- Đến rồi.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ở đâu?

Đường Thanh chỉ tay về phía mỏm đá bên kia, nói:

- Các hạ đáng lẽ thấy rồi chứ.

Liễu Trường Nhai quả nhiên thấy, đối diện có một chòm núi hình dạng như cây đao cụt, giữa đám dây leo chằng chịt, có một thạch động đen ngòm mờ mờ ảo ảo.

Mây trắng bay qua bay lại trước cửa động, sơn đằng múa lượn trong gió.

Liễu Trường Nhai dù thấy, không có cách nào qua được.

Đường Thanh đột nhiên hỏi:

- Các hạ có từng đọc qua bài thơ “quan quan duy cửu” lần nào chưa?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Chưa.

Đường Thanh thốt:

- Ý tứ của bài thơ đó là có một thực nữ yếu điệu, ở Hà Châu, có một gã háo sắc, dù đã quen nàng ta mà lại bày trò phản trắc, không đứng đắn, cái động đó cũng na ná như nàng thực nữ vậy.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Còn ta là gã hiếu sắc kia?

Đường Thanh nói:

- Các hạ muốn tôi dẫn đến, hiện tại tôi đã dẫn đến.

Liễu Trường Nhai nói:

- Không ngờ con người người cũng là người rất có học vấn.

Đường Thanh cười nói:

- Không dám.

Liễu Trường Nhai nhìn về phía vực thăm mù mịt, nói nhẹ:

- Người có học vấn nếu bị người ta đẩy rơi xuống cái vực này, không biết có phải cũng chết giống như người vô học không?

Đường Thanh chưa dứt cười, chưa nghe hết câu, đột nhiên ngồi xổm xuống, ấn tay vào một tảng đá, trên khối đá lập tức xuất hiện một sợi dây sắt, đầu dây là một quả cương chùy.

“Đoạt” một tiếng, cương chùy đập vào vách núi động khẩu đối diện, dính sâu vào vách, tạo thành một cây cầu nối liền hai bờ.

Đường Thanh cúi đầu thốt:

- Mời.

Liễu Trường Nhai nói:

- Mời người có học vấn đi trước.

Đường Thanh biến sắc:

- Các hạ muốn tôi theo qua bên kia?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Người còn phải dẫn đường, nếu té chết, có học vấn tất té chết trước.

Mặt Đường Thanh thăm nảo, nói:

- Tương Tư phụ nhân nếu biết các hạ là do tôi dẫn đến, tôi cũng phải chết.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Điều đó không đem so sánh với cái chết hiện tại được, sinh mệnh quá quý giá, có thể sống thêm một khắc cũng còn hơn, hà huống, ta cũng có phương pháp giúp người khỏi chết.

Đường Thanh hỏi:

- Thật vậy?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ta không phải là người có học vấn, người không có học vấn luôn luôn nói thật.

Đường Thanh thở dài, cười cười nói:

- Nguyên lai đọc sách quá nhiều cũng hoàn toàn chưa chắc là một chuyện tốt.

o O o

Đường dây sắt trơn trượt, gió núi cường liệt, đi trên dây, ai không cẩn thận nhất định phải té xuống.

Một khi té xuống, nhất định biến thành đồng thịt bầy nhầy.

May mắn là giữa hai vách núi, không xa mấy, họ vừa vượt qua, nghe có người bên trong động nói:

- Nhắm mắt đi vào, ta đang tắm.

Động khẩu rất sâu, bên ngoài nhìn tưởng như tối mò, vào trong, lại có đèn thấp sáng.

Ánh đèn hồng, rất ôn nhu, rất mê hồn.

Thanh âm người nói hồi nãy còn ôn nhu hơn, còn mê hồn hơn.

Liễu Trường Nhai hoàn toàn không nhắm mắt, nếu hấn thật sự nhắm mắt, đó mới là một quái sự.

Đi một đoạn, mắt hấn đột nhiên sáng bừng, cơ hồ đi lọt vào tiên cảnh, thậm chí còn đẹp hơn cả tiên cảnh trong tranh.

Giữa một phong cảnh cầm tú đó, cư nhiên có một thủy trì nước nóng giữa đám bạch mộc lan.

Người trong thủy trì, chỉ để lộ cái đầu.

Sương mờ lững lờ trên mặt nước, tô vẽ khuôn mặt như hoa xuân của nàng, làn da trắng mịn.

Chỉ tiếc nước không phải là nước trong.

Liễu Trường Nhai thở dài, hẳn biết nếu thấy được phần cơ thể dưới nước, chắc chắn không khỏi làm điếng hồn người.

Đôi mắt của Tương Tư phu nhân tuyệt đẹp như sóng nước mùa thu lăn tăn, nhìn vào mắt hắn, cười nhẹ, nửa vui nửa giận, thanh âm huyền diệu như chim hoàng anh nơi sơn cốc.

- Ta không phải đã kêu ngươi nhắm mắt đi vào đó sao?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Phải.

Tương tư phu nhân thốt:

- Ngươi không thấy ta đang tắm sao?

Liễu Trường Nhai cười đáp:

- Vì nghe nàng đang tắm, cho nên ta không thể nhắm mắt lại được.

Tương Tư phu nhân thở dài, nói:

- Chừng như ngươi không những không nghe lời mà còn không phải là một người thật thà.

Liễu Trường Nhai nói:

- Ta đã nói ta luôn luôn là người thành thật mà.

Tương Tư phu nhân hỏi:

- Ngươi không sợ ta móc mắt ngươi ra sao?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Mắt đâu còn không sợ, sợ gì móc mắt.

Tương Tư phu nhân lại hỏi:

- Ngươi không sợ chết?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Sợ chết? Sao lại phải sợ chết? Thiên địa như là một quán trọ, nhân sinh như là một khách qua đường, sống có gì vui, chết có gì đáng sợ?

Tương Tư phu nhân nói ngọt:

- Ngươi nguyên lai là người có học vấn.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Cổ nhân có nói, ánh dương dăng, bóng đêm chết không hối tiếc, chỉ cần có thể thấy phu nhân, ta dầu có chết cũng không hối tiếc.

Sóng mắt Tương Tư phu nhân dao động:

- Hiện tại ngươi chưa thấy ta sao?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Thăm mong trộm nhớ, cuối cùng cũng đã có chút hy vọng.

Tương Tư phu nhân lại hỏi:

- Vậy ngươi hiện tại chưa chịu chết?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Chưa được.

Tương Tư phu nhân hỏi:

- Ngươi chưa nhìn đủ sao?

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Chẳng những chưa nhìn đủ, mà những nơi đã thấy cũng chưa nhìn đủ.

Mắt Tương Tư phu nhân trừng trừng, nhìn vào khoảng không.

Liễu Trường Nhai nhìn nàng chăm chăm, chừng như hận không thể xâm nhập mục quang của nàng, nói:

- Hiện tại ta chỉ bắt quá thấy một phần nhỏ, còn nhiều để nhìn.

Tương Tư phu nhân hỏi:

- Ngươi muốn nhìn bao nhiêu chỗ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Toàn bộ.

Trên mặt Tương Tư phu nhân phảng phất nét ửng hồng, nói:

- Tham vọng của ngươi không nhỏ.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Một nam nhân không có tham vọng, vốn không phải là một nam nhân chân chính.

Đôi mắt câu hồn nhiếp phách nhìn hấn đăm đăm, hồi lâu nói:

- Ngươi hoàn toàn không phải là một nam nhân rất hấp dẫn.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ta vốn không phải.

Tương Tư phu nhân tiếp:

- Nhưng ngươi ít ra có điểm khác người.

Liễu Trường Nhai nói:

- Có lẽ không chỉ một điểm.

Tương Tư phu nhân dịu dàng nói:

- Ta thích nam nhân khác người.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nữ nhân trong thiên hạ, ai ai cũng thích nam nhân khác người.

Tương Tư phu nhân đột nhiên nói:

- Đi ra.

Liễu Trường Nhai tịnh không rời bước.

Hấn biết Tương Tư phu nhân vốn không phải đuổi hấn, người bị đuổi là Đường Thanh.

Đường Thanh quả nhiên lập tức phóng ra ngoài, nhắm mắt phóng ra, từ đầu tới cuối hoàn toàn không dám mở mắt.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Chừng như gã là một nam nhân rất nghe lời.

Tương Tư phu nhân thốt:

- Gã không dám không nghe lời.

Liễu Trường Nhai nói:

- Vì vậy gã phải đi ra, còn ta vẫn còn ở đây.

Tương Tư phu nhân thốt:

- Nam nhân quá nghe lời, đàn bà quả thật chưa chắc đã thích, nhưng người...

Nàng dùng khoe mắt liếc Liễu Trường Nhai, ánh mắt mượt mà mị hồn như lụa:

- Người cũng chỉ đơn giản đứng yên đó, người có dám làm gì nữa?

Liễu Trường Nhai không mở miệng.

Hắn dùng hành động hồi đáp câu hỏi.

Một nam nhân bất động, đàn bà cũng chưa chắc đã thích.

Hắn đột nhiên bước tới gần thủy trì, cởi giày.

Tương Tư phu nhân tròn mắt nhìn hắn, chừng như kinh ngạc:

- Người dám nhảy xuống?

Liễu Trường Nhai bắt đầu cởi y phục.

Tương Tư phu nhân hỏi:

- Người biết con người ta ra sao, không sợ ta giết người sao?

Liễu Trường Nhai không trả lời, không nói một tiếng.

Tương Tư phu nhân hỏi:

- Người không thấy nước chỗ này có gì đặc biệt sao?

Liễu Trường Nhai vốn chưa nhìn qua.

Hắn chưa nhìn qua nước, mực quang của hắn thủy chung chưa rời khỏi mắt Tương Tư phu nhân.

Tương Tư phu nhân nói:

- Trong nước này có pha một loại dược vật rất đặc biệt, trừ ta ra, bất cứ ai nhảy xuống, tất phải chết.

Liễu Trường Nhai nhảy xuống.

“Bịch” một tiếng, nước bắn bốn phía.

- Cơ hồ người thật sự không sợ chết.

Tương Tư phu nhân thở dài:

- Đàn ông miệng nói có thể vì ta mà chết có rất nhiều, nhưng chân chính dám vì ta mà chết chỉ có mình người, chàng...

Lời nói của nàng chưa dứt, cũng không thể tiếp.

Bởi vì miệng của nàng là không thành tiếng.

Muốn chinh phục nữ nhân, chỉ có một phương pháp.

Liễu Trường Nhai dùng phương pháp chính xác nhất.

Con người không nhất thiết chỉ cười khi sung sướng, cũng như rên rĩ cũng không nhất thiết chỉ khi thống khổ.

Hiện tại tiếng rên rĩ đã ngừng, còn đọng lại tiếng hôn hển nơi nghỉ, phút nghỉ ngơi tiêu hồn.

Những gợn sóng trào dâng, cũng đã khôi phục nét bình tĩnh.

Tương Tư phu nhân thì thảo diệu dàng:

- Người khác tự khoe can đảm ngất trời, người can đảm còn cao hơn trời nữa.

Liễu Trường Nhai nhắm mắt, chừng như không đủ sức để nói.

Tương Tư phu nhân nói tiếp:

- Kỳ thật ta biết nguyên nhân chính ngươi đến đây không phải vì ta, ngươi nhất định có mục đích.

Nữ nhân không những thích nói chuyện hơn, độc hơn nữa, ngay lúc này, thể lực so với nam nhân còn mạnh hơn nhiều.

Vì vậy nàng tiếp:

- Nhưng không biết tại sao, ta chưa giết ngươi.

Liễu Trường Nhai đột nhiên cười:

- Ta biết, bởi vì ta là một nam nhân khác thường.

Tương Tư phu nhân thở dài, cũng không chối cãi.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Vì vậy trong nước cũng không có độc.

Tương Tư phu nhân không cãi lại:

- Ta nếu giết ngươi, có rất nhiều phương pháp.

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Đàn bà nếu thật sự muốn một người đàn ông chết, quả thật có quá nhiều phương pháp.

Tương Tư phu nhân thốt:

- Vì vậy ngươi hiện tại nên mau mắn nói cho ta biết, ngươi đến để làm gì?

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Giờ nàng chịu không giết ta nữa sao?

Tương Tư phu nhân đáp nhẹ:

- Chỉ có nam nhân mới lạ mới có thể là nam nhân khác thường.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ta không còn mới lạ sao?

Tương Tư phu nhân dịu dàng đáp:

- Đàn bà cũng như đàn ông, cũng có thể thay đổi tình cảm.

Liễu Trường Nhai cười nhẹ:

- Chỉ đáng tiếc nàng quên một điểm.

Tương Tư phu nhân thốt:

- Ồ?

Liễu Trường Nhai nói:

- Có dạng đàn ông cũng giống như đàn bà, nếu thật sự muốn một người đàn bà chết, cũng có nhiều phương cách.

Tương Tư phu nhân nở nụ cười mê hồn:

- Điều đó còn tùy theo loại đàn bà chàng ta phải đối phó.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Tùy tiện loại nữ nhân nào cũng vậy.

Tương Tư phu nhân cười tươi:

- Đều giống nhau kể cả loại như ta?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Có lẽ với nàng, ta chỉ có một phương pháp, nhưng chỉ cần là phương pháp hữu hiệu, cũng chỉ là một loại.

Tương Tư phu nhân thốt:

- Sao ngươi không thử?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ta đã thử rồi.

Tương Tư phu nhân cười có vẻ miễn cưỡng:

- Ngươi có thấy hữu hiệu không?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Đương nhiên hữu hiệu.

Tương Tư phu nhân không nhận được, hỏi:

- Ngươi dùng phương pháp gì?

Liễu Trường Nhai thản nhiên nói:

- Trong nước vốn không có độc, nhưng hiện tại đã có độc.

Thanh âm của Tương Tư phu nhân đột nhiên cứng lạnh, thất thanh la:

- Ngươi...

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ta trước đó đương nhiên đã uống giải được.

Tương Tư phu nhân hỏi:

- Ngươi hạ độc khi nào?

Nàng hiển nhiên chưa tin.

Liễu Trường Nhai đáp:

- Chất độc vốn giấu trong móng tay ta, ta vừa lúc nhảy xuống nước, chất độc tự dung hòa tan trong nước.

Tương Tư phu nhân thốt:

- Giải được...

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Ta đã uống giải được khi cởi đồ, ta biết đàn ông lúc cởi đồ không mấy hấp dẫn, vì vậy lúc đàn ông cởi đồ, đàn bà đương nhiên không nhìn chăm chú.

Hắn cười, nói tiếp:

- Vô luận trước khi làm gì, ta luôn luôn chuẩn bị chu đáo.

Thần sắc Tương Tư phu nhân biến chuyển, đột nhiên lợi tới, mười ngón

tay chia ra, hoạch hướng yết hầu của Liễu Trường Nhai đâm tới.

Tới lúc đó nàng mới phát giác Liễu Trường Nhai không nói dối, nàng đột nhiên thấy toàn thân mềm nhũn, song thủ cũng mềm nhũn, khí lực toàn thân vô hình biến mất.

Liễu Trường Nhai nhẹ nhàng lướt tới nắm tay nàng, nói nhỏ:

- Đàn ông cũng có thể thay đổi tình cảm, hiện tại nàng không còn mới lạ nữa, vì vậy thật sự rất hay.

Tương Tư phu nhân biến sắc:

- Ngươi... ngươi nhẫn tâm giết ta?

Liễu Trường Nhai thở dài đáp:

- Ta thật sự không đủ nhẫn tâm.

Nói chưa dứt lời, hắn đã điểm bao huyệt đạo của Tương Tư phu nhân, điểm trên bộ ngực đầy đặn của nàng.

o O o

Chuyện còn lại quá đơn giản.

Bí môn trên núi nằm đằng sau cái cổng đá nhìn cơ hồ nặng nghìn cân, nặng thì cũng không nặng lắm, khóa cơ hồ khó mở, khó thì cũng không khó lắm.

Liễu Trường Nhai vốn có đôi bàn tay tinh xảo.

Ở bên ngoài, Đường Thanh tuy đã chạy mất không tung tích, cái cầu dây bắt qua vực vẫn còn đó.

Chuyện này thật quá thuận lợi ngoài dự liệu.

Nếu là người khác, chắc chắn sẽ nghĩ số may của mình quá tốt, nhưng Liễu Trường Nhai lại không nghĩ như vậy.

“Một người một khi dùng đúng phương pháp, vô luận gặp nạn lớn tới cỡ nào, cũng có thể giải quyết một cách thuận lợi”.

Hắn làm việc quả có dùng phương pháp khác thường.

Tòa tửu lầu vốn chuẩn bị chờ bị phá, hiện tại đã xây xong, những người đến phá tòa lầu, hiện tại đã chết mất ba, ba chạy mất.

Thiên hạ vốn rất có nhiều chuyện giống như vậy, kế hoạch lúc đầu không có chỗ nào sơ hở, cuối cùng lại bất thông, chuyện hiển nhiên không thể thực hiện, cuối cùng lại thành công.

Giữa thành công và thất bại, vốn không có quy tắc tuyệt đối gì, vì vậy con người bất tất phải quá sốt sắng lo lắng tính toán chuyện gì.

Trong tửu lầu ánh đèn sáng choang, bên trong cũng có người qua lại.

Hiện tại trời chưa sáng, chưa tới bình minh, họ chưa dám đi.

“Người này đáng ngạc nhiên là chưa chết, đáng ngạc nhiên lại tới đây”.

Các cô nương tròn mắt tròn xoe, nhìn hấn, ai cũng thấy hấn là người rất có biện pháp.

Rượu cũng để trên bàn.

Liễu Trường Nhai ngồi thoải mái, hiện tại thoải mái uống hai chén một lần.

Hấn đang lo uống rượu, một ánh mắt to tròn nhìn hấn đắm đắm, chừng như là một nữ nhân rất thông minh, uyển chuyển bước qua, nhìn hấn cười, hỏi:

- Tương tư có tuyệt diệu hay không?

Liễu Trường Nhai cười:

- Tuyệt diệu, cực kỳ tuyệt diệu!

Nữ nhân cười mê hồn, dụng lực hấp khí, làm cho bộ ngực nở lộ:

- Tên tôi là Như Ý, tôi cũng rất tuyệt.

Liễu Trường Nhai cười:

- Nàng đích xác cũng tuyệt lắm, chỉ tiếc là như ý ta, chứ bất tất như ý nàng.

Như Ý chớp ánh mắt mị hồn, hỏi:

- Sao vậy?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Bởi vì trong người ta không có vàng, cũng không có trân bảo.

Như Ý không lộ sắc thất vọng, vẫn cười dịu dàng:

- Tôi không muốn vàng bạc châu báu, chỉ muốn chàng.

- Chỉ tiếc toàn thân hắc, ta đã bao hết rồi.

Tiếng nói vọng truyền vào từ ngoài ngõ, Như Ý quay đầu, thấy một đóa lan hoa u nhã, nữ nhân tuyệt sắc kiều kỳ như hồng tước, bước qua cổng từ trong bóng tối.

Khổng Lan Quân cũng đã đến.

Trước mặt nàng ta, Như Ý bỗng tự thấy mình như một con gà con, thỏ dài thì thềm:

- Người đàn ông tưởng không ai coi là món hàng được, lại bị người khác bao.

Liễu Trường Nhai cũng thỏ dài, thốt:

- Có lẽ loại hàng như ta, quá thấp kém đối với nàng.

Như Ý cười:

- Nhưng tôi thích ông, đợi lúc ông rảnh rồi, tôi cũng muốn bao ông vài ngày.

Nàng nhoén miệng cười, yếu điệu bước qua kéo đám chị em đi chung:

- Xem ra chỗ này làm ăn không phát đạt, thôi thì đi về ngủ cho rồi.

Liễu Trường Nhai dõi theo bóng họ, chùng như không muốn chia tay.

Khổng Lan Quân ngồi xuống, nhìn hắc chăm chăm, lạnh lùng nói:

- Người không muốn cho họ đi sao?

Liễu Trường Nhai thỏ dài, đáp:

- Ta là người đa tình.

Không Lan Quân nghiêng răng, thốt:

- Người đơn giản không phải là người.

Liễu Trường Nhai nói:

- May mắn là rất nhiều đàn bà thích đàn ông không phải người.

Không Lan Quân nói:

- Những người đàn bà đó không phải là người.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Còn nàng?

Không Lan Quân thở dài nhè nhẹ, dịu dàng đáp:

- Chùng như cũng gần biến thành không còn là người.

Trong phút chốc, toàn thân nàng cơ hồ đã thay đổi, từ một con khổng tước kiêu ngạo biến thành một con bồ câu nhu thuận.

Đối phó với nàng, Liễu Trường Nhai hiển nhiên cũng đã dùng đúng phương pháp.

Có những nữ nhân giống như cái hột cứng ngắc, phải dùng búa để đập bể cái vỏ ngoài.

Hiện tại nàng giống như cái hột đã đập vỏ, để lộ cái tâm nhu nhuyễn bên trong.

Liễu Trường Nhai nhìn nàng, trong tâm đột nhiên có cảm giác thắng lợi sau một cuộc chinh phục, cái cảm giác không có cảm giác sung sướng nào khác có thể so sánh bằng.

Cho nên hắn cũng lập tức biến thành ôn nhu.

Đối diện một nữ nhân bị chinh phục, không cần dùng búa chùy nữa, hắn giơ tay ra, nắm lấy bàn tay nàng, nhẹ nhàng nói:

- Ta cũng biết nàng một mực rất tốt với ta.

Không Lan Quân thốt:

- Người... người thật sự biết?

Liều Trường Nhai đáp:

- Ta cũng biết rõ kế hoạch của nàng rất hay.

Khổng Lan Quân nói:

- Nhưng... nhưng người không làm theo kế hoạch của ta.

Liều Trường Nhai nói:

- Ta là một người cấp tính, luôn luôn thích dùng phương pháp trực tiếp.

Khổng Lan Quân ngẩng đầu, ánh mắt ngưng trâm, nhìn hấn đầy quan thiết.

- Nhưng ta nghĩ người dùng phương pháp quá mạo hiểm.

Liều Trường Nhai cười nói:

- Vô luận cách nào đi nữa, bây giờ ta còn nguyên thành công trở về đây.

Ánh mắt Khổng Lan Quân vụt sáng:

- Thật à?

Liều Trường Nhai đáp:

- Ừm.

- Người hoàn toàn thành công?

Liều Trường Nhai chỉ cái bọc vải trên bàn.

Khổng Lan Quân nhìn hấn, có vẻ vừa hoan hỷ vừa bội phục, không thể nén lòng dùng cả hai tay nắm lấy bàn tay hấn áp vào má:

- Ta hiện tại biết, chàng không chỉ là một nam nhân chân chính, mà còn là một nam nhân vĩ đại.

Liều Trường Nhai lại càng vui vẻ khoan khoái hơn, bất kể là nam nhân nào, nghe những lời đường mật đó, đều thống khoái giống như nhau.

Hấn không giấu được nụ cười tươi:

- Kỳ thật ta hoàn toàn không vĩ đại như vậy, bất quá...

Câu nói của hắn chưa nói dứt, có lẽ mãi mãi cũng không dứt được.

Ngay lúc đó, Khổng Lan Quân đột nhiên dùng cả song thủ bấu chặt tay Liễu Trường Nhai, ngón tay điểm ngay mạch môn, vừa vặn lại vừa bẻ, chính là thủ pháp suất giao thượng thừa của Mông Cổ.

Thân hình Liễu Trường Nhai dao động, đứng lên cũng không được, giống như một con cá chết bị đề trên ghế, lưng ngửa lên trời.

Bàn tay của Khổng Lan Quân như quả chùy án ngực trên huyệt đạo của Liễu Trường Nhai, lạnh lùng nói:

- Người đương nhiên không thể gọi là vĩ đại được, người chỉ là một con chó điên.

Liễu Trường Nhai không có gì để nói.

- “Người nghĩ dùng phương pháp đó đối phó với ta, ta lại chịu phục?” - Khổng Lan Quân cười mỉa - “Cho người biết, người lầm rồi, vô luận là ai đánh ta một cái, ta cũng sẽ đánh lại gấp mười lần”.

Nàng không biết kiếm đâu ra một cái bản gỗ, chẳng nói chẳng rằng đánh vào mông Liễu Trường Nhai đúng ba mươi cái, mạnh thật mạnh.

Liễu Trường Nhai chỉ biết nằm im chịu trận.

Cái cuối cùng Khổng Lan Quân đánh cực mạnh.

- “Cái này là để dạy cho người một bài học, từ nay cho người chừa không coi khinh nữ nhân”. - Nàng lại nói chuyện cái bọc vải trên bàn - “Ta lấy vật này đi, ta chỉ hy vọng hạnh vận của người không tệ, không bị bọn Thu Hoàn Ba và Đường Thanh về đây kiếm được”.

Đồ ăn vừa khỗ cực nấu xong, đột nhiên lại dâng vô miệng kẻ khác.

Nằm yên lắng nghe thanh âm của nàng ta xa dần, trong tâm của Liễu Trường Nhai không còn tư vị gì nữa.

Hắn hoàn toàn không thể mở miệng nói, hắn còn có thể nói gì đây?

Đàn bà, ôi...

Liễu Trường Nhai thở dài, đột nhiên phát giác xác thực không thể đắc tội với đàn bà.

Thật đáng tội nghiệp cho hắn đã đắc tội với đàn bà quá nhiều lần.

Hiện tại nếu Tương Tư phu nhân tìm đến, hậu quả đó hắn không dám liên tưởng tới.

Lại còn có đám Đan Nhất Phi, Thiết hòa thượng, Đường Thanh...

Mỗi người họ nhất định có nhiều phương cách hành hạ người ta.

Liễu Trường Nhai ráng động đậy trên ghế, hiện tại hắn tuyệt không giống một con chó điên, có điểm giống một con chó chết hơn.

Không biết bao lâu rồi, tựa như trăm vạn năm đã trôi qua.

Nắng sớm vừa lên, may mắn ở đây tiểu nhị và các cô nương đã đi từ sớm, nếu không cho dù hắn tính toán đứng dậy được, cũng không khỏi xấu hổ chết.

HỒI 6

NHÂN TRUNG CHI LONG

Một hồi lâu sau, toàn thân hấn ngứa ngáy tê dại, tay chân cũng đã lạnh buốt, ngay lúc đó, hấn chợt nghe tiếng bước chân.

Tiếng bước chân rất nhẹ, đi rất chậm, nhưng mỗi bước chừng như dẫm đạp trên cơ bắp mỗi mồn của hấn. Là ai đây?

Là Trương Tư phu nhân? Hay là Đường Thanh?

Vô luận là ai đến, hấn tuyệt không thể sống qua một ngày đẹp đẽ.

Ánh nắng đã chan hòa khắp nơi.

Thần quang từ ngoài ngõ chiếu vào, cái bóng của người đó thon thả dài thượt, phảng phất của một nữ nhân.

Rồi hấn chung quy cũng thấy bàn chân người đó.

Đôi chân mang giày xanh thêu hoa, bàn chân mềm mại thanh tú.

Liễu Trường Nhai thở phào một hơi dài, cuối cùng đã nhận ra người đó là ai.

- “Chàng đổi cách ngồi ghế từ hồi nào vậy”. - Thanh âm của nàng ta lúc đầu rất vui tai, hiện tại lại mang một ý tứ chua ngoét như trái mận xanh
- “Sao mông của chàng lại bị đánh sưng lên vậy?”

Liễu Trường Nhai chỉ còn nước cười khỗ.

- Tôi nhớ trước đây chàng luôn thích sưng mặt sĩa mày làm phách, hiện tại mặt không sưng, mông thì lại sưng?

Liễu Trường Nhai đột nhiên cười nói:

- Mông ta tuy sưng, cũng không bự bằng của nàng.

- “Hảo tiểu tử”. - Nàng cũng cười nói. - “Tới giờ này mà còn dám ngang bướng cãi lý, không sợ tôi vả miệng chàng sao?”.

- “Ta biết nàng chịu thua”. - Liễu Trường Nhai cười tươi, - “Không quên rằng ta là chồng nàng chứ”.

Người đến quả nhiên là Hồ Nguyệt Nhi.

Nàng ôn tồn vuốt ve cằm Liễu Trường Nhai, mắt nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Ông chồng tội nghiệp ơi, ai đã làm cho chàng tới nông nỗi này, mau nói cho tôi nghe.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nàng chuẩn bị trả thù cho ta?

- “Tôi chuẩn bị cảm ơn nàng ta”. - Hồ Nguyệt Nhi đột nhiên véo mũi hắn, - “Cảm ơn nàng ta đã trừng trị con rùa khốn này cho tôi cái tội không nghe lời”.

Liễu Trường Nhai cười khô:

- Vợ mắng chửi chồng, mắng sao cũng được, hai chữ con rùa đó, thiệt ngàn vạn lần không nên dùng chút nào.

Hồ Nguyệt Nhi cắn môi, làm như tức giận nói:

- Tôi nếu thật sự giận, đã bắt chàng đội nón xanh trên đầu rồi.

Nàng nói nhiều hơn là giận, lại còn nhéo tai Liễu Trường Nhai, nói tiếp:

- Tôi hỏi chàng, chàng đi lần này, có mặc y phục dày không? Không. Có đòi một thanh khoái đao không? Không. Có chế ngự Đường Thanh không? Không. Có chiếu theo kế hoạch để hạ thủ không? Cũng không.

Hồ Nguyệt Nhi đay nghiến:

- Tất cả những chuyện đó đều vì muốn có kết quả tốt cho chàng, tại sao chàng luôn luôn không nghe lời vậy?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Bởi vì ta là từ nhỏ đã là một hài tử ương ngạnh, người khác cho là chuyện đó ta không làm được, ta nhất định phải làm.

Hồ Nguyệt Nhi mĩa mai:

- Chàng không những tưởng là mình ngon lắm, còn tưởng không ai bì được chàng.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Bất cứ ra sao, nàng muốn ta làm chuyện đó, cuối cùng ta đã hoàn thành rồi.

Hồ Nguyệt Nhi thốt:

- Hiện tại chàng còn dám nói như vậy sao?

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Tại sao lại không dám?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Tại sao chàng không tới nhìn vào gương, coi coi mông mình sưng ra sao?

Liễu Trường Nhai nói nhẹ:

- Bị người ta đánh vào mông là một chuyện, hoàn thành nhiệm vụ là một chuyện khác.

Hồ Nguyệt Nhi thốt:

- Không sai, chàng đích xác đã bắt được con vịt, chỉ đáng tiếc là hiện tại nó đã bay mất.

Liễu Trường Nhai nói:

- Đâu có bay mất.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Không bay mất?

Liễu Trường Nhai nói:

- Bay mất chỉ là lông vịt, còn thịt vịt thì còn trên người ta.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- À kia mang đi chỉ là một cái hộp không?

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Bên trong chỉ là một đôi vớ thúi mà ta mới cởi bỏ.

Hồ Nguyệt Nhi ráng làm mặt nghiêm, nhưng cũng không tránh khỏi nở một nụ cười, đột nhiên hôn vào mặt Liễu Trường Nhai, thanh âm ôn nhu:

- Tôi biết chàng là một nam nhân vĩ đại, tôi biết tôi không có cưới làm chồng.

Liễu Trường Nhai thở dài, thì thầm:

- Chừng như đàn ông thật sự không còn cách nào khác ngoài chuyện cố gắng thành công vượt bậc, nếu không sẽ phải bị bắt đội nón xanh trên đầu hoài.

o O o

Dương quang rọi từ cửa sổ vào, chiếu trên ngực Liễu Trường Nhai, mặt Hồ Nguyệt Nhi cũng đang dán dính vào ngực Liễu Trường Nhai.

Bộ ngực trần, tuy không rắn chắc lắm, nhưng cũng mang một cảm giác vững vàng lạ thường, rất khó cho người khác đánh giá đúng lực lượng của hân.

Hồ Nguyệt Nhi nhè nhẹ vuốt ve ngực hân, thì thào:

- Còn muốn không?

Liễu Trường Nhai không lắc đầu mà cũng không gật đầu, đơn giản không thể di chuyển.

Hồ Nguyệt Nhi cắn môi:

- Tôi chỉ mới chia tay với chàng vài ngày, chàng đã đi theo nữ nhân khác.

“Đâu có”. Liễu Trường Nhai vốn không muốn nói chuyện, nhưng mấy chuyện này không có cách nào khác hơn ngoài chối cãi.

Hồ Nguyệt Nhi không tin:

- Nếu không có, tại sao có người đánh mông chàng?

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Nếu có, làm sao nàng ta có thể ngừng đánh mông ta?

Hồ Nguyệt Nhi còn chưa tin:

- Chàng không động tâm dù gặp cả Tương Tư phu nhân?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không.

Hồ Nguyệt Nhi lạnh lùng mĩa mai:

- Chỉ có ma quỷ mới tin lời nói của chàng.

- Sao không tin chứ?

Hồ Nguyệt Nhi cay đắng thốt:

- Chàng nếu không kiếm đàn bà, tại sao hiện tại như con gà đá thất trận, một chút cũng không làm được.

Liễu Trường Nhai cười khô, nói:

- Nàng nghĩ ta là loại người gì chứ? Bộ thật là người sắt sao?

Hắn thở dài:

- Ta cũng có khi mệt mỏi, có khi ta cũng phải nghỉ ngơi đi ngủ vậy.

Hồ Nguyệt Nhi cuối cùng cũng tin:

- Sao chàng không nghỉ đi?

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Có nàng nằm ở đây, làm sao ta nghỉ được.

Hồ Nguyệt Nhi ngồi dậy, trừng mắt:

- Chàng không muốn theo tôi đi à?
- Ta không có ý này, nhưng nàng nên về đi.

Liễu Trường Nhai nói dịu dàng:

- Một khi Khổng Lan Quân đem cái hộp đó về, Long Ngũ chắc chắn sẽ đến tìm ta.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Y có thể tìm đến nơi đây?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ở đâu y cũng tìm ra.

Hồ Nguyệt Nhi do dự, cũng nghĩ rằng cái khách sạn nhỏ này hoàn toàn không phải là một nơi rất an toàn.

- “Được, tôi đi về đây”. - Nàng đồng ý, - “Nhưng chàng...”

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nàng một khi yên ổn về tới nhà, ta chắc chắn sẽ nhanh chóng mang tin vui về tới.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng chắc chắn có thể đối phó Long Ngũ?
- “Ta không chắc”. - Liễu Trường Nhai cười đáp, - “Đối phó Tương Tư phu nhân, ta vốn cũng không có một điểm chắc chắn”.

Hồ Nguyệt Nhi cuối cùng cũng đi.

Trước khi rời khỏi nơi đó, cũng phải néo tai hấn, cảnh cáo ba lần:

- Nếu tôi nghe nói chàng đi theo nữ nhân khác, sẽ để tâm chẻ móng chàng ra thành tám miếng.

Đàn bà một khi đã yêu thương đàn ông, tự hận tự biến mình thành một sợi dây, cột chân đàn ông.

Hiện tại Liễu Trường Nhai cuối cùng có thể thở ra thoải mái, hẳn thật sự không phải là một người sắt, thật sự cần được ngơi nghỉ một chút.

Hắn ngủ ngon.

Đến khi hắn thức dậy, bên ngoài cửa sổ đã tối, hoàng hôn buông phủ cả trước lẫn sau.

Gió thổi qua cửa sổ, mùi rượu thơm ngào ngạt.

Chính thị hương rượu nữ nhi hồng, trong cái khách sạn nhỏ này, vốn không thể có loại rượu đó.

Trông mắt Liễu Trường Nhai chuyển đảo, đột nhiên thốt:

- Bểng hữu đang uống rượu bên ngoài, xin cứ tự tiện vào đây, đừng quên mang theo rượu.

Bên ngoài quả nhiên có người gõ cửa.

- Cửa mở, xin cứ đẩy cửa vào.

Cánh cửa mở rộng, một người tay trái ẵm hồ rượu, tay phải cầm hai cái chén bước vào, chính là người đã gặp bọn Đỗ Thất.

- “Tại hạ Ngô Bất Khả”. - Gã ta cười nói, - “đặc biệt vào bái phỏng, biết các hạ đang an giấc, vì vậy chỉ dám đứng bên ngoài hâm rượu”.

Liễu Trường Nhai nhìn gã một cái, điềm đạm nói:

- Long Ngũ gọi người đến tìm ta?

Ngô Bất Khả gật đầu cười:

- Công tử đang chờ Liễu tiên sinh ghé thăm.

Liễu Trường Nhai lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc hiện tại ta đứng cũng không đứng được, không có cách nào đến gặp ông ta.

Ngô Bất Khả vẫn cười nói:

- Công tử biết có người đã mạo phạm đắc tội với Liễu tiên sinh, sợ dĩ vậy cho nên sai tại hạ mang một vật tới đây, mong các hạ bớt giận.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Vật gì, ở đâu?

Ngô Bất Khả quay đầu, hướng về ngoài ngõ ra dẫu, một nữ nhân mỹ lệ kiều sa như khổng tước, trong tay cầm cái bản gỗ, chậm chậm bước vào.

Khổng Lan Quân.

Hiện tại nàng khôn còn là một con khổng tước kiều ngạo, dòm giống như một con gà đá thất trận, một con gà mái.

Nàng cúi đầu, vừa vào tới, đưa cái bản gỗ cho Liễu Trường Nhai, dịu dàng nói:

- Tôi đã lỡ đánh người bằng cái bản này, đánh ba chục lần, hiện tại người... người cứ tự nhiên đánh lại tôi.

Liễu Trường Nhai nhìn nàng, đột nhiên thở ra một hơi dài, thì thầm:

- Long Ngũ công tử quả thật là nhân trung chi long, không trách gì có nhiều người ai ai cũng tự nguyện hy sinh cho ông ta.

o O o

Trong nhà thất đèn sáng nhu mỹ, lò than hồng phả hơi hâm hồ rượu, làm mùi hương tỏa tán xung quanh.

Người đứng hâm rượu gần lò, chính thị là trung niên nhân thần bí vận thanh y bạch sam.

Long Ngũ công tử nằm dài trên chiếc trường kỷ da báo, bế nhãn dưỡng thần.

Khí trời ấm cúng, ngọn lửa trong lò làm cho gian phòng càng nóng hơn, nhưng hai người hoàn toàn không nghĩ gì tới cái nóng.

Chỉ có hai người họ, họ đang chờ Liễu Trường Nhai.

Trên bàn có đủ thứ đồ ăn ngon, kê một cái ghế tốt cho Liễu Trường Nhai.

Có thể ngồi đối diện với Long Ngũ công tử uống rượu, thiên hạ có bao nhiêu người?

Bên ngoài cửa có tiếng lạo xạo, người vào chính là Mạnh Phi, nhã thất đương nhiên ở trong Mạnh Phi sơn trang.

- Người đã đến.

“Mời người vào”. Long Ngũ nhắm mắt.

Một người vào.

Liễu Trường Nhai tiến vào, Mạnh Phi lập tức đóng cửa.

Trung niên nhân vận thanh y bạch sam chuyên tâm lo việc hâm rượu, không nhìn hấn một lần.

Nhưng Long Ngũ thì ngồi dậy, trên khuôn mặt tái nhợt, đột nhiên nở một nụ cười hiếm thấy.

- “Người không lãng phí thời gian chút nào”, - y cười nói, - “với võ công và trên người đàn bà, người hoàn toàn không lãng phí thời gian”.

Lời nói của y hiển nhiên chưa chấm dứt, vì vậy Liễu Trường Nhai để cho y nói.

Long Ngũ quả nhiên nói tiếp:

- Ai ai kể cả ta cũng không thể đối phó đàn bà, nghĩ không ra người lại có khả năng đối phó.

Liễu Trường Nhai chưa mở miệng.

Hắn hiểu thấu ý tứ của Long Ngũ, về phương diện nữ nhân, nam nhân thông thường không khẳng nhận thất bại.

Long Ngũ nói:

- Lừa gạt cả Thu Hoành Ba lẫn Khổng Lan Quân không phải là chuyện dễ, người lại làm được.

Liễu Trường Nhai chung quy mỉm cười, thốt:

- Nhưng tôi làm vậy là vì ông.

Long Ngũ nhìn hấn, đột nhiên cười lớn nói:

- Chùng như người không những thông minh, mà còn rất cẩn thận.

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Tôi không thể không cẩn thận.

Long Ngũ thốt:

- Hiện tại đã bấy được thỏ, người sợ ta nấu người luôn?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Điều tận cung tàng, thố tử cầu phanh, câu nói đó tôi hoàn toàn minh bạch.

Long Ngũ thốt:

- Nhưng người không phải là loại chó săn thỏ, người là một người rất hữu dụng, ta thường trọng dụng loại người này.

Liễu Trường Nhai thở phào, nói:

- Đa tạ.

Long Ngũ giơ tay:

- Ngồi.

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi đứng là hơn.

Long Ngũ cười nói:

- Hình như Không Lan Quân xuất thủ hơi nặng tay.

Liễu Trường Nhai cười khở.

Long Ngũ thốt:

- Người có muốn hai bàn tay đánh người đó không?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Muốn.

Long Ngũ điềm điềm nói:

- Điều đó rất dễ dàng, ta lập tức đem bỏ hai bàn tay đó vào mâm, đưa cho người.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng tôi lại muốn hai bàn tay đó còn dính trên người nàng ta.

Long Ngũ thốt:

- Điều đó lại càng dễ hơn, khi người đi ra, cứ đem theo nàng.

Liễu Trường Nhai lắc đầu nói:

- Tôi thích ăn trứng, nhưng không muốn đem theo con gà mái.

Long Ngũ lần thứ hai cười lớn, thốt:

- Vậy thì để ta bắt con gà bỏ vô lồng cho người, người muốn ăn trứng, người cứ tự tiện đến.

Liễu Trường Nhai cười khở:

- Chỉ đáng tiếc là trứng không chỉ có xương mà còn có bản gổ.

Long Ngũ lần thứ ba cười lớn.

Hôm nay tâm tình y hiển nhiên rất vui, cười nhiều lần hơn mọi ngày.

Đợi y cười xong, Liễu Trường Nhai chậm chậm nói:

- Ông hình như quên hỏi tôi một chuyện.

Long Ngũ thốt:

- Ta bắt tất phải hỏi, ta biết người nhất định đắc thủ.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Cái hộp đó không sai chút nào?

Long Ngũ nhìn hẩn chăm chăm, nói:

- Không sai chút nào.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ông thấy rõ chứ?

Long Ngũ đáp:

- Rất rõ.

Ánh mắt hai người đầy ý nghĩa, chừng như có điểm kỳ quái, câu hỏi của Liễu Trường Nhai coi bộ quá dư thừa.

Long Ngũ vốn luôn luôn không phải là người thích nói nhiều, nhưng tới bây giờ vẫn chưa hiển lộ thần sắc mệt mỏi không chịu được.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Cái hộp nếu không sai, bên trong chắc cũng không thể lắm.

Hắn chung quy lấy một bọc vải tím trong mình ra, trên bọc thắt gút tinh xảo:

- Cái này tôi lấy ra từ trong hộp, vẫn còn niêm phong chưa đụng tới.

Long Ngũ thốt:

- Ta biết, thân thủ này chính là do Tương tư kết.

Tương tư thắt gút, chắc chắn rất khó tháo gỡ.

Long Ngũ thật ra chỉ dùng hai ngón nắm một đầu gút, không biết lắc lắc nhẹ nhàng ra sao, gỡ được gút ngay.

Y cười nói:

- Gỡ được gút tương tư, chỉ có thể dùng phương pháp của ta.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi cũng có một phương pháp.

Long Ngũ hỏi:

- Ngươi dùng gì?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Dùng kiếm!

Vô luận cái gút tương tư có rối ren tới cỡ nào, một khi dùng kiếm cắt, cũng chắc chắn mở được.

Long Ngũ lần thứ tư cười lớn:

- Người dùng phương pháp đó, chừng như quá trực tiếp, loại phương pháp tối triệt để.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tôi chỉ dùng loại này.

Long Ngũ cười nói:

- Phương pháp hữu hiệu, chỉ cần một cũng đủ rồi.

Trong tấm vải có một cái túi lụa, mở túi lụa, lúc đó mới thấy một bình bích ngọc thúy lục.

Nhãn tình của Long Ngũ sáng lên, trên khuôn mặt nhợt nhạt cũng biểu lộ nét ửng hồng lạ thường.

Bình giải được này thực không phải dễ lấy.

Vì cái bình này, cái giá y phải trả cũng quá nhiều.

Tới bây giờ, y giờ bàn tay ra cầm cái bình, bàn tay của y không khỏi run rẩy.

Ai biết được Liễu Trường Nhai lại xuất thủ nhanh như chớp, giật lấy cái bình, dùng hết sức liệng bình xuống sàn phòng, “ràng” một tiếng, bình vỡ tan nát, giải được lòng màu hồng tươi rơi rải khắp nơi.

Mạnh Phi đứng ngay cửa, thần sắc vàng khè hoảng sợ.

Long Ngũ cũng không thể cầm được sắc mặt, động dung, trầm giọng thốt:

- Người làm vậy nghĩa là sao?

Liễu Trường Nhai điềm đạm nói:

- Không có ý gì hết, chỉ bất quá, muốn coi sóc cho một lão bản tốt như

ông, tình không phải là một chuyện dễ dàng, vì vậy tôi không muốn ông chết.

Long Ngũ giận dữ:

- Người nói cái gì? Ta không hiểu.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ông nên hiểu.

Long Ngũ nói:

- Ta thấy cái bình giải được không phải là giả, đã ngửi qua mùi.

Thuốc nước trong bình màu hồng tươi trong suốt, bình đựng vỡ tan, lập tức có mùi dị hương phảng phất.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tuy không giả, nhưng trong bình cũng nhất định có pha độc.

Long Ngũ hỏi:

- Sao người dám chắc?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Bằng vào hai điểm.

Long Ngũ thốt:

- Nói đi.

Liễu Trường Nhai đáp:

- Chuyện này thực chất thành công quá dễ dàng, quá thuận lợi.

Long Ngũ nói:

- Lý do này không đủ.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Tương Tư phụ nhân mà tôi gặp, căn bản vốn là giả mạo.

Long Ngũ hỏi:

- Người chưa bao giờ gặp qua nàng, làm sao biết là thật là giả?

Liễu Trường Nhai nói:

- Da nàng ta quá dày, một người đàn bà thoa dầu mặt ong trên người hàng ngày, da không thể dày như vậy.

Long Ngũ hỏi:

- Bằng vào hai lý do đó?

Liễu Trường Nhai điềm đạm nói:

- Suy luận hợp lý, một cũng đủ rồi, hà huống gì là hai?

Long Ngũ đột nhiên ngậm miệng, chừng như không thể chối cãi.

Bởi vì ngay lúc đó, chất giải dược hồng tươi trong suốt đó, đột nhiên biến thành màu đen sì chết người.

Có những loại độc khi gặp gió, dược lực phát tán đột ngột. Hiện tại ai cũng thấy trong cái bình giải dược đó, quả thật có pha chất độc, kịch độc.

Thần sắc Long Ngũ xám ngoét, trừng mắt nhìn Liễu Trường Nhai chằm chằm, một hồi lâu sau, chằm chằm nói:

- Ta bình sanh chưa cảm ơn ai lần nào.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tôi tin như vậy.

Long Ngũ nói:

- Nhưng hiện tại ta không thể không cảm ơn người.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tôi cũng không thể không nhận.

Long Ngũ nói:

- Nhưng ta vẫn chưa minh bạch...

Liễu Trường Nhai ngắt lời y, nói:

- Ông nên biết, Thu Hoành Ba biết tôi đi làm chuyện này cho ông, tương kế tựu kế, cố ý nhượng cho tôi đắc thủ, lấy cái bình thuốc có độc đó về để hạ độc ông.

Long Ngũ biến sắc nói:

- Nàng... Tại sao nàng lại nhất định muốn ta lọt vào tử địa?

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Tâm lý nữ nhân muốn gì, có ai đoán thấu được.

Long Ngũ nhắm mắt, ra chiều mệt mỏi, buồn bã vốn có thể làm mệt mỏi.

Không biết y thất vọng bị thương cho y, hay là cho tương tư.

Liễu Trường Nhai đột nhiên hỏi:

- Ông còn quên chưa hỏi tôi một chuyện.

Long Ngũ cười khò:

- Tâm tình ta đang hỗn loạn, người nói đi.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tôi đi làm chuyện này cho ông, chỉ có bốn người trong phòng này biết?

Long Ngũ đáp:

- Không sai.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Vậy làm sao Tương Tư phu nhân có thể biết được?

Long Ngũ đột nhiên mở to mắt, mục quang biến thành bén nhọn như mũi đao, mũi đao chằm chằm hướng về phía Mạnh Phi.

Sắc mặt Mạnh Phi vàng như nghệ.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi bị ông cho người đánh tôi tã, ai ai cũng nghĩ tôi ghét ông tới tận xương tủy, nhưng Mạnh Phi lại biết nội tình.

Long Ngũ đột nhiên nói:

- Không phải Mạnh Phi.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Tại sao?

- Có Long Ngũ, mới có Mạnh Phi. Hắn có được ngày nay, cũng là nhờ ta, ta chết tuyệt không có lợi ích gì cho hắn.

Liễu Trường Nhai trầm tư, chung quy gật đầu:

- Tôi tin là vậy. Hắn phải biết trên thế gian tuyệt không có một Long Ngũ thứ hai.

Mạnh Phi đột nhiên quỳ xuống, quỳ xuống mà nước mắt lưng tròng.

Những giọt lệ cảm kích, cảm kích Long Ngũ tín nhiệm hắn.

Liễu Trường Nhai chậm chậm nói tiếp:

- Không phải Mạnh Phi, thì là ai?

Long Ngũ không hồi đáp, y không cần hỏi.

Mục quang hai người, đồng một lượt nhìn chăm chăm vào mặt trung niên nhân vận thanh y bạch sam.

o O o

Lửa trong lò yếu ớt, rượu đã ấm.

Trung niên nhân vận thanh y bạch sam, đứng gần hồ rượu, chậm chậm đổ rượu vào hồ.

Tay của lão rất vững chắc, không làm rớt một giọt rượu ra ngoài.

Trên mặt lão không có biểu tình gì.

Trong đời của Liễu Trường Nhai, cũng chưa bao giờ thấy ai bình tĩnh

trần định như vậy.

Hắn không khỏi khâm phục người này.

Long Ngũ nhìn người này, thần sắc phảng phất biến thành bi thương, hối tiếc bi thương cho người này.

Liễu Trường Nhai không thể nhịn được, thở dài:

- Tôi vốn không muốn nghi ngờ lão, chỉ đáng tiếc tôi không còn đường khác.

Trung niên vận thanh y bạch sam để cái hồ rượu trên bàn, không nhìn hắn một lần.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Nhưng biết bí mật này, ngoài Long Ngũ, Mạnh Phi và tôi, chỉ còn có lão.

Trung niên vận thanh y bạch sam chừng như không nghe hắn nói gì, dò thử nhiệt độ rượu, rót rượu vào chén.

Rượu không rót rơi một giọt.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Gã xa phu cũng biết tôi làm việc cho Long Ngũ, bởi vì hắn vốn là người thân tín của lão, có lẽ bí mật này truyền qua cho gã ta để đem đến chỗ Tương Tư phu nhân, bởi vì lão phải luôn luôn kề cận người Long Ngũ, đơn giản không có cơ hội.

Rượu đã đầy hai chén.

Trung niên vận thanh y bạch sam đặt hồ rượu xuống, trên mặt hoàn toàn không có chút biểu tình gì.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Ngày hôm đó lão đột nhiên xuất hiện ở nông xá, chỉ vì lão vốn muốn giết gã ta để diệt khẩu, vì vậy một mực canh hắn, tìm cơ để giết hắn.

Trung niên vận thanh y bạch sam không nói một lời, phảng phất căn bản không cần phải biện bạch.

Liễu Trường Nhai nói tiếp:

- Vì vậy tôi nghĩ kỹ, tiết lộ bí mật này, trừ lão ra, tuyệt không còn ai khác.

Hắn thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Nhưng tôi thật sự nghĩ không ra, một người như lão làm sao có thể bán đứng bằng hữu?

Long Ngũ đột nhiên nói:

- Lão không có bằng hữu.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ông không phải là bằng hữu của lão?

Long Ngũ đáp:

- Không phải.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Là ân nhân của lão?

Long Ngũ đáp:

- Không phải.

Liễu Trường Nhai nghĩ không ra:

- Nếu tất cả đều không phải, tại sao lão lại theo hầu ông?

Long Ngũ hỏi:

- Người biết lão là ai?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi không thể xác định được.

Long Ngũ thốt:

- Không nghe thấy gì sao?

Liễu Trường Nhai nói:

- Năm xưa có một thiếu niên anh hùng, chín tuổi đã sát nhân, mười sáu tuổi danh động võ lâm, hai mươi tuổi xuất đầu, trở thành chưởng môn phái Không Động, một trong thất đại kiếm phái, đao pháp vô song, xứng danh thiên hạ đệ nhất đao.

Long Ngũ nói:

- Người không nhìn lầm, lão là Tần Hộ Hoa.

Liễu Trường Nhai thở ra một tiếng, nói:

- Nhưng hiện tại lão cơ hồ đã thay đổi.

Long Ngũ nói:

- Người nghĩ không ra một anh hùng danh tiếng vang vọng bao nhiêu năm, hiện tại lại biến thành một nô tài của ta?

Liễu Trường Nhai thừa nhận:

- Tôi nghĩ không ra, chỉ sợ không ai nghĩ ra.

Long Ngũ thốt:

- Trên thế gian này đích xác chỉ có một dạng người có thể làm cho lão biến thành như vậy.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Dạng người gì?

Long Ngũ đáp:

- Cừu nhân, cừu nhân của lão.

Liễu Trường Nhai ngạc nhiên:

- Ông là cừu nhân của lão?

Long Ngũ gật đầu.

Liễu Trường Nhai vẫn nghĩ không ra.

Long Ngũ tiếp:

- Bình sinh lão chỉ bại có ba lần, mà cả ba lần đều bại dưới tay ta, lão lập thế phải giết ta, lại biết suốt cuộc đời này tuyệt đối không có cách nào thắng nổi ta.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Bởi vì ông cũng đang ở mức thành thịnh, còn võ công của lão đã quá thời rồi.

Long Ngũ nói:

- Cũng vì ta thắng lão ba lần đó, lần nào cũng dùng thủ pháp khác nhau, sở dĩ vậy cho nên lão hoàn toàn không hiểu thấu được nguồn gốc võ công của ta.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Trừ phi lão ngày đêm ở sát ông, nghiên cứu ông, tìm phương pháp phát giác nhược điểm của ông, nếu không lão hoàn toàn vĩnh viễn không thể có cơ hội thắng ông.

Long Ngũ thốt:

- Không sai.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ông lại hứa với lão, cho lão đi với ông?

Long Ngũ cười nói:

- Chuyện này tựu chung là một sự kích thích không thể so sánh được, sự kích thích cũng chính thị là lạc thú không thể so sánh được.

Trừ chuyện uy hiếp sinh mệnh ra, trên thế gian này chuyện gì có thể kích thích Long Ngũ quả thật không nhiều.

Long Ngũ lại nói:

- Nhưng ta cũng có một điều kiện.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Điều kiện của ông là muốn lão làm nô tài cho ông?

Long Ngũ gật đầu, cười:

- Có thể bắt Tần Hộ Hoa làm nô tài, không phải là một chuyện không thể tưởng tượng được sao?

Liễu Trường Nhai nói:

- Cho nên ông nghĩ đó cũng là một lạc thú.

Long Ngũ tiếp:

- Hà huống, khi lão chưa thể xuất thủ, lão nhất định dùng tận lực bảo vệ sự an toàn của ta, không muốn để ta bị ai khác hại.

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Nhưng vô luận thế nào, ông đừng nên để lão biết bí mật này.

Long Ngũ nói:

- Bất cứ bí mật gì ta cũng không che giấu lão, vì ta tin lão, lão vốn không phải là một tiểu nhân thích tiết lộ bí mật của người.

Người có thể hoàn toàn tín nhiệm một bằng hữu không phải nhiều, có thể hoàn toàn tín nhiệm một kẻ thù lại là một chuyện không thể tưởng tượng được.

Liễu Trường Nhai nói:

- Long Ngũ quả thật không hổ danh Long Ngũ, chỉ tiếc chuyện này ông nhìn lầm người.

Long Ngũ thở dài, cười khổ:

- Mỗi người ai cũng không thể tránh khỏi lầm lẫn, có lẽ ta đánh giá lão quá cao, đánh giá người quá thấp.

Liễu Trường Nhai cười nhẹ, nói:

- Chừng như lão cũng đánh giá tôi quá thấp.

Long Ngũ nói:

- Ngoài ta ra, lão vốn không thèm ghé mắt nhìn cả thế gian.

Tần Hộ Hoa thốt nhiên ngẩng đầu, trên mặt tuy không có biểu tình gì, ánh mắt lại hiển lộ phong mang khiếp người, nói từng chữ:

- Ông tin lời của người này?

Long Ngũ đáp:

- Ta không thể không tin.

Tần Hộ Hoa thốt:

- Tốt, rất tốt.

Long Ngũ hỏi:

- Người không chuẩn bị xuất thủ sao?

Tần Hộ Hoa chậm chậm nói:

- Ta đã cẩn trọng quan sát ông bốn năm nay, từng cử chỉ từng hành động của ông, ta hoàn toàn không sót một chút.

Long Ngũ thốt:

- Ta biết.

Tần Hộ Hoa nói:

- Ông quả thật là một người rất khó để thấu hiểu, bởi vì ông căn bản vốn cho người ta rất ít cơ hội, ông rất ít khi dời động.

Long Ngũ điềm đạm nói:

- Bất động tắc dĩ, nhất động kinh nhân, tĩnh như núi, động như lưu tinh.

Tần Hộ Hoa đứng yên một chỗ, trầm ổn trì trọng cũng như núi, chậm chậm nói:

- Khi ta quá tuổi thanh niên, võ công đích xác đã quá thời, hiện tại không thể thắng ông, cơ hội sau này lại càng ít.

Long Ngũ thốt:

- Cho nên người vốn chuẩn bị xuất thủ?

Tần Hộ Hoa đáp:

- Không sai.

Long Ngũ thốt:

- Tốt, rất tốt.

Tần Hộ Hoa nói:

- Lần này là trận chiến thứ tư giữa ta và ông, cũng nhất định là trận chiến cuối cùng, có thể giao thủ với Long Ngũ bốn lần, vô luận thắng hay bại, ta có chết cũng không hối tiếc.

Long Ngũ thở dài, nói:

- Ta không có ý muốn giết ngươi, nhưng chuyện này...

Tần Hộ Hoa chậm chậm nói:

- Lần này nếu ta bại, cũng không có ý định sống.

Long Ngũ thốt:

- Tốt, lấy đao của ngươi ra.

Tần Hộ Hoa nói:

- Đao pháp của ta biến hóa, ông đã hiểu thấu như chỉ chương, ta dùng đao chắc chắn không thể thắng ông.

Long Ngũ hỏi:

- Vậy ngươi dùng gì?

Tần Hộ Hoa điềm đạm đáp:

- Thiên hạ vạn vật, tại ngã thủ lý, không phải không thể thành vũ khí sát nhân sao?

Long Ngũ cười, nói:

- Có thể giao thủ bốn lần với ngươi, bình sanh cũng là chuyện khoái nhất của ta.

Tiếng cười của y đột nhiên đình đốn.

Cả căn phòng đột nhiên biến thành im lặng chết người, thậm chí tiếng hô hấp cũng khó có thể nghe.

Gió thổi ngoài cửa sổ, hoàng cúc lẫn ngân hạnh, hoàng cúc im lặng, ngân hạnh chùng như thở dài.

Khí trời trọng thu trong lành phảng phất đột nhiên cô đọng sự khô héo của mùa đông khắc nghiệt.

Tần Hộ Hoa nhìn Long Ngũ đăm đăm, tròn mắt co thắt, gân xanh nổi gồ, hiển nhiên ngưng tụ khí lực toàn thân, chuẩn bị đặt tất cả lên một ván bạc.

Vô luận ai cũng thấy được, một khi lão xuất thủ, nhất định sẽ thạch phá thiên kinh.

Ai biết được lão lại chỉ dùng hai ngón tay, cầm đôi đũa, hời hợt đâm về phía Long Ngũ.

Lão chuẩn bị đá hổ chi lực, khi xuất thủ, lại giống như xỏ một sợi chỉ mỏng manh vào cây kim.

Nhưng thần tình Long Ngũ lại lộ vẻ ngưng trọng, đôi đũa hời hợt đó, trong mắt y chừng như còn nặng hơn cả Thái Sơn.

Y cũng cầm lấy một đôi đũa, tà tà điếm tới.

Hai người chỉ cách nhau cái mặt bàn, Long Ngũ thậm chí không đứng dậy.

Đôi đũa của hai người phiêu hốt qua lại, biến hóa tuy nhanh nhẹn, không khỏi cơ hồ cảnh trẻ nít chơi đùa.

Nhưng Liễu Trường Nhai thấy rõ đây không phải là trò chơi con nít.

Hai đôi đũa biến hóa diệu kỳ, không thể hình dung được, gần như là rải lúa ngoài đồng, hữu hình luyện thành vô hình, trong mỗi biến hóa, bao hàm vô số biến hóa khác, mỗi lần đâm tới, hàm ẩn một lực lượng đá thạch khai sơn.

Trận chiến này trong mắt kẻ khác hoàn toàn không có gì hung hiểm, nhưng Liễu Trường Nhai thì kinh tâm động phách, tâm trí thần phi.

Tần Hộ Hoa quả không hổ danh là thiên hạ đệ nhất đao.

Long Ngũ là một kỳ nhân trong chốn võ lâm cả trăm năm mới thấy một, tuyệt kỹ kinh tài, đáng được coi là vô song.

Đột nhiên, hai đôi đũa phiêu hốt lưu động bỗng dính vào nhau.

Trên mặt hai người thần sắc ngưng trọng, cạn một tuần trà, trên trán xuất đọng mồ hôi hột.

Liễu Trường Nhai chợt phát giát cái trường kỷ Long Ngũ đang ngồi đã bị lún xuống nền, hai chân của Tần Hộ Hoa cũng lún sâu vào sàn đá.

Hai người hiển nhiên sử dụng toàn bộ nội lực, không ai có thể tưởng tượng họ có thứ nội lực ghê gớm như vậy.

Nhưng hai đôi đũa trong tay họ, vốn trước đó cứng nhọn, hiện tại lại biến thành nhu nhuyến.

Đôi đũa trong tay Tần Hộ Hoa, đột nhiên mềm như cọng bún, mồ hôi trên mặt rớt xuống bàn như mưa, thành linh triệt thủ, toàn thân bắn về phía sau, “ầm” một tiếng, tổng thẳng vào tường.

Tường làm bằng gạch đá bị thân hình lão làm thủng một lỗ lớn.

Lão ngã xuống, máu lập tức trào ra từ khoe miệng, hô hấp cơ hồ đình đốn.

Long Ngũ cũng ngã mình trên trường kỷ, nhắm mắt, thần thái trắng nhợt, ra chiều mệt mỏi yếu ớt.

Ngay sát na đó, Liễu Trường Nhai xuất thủ.

Tay của hắn xuất một trảo hư không, đột nhiên trầm hạ, nhanh như chớp chụp lấy cổ tay Long Ngũ.

Long Ngũ biến sắc, nhưng vẫn không mở mắt.

Mạnh Phi cũng thất sắc, muốn chạy thoát thân qua cái lỗ trên tường, nhưng bên ngoài đột nhiên xuất hiện một người, tổng một quyền vào mặt Mạnh Phi, bắn văng trở lại.

Hùng Sư Lam Thiên Mãnh.

Một quyền hạ được Mạnh Phi, uy nghi đó dĩ nhiên là Lam Thiên Mãnh.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Long Ngũ, hoàn toàn không còn một chút máu.

Liễu Trường Nhai nắm cổ tay y, nhanh như chớp điểm mười ba huyệt đạo trên người y.

Long Ngũ nhắm mắt, đột nhiên than thở:

- Ta vốn không chỉ đánh giá người quá thấp, mà còn lãnh hội người một cách sai lầm.

Liễu Trường Nhai điềm đạm thốt:

- Mỗi người không thể tránh khỏi sai lầm, ông cũng là người.

Long Ngũ hỏi:

- Ta cũng nghi lầm Tần Hộ Hoa sao?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Có lẽ đó là lỗi lầm tai hại nhất của ông.

Long Ngũ thốt:

- Người biết lão là ai, cũng biết lão không thể để cho ta bị ai hại, cho nên người muốn ta ngã, nhất định phải trừ khử lão trước.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi đối với lão có một điểm cố kỵ, nhưng cố kỵ nhất vẫn là ông.

Long Ngũ thốt:

- Cho nên người cũng muốn dùng tay lão, tiêu hao thực lực của ta.

Liễu Trường Nhai nói:

- Bạng duật tương tranh, ngư ông đắc lợi, tôi vốn dùng kế nhất thạch nhị điều.

Long Ngũ hỏi:

- Bỏ độc trong thuốc, cũng do người làm?

Liều Trường Nhai đáp:

- Vì tôi không muốn bị người khác lợi dụng, không muốn làm công cụ của Thu Hoành Ba, tôi muốn chính tay tôi bắt sống con thần long.

Long Ngũ hỏi:

- Ngươi không là thủ hạ của Thu Hoành Ba sao?

Liều Trường Nhai đáp:

- Không phải.

Long Ngũ lại hỏi:

- Chúng ta có cừ thù?

Liều Trường Nhai đáp:

- Không có.

Long Ngũ hỏi:

- Vậy ngươi vì cái gì?

Liều Trường Nhai đáp:

- Tôi nhận lời ủy thác của Hồ Lục Hồ lão thái gia, phải bắt trói ông để quy án.

Long Ngũ hỏi:

- Ta đã phạm tội gì?

Liều Trường Nhai thốt:

- Ông nên tự biết.

Long Ngũ thở dài, mắt nhắm, miệng cũng ngậm.

Liều Trường Nhai thốt:

- Bộ đầu từ nam chí bắc sáu mươi ba tỉnh, ai ai cũng muốn bắt ông, nhưng mọi người đều biết muốn đối phó với ông không phải là chuyện dễ, tôi cũng hoàn toàn không chắc chắn, cho nên tôi nhất định phải làm

cho ông tin tôi, cho nên tôi phải xuất thủ cứu ông.

Long Ngũ lạnh lùng thốt:

- Ngươi nói nhiều rồi.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ông không muốn nghe nữa?

Long Ngũ cười lạnh.

Liễu Trường Nhai nói:

- Chừng như ông không còn muốn nhìn thấy tôi nữa.

Lam Thiên Mãnh đột nhiên nói:

- Người y không muốn thấy là ta, không phải là ngươi.

Long Ngũ thốt:

- Không sai, loại tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa như ngươi, ta chỉ sợ nhìn thấy làm bẩn mắt ta.

Lam Thiên Mãnh thở dài:

- Ngươi sai rồi, ta hạ thủ, hoàn toàn không phải vì kiến lợi vong nghĩa, mà là vì đại nghĩa diệt thân.

Long Ngũ không nhin được, hỏi:

- Ngươi cũng là người của Hồ Lực?

Lam Thiên Mãnh gật đầu, nhìn sang Liễu Trường Nhai:

- Ngươi không nghĩ ra sao?

Liễu Trường Nhai thật sự nghĩ không ra.

Lam Thiên Mãnh nói:

- Nhưng ta thì lại biết lai lịch của ngươi.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Người đã biết ngay từ đâu?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Trước khi người đến, Hồ Lục kêu ta chiếu cố người.

Liễu Trường Nhai cười khở:

- Người quả thật chiếu cố ta rất tốt.

Lam Thiên Mãnh thở dài:

- Trước đây ta xuất thủ đánh người, thật có hơi nặng tay, nhưng đó là vì bất đắc dĩ, vì ta cũng tuyệt không thể để y hoài nghi, ta tin người nhất định thông cảm nỗi khổ của ta.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ta đương nhiên minh bạch.

Lam Thiên Mãnh tươi cười:

- Ta biết người nhất định không trách ta.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ta không trách người.

Hắn cười cười gio tay ra:

- Chúng ta vốn là người một nhà, tất cả cũng vì công sự, người cho dù đánh ta lần nữa, cũng không quan hệ gì, chúng ta vẫn là bằng hữu.

Lam Thiên Mãnh cười nói:

- Tốt, ta lại có thêm một bằng hữu.

Lão cũng cười tươi gio tay ra, bắt lấy tay Liễu Trường Nhai, lúc đó nụ cười của lão chợt tắt ngóm, mặt mày đột nhiên méo mó, lão cũng nghe tiếng xương gãy răng rắc. Chỉ trong một chớp mắt, Liễu Trường Nhai đã vặn gãy xương cổ tay của lão, nắm tay đấm mạnh vào sống mũi của lão.

Đây không phải hoàn toàn là vì lão không cảnh giới mà còn vì thủ pháp của Liễu Trường Nhai quá xảo diệu, xuất thủ quá nhanh.

Người lão hùng sư bị thiết quyền đâm một cái, lão đảo ngã bệch xuống đất.

Liễu Trường Nhai chưa dừng tay, đâm liên tục lên ngực lên vai lão, trên mặt vẫn cười tươi, nói:

- Ngươi đánh ta, ta không trách ngươi, ta đánh ngươi, ngươi nhất định cũng không trách ta, cho dù ta có đánh ngươi mạnh hơn, ta biết ngươi nhất định không để tâm.

Lam Thiên Mãnh không thể cãi lại.

Lão nhất định phải dụng lực nghiêng rằng, cố không rên la một tiếng, lúc lão đánh Liễu Trường Nhai, Liễu Trường Nhai không một lần van xin rên rĩ.

Long Ngũ mắt tuy nhắm, nhưng khóe miệng không thể giấu được nụ cười.

Y không những là bằng hữu, còn là ân nhân của Lam Thiên Mãnh, Lam Thiên Mãnh lại bán đứng y.

Thấy lợi quên tình, người ân tương thù báo, nhất định phải chịu trừng phạt.

Hiện tại Lam Thiên Mãnh đã chịu trừng phạt.

Liễu Trường Nhai đâm lên người Lam Thiên Mãnh, không khác gì Long Ngũ đang đâm.

Trong phòng chỉ còn nghe hơi thở hỗn hển.

Khi Liễu Trường Nhai dừng tay, Lam Thiên Mãnh không còn là hùng sư, mà bị đánh giống như một con chó dại.

- “Ai nợ tôi, tôi đã thu hồi”. - Liễu Trường Nhai nhẹ nhàng xoa xoa nắm đấm, trong mắt phát ra những tia sáng kỳ lạ, - “Tôi nợ ai, hiện tại cũng đã hoàn trả”.

Long Ngũ đột nhiên hỏi:

- Ngươi nợ ai?

Liễu Trường Nhai điềm đạm đáp:

- Bất cứ ai sống trên thế gian này, một khi còn sống, nhất định tiếp thụ qua ân huệ của người khác.

Long Ngũ thốt:

- Ồ?

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Ông cũng vậy, ông phải ăn, cần người khác trồng lúa đãi gạo cho ông, ông lúc sinh ra, cũng có người đỡ đẻ, nếu không nhờ ân huệ của người khác, ông không sống đến ngày nay, căn bản không ai sống được tới một ngày.

Long Ngũ thốt:

- Cho nên mỗi người đều có mang một tờ giấy nợ.

Liễu Trường Nhai gật đầu.

Long Ngũ hỏi:

- Người trả được nợ chưa?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tờ nợ này đương nhiên rất khó trả hết, chỉ bất quá, trong cuộc sống, nếu có thể làm nhiều chuyện tốt cho thế nhân, cũng có thể coi như là gạch bỏ tờ nợ đó.

Long Ngũ cười lạnh.

Liễu Trường Nhai đột nhiên hỏi:

- Ông biết Hồ Lực muốn gặp ông từ rất lâu không?

Long Ngũ cười lạnh đáp:

- Ta muốn gặp ông ta, cũng không chỉ mới một ngày.

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Cả hai quả thật là người khó gặp được, một ngày gặp mặt nhau, quả

không phải dễ dàng.

Hắn thở dài.

Bởi vì tâm lý hắn quả thật rất đa cảm.

Long Ngũ nhắm mắt, cũng thở dài:

- Ta cũng tính ra không sớm thì muộn có một ngày ta và ông ta sẽ gặp mặt, nhưng không nghĩ được là trong trường hợp như vậy.

Liễu Trường Nhai nói:

- Thế gian vốn có nhiều chuyện nhiều người không nghĩ ra được.

Hắn kéo Long Ngũ dậy:

- Ông cũng nghĩ không ra, vì ông tịnh không phải là thần long thật sự, ông bất quá cũng là một người bình thường.

HỒI 7

KHÔNG THỦ CÀM LONG

Hồ Lục đương nhiên cũng là người.

Nhưng lão là một người rất phi thường, trong đời lão, đích xác đã làm không biết bao nhiêu chuyện phi thường.

Khi lão mới nhập giang hồ, có nhiều người gọi lão là “hồ ly”. Nhưng ngoài cơ trí giáo hoạt của con hồ ly ra, lão cũng có sự nhẫn nại chịu đựng của con lạc đà, sự khắc khổ của con trâu cày, nét săn mồi mãnh liệt của con chim ưng, nét mẫn tiệp của con bồ câu, nét sắc bén của đao kiếm.

Chỉ tiếc rằng lão đã già.

Mục lực của lão đã mờ, bắp thịt nhão nhẹt, phản ứng trì độn, hơn nữa lại mang bệnh phong thấp kinh niên trầm trọng, đã nhiều năm bệnh hoạn triền miên, muốn đứng cũng không nổi.

May mắn cho tới nay lão vẫn được tôn kính như xưa. Công đường cổ kính, rộng rãi cao ráo, luôn luôn ẩn tàng ý tứ tối tăm âm đạm. Bàn ghế cũng cổ kính, màu sơn cũng từ từ tiêu thoái, gió thổi tới lui, bụi bặm trên trần bị gió quét, rơi xuống mình khách nhân.

Hiện tại gió đang thổi.

Liễu Trường Nhai phúi bụi trên mình Long Ngũ, Long Ngũ thì thầm: - Nơi đây đáng lẽ cần được quét dọn.

Liễu Trường Nhai cười, nói: - Tôi không chú ý lắm, có người số mệnh bắt phải đu tới đưa lui dưới sự điều khiển của bụi bặm.

Long Ngũ hỏi: - Người là loại người đó?

Liễu Trường Nhai gật đầu, thốt: - Nhưng ông không phải, Hồ lão gia cũng không phải. Long Ngũ lạnh lùng nói:

- Người nhất định phải so sánh ta với lão?

Liễu Trường Nhai đáp: - Vì các ông vốn cùng một kiểu, trời sinh tự thị cao cao tại thượng. Long Ngũ ngâm miệng.

Đại sảnh khôi phục sự im lặng, gió thổi tạt vào giấy bao cửa sổ, giống như tiếng lá rơi.

Thu gần tàn, sắp tới lúc tuyết rơi. - Lão gia tử có ở đây không?

“Có”. Lão gia đình mở cửa trả lời, “Các người cứ vào trong sảnh đường, ta đi thông báo”.

Lão gia đình đầu bạc trắng, da mặt nhăn nheo, so tuổi tác và bộ mặt đầy sẹo đao chém chắc cũng là một bằng hữu cùng vào sinh ra tử với Hồ Lực đó giờ.

Cho nên dù lão nói chuyện không khách khí, Liễu Trường Nhai cũng không để tâm, vào đại sảnh ngồi chờ, chờ rất lâu.

Hồ Nguyệt Nhi?

Nàng chắc phải biết Liễu Trường Nhai tới, tại sao lại không ra? Liễu Trường Nhai không hỏi, không có ai để hỏi.

Nơi này hẳn mới đến có hai lần, hai lần cộng lại chỉ gặp ba người – Hồ Lực, Hồ Nguyệt Nhi, và lão gia đình mở cửa hồi nãy.

Nhưng nếu ai cho rằng chỗ này vô ra tự do, thì lầm, mà còn lầm chết người! “Chết người”, ý tứ nói về cái mạng của người đó.

Hồ lão gia tử xuất đạo mấy chục năm, giang hồ hắc đạo, bị lão bắt không biết bao nhiêu người.

Kẻ thù muốn lấy mạng lão, không biết bao nhiêu mà kể, bao gồm những kẻ dám tìm tới đây.

Người có đến, luôn luôn không có một mạng sống sót đi ra. Ánh trăng đã chìm dần phương tây, trong đại sảnh càng thêm âm u. Hồ lão gia tử vẫn chưa lộ diện.

Long Ngũ không nhịn được, cười lạnh: - Chừng như lão có giá cũng không ít. Liễu Trường Nhai điềm đạm nói:

- Đại nhân có giá, tịnh không chỉ có một mình ông. Hấn cười cười:
- Hà huống, nếu tôi là ông, tôi nhất định không bõn chồn gặp mặt lão sớm. Long Ngũ hỏi:

- Lão không gấp gáp muốn gặp ta sao?

Liễu Trường Nhai đáp: - Lão không bao giờ gấp gáp.

Long Ngũ thốt:

- Bởi vì ta bây giờ như con cá nằm trong lưới? Liễu Trường Nhai nói:
- Nhưng trong mắt lão, ông vẫn còn là một con độc long. Long Ngũ thốt:

- Ồ?

Liễu Trường Nhai nói tiếp: - Lão là một người thận trọng, nếu không hỏi rõ ràng, tuyệt không đến gặp con độc long này.

Long Ngũ hỏi: - Tại sao?

Liễu Trường Nhai đáp: - Trước tiên hỏi con độc long có thật sự biến thành con cá hay không, rồi cũng phải hỏi con cá có còn lợi thế hay không.

Long Ngũ hỏi: - Hỏi ai?

Liễu Trường Nhai hỏi lại: - Ai thấu hiểu ông nhất? Ai rành chuyện này nhất? Long Ngũ thốt:

- Lam Thiên Mãnh?

Liễu Trường Nhai cười.

Long Ngũ hỏi:

- Lão cũng đã đến?

Liễu Trường Nhai đáp: - Tôi nghĩ lão vừa đến.

Ngay lúc đó, một thanh âm già cả tươi cười nói: - Xin lỗi vô cùng, bắt người phải chờ lâu.

Đại sảnh dài khoan khoát, màn trướng phủ trên vòm tò vò, những cái vòm đó chia đại sảnh ra thành năm phần.

Bọn Liễu Trường Nhai đang ở ngoại sảnh ngoài cùng, thanh âm vọng ra từ cái vòm cuối cùng.

Một lão nhân tiêu tụy khô héo, khoác áo hồ cừu, ngồi trên một cái xe đẩy to lớn. Người đẩy xe chính là lão gia đình mở cổng hồi nãy và Lam Thiên Mãnh.

Vừa lúc đó, nghe “cách” một tiếng, trên bốn cái vòm đồng thời hạ xuống bốn cái lưới sắt, Hồ lão gia tử cùng bọn Liễu Trường Nhai hoàn toàn bị cách đoạn.

Lưới sắt thô dày như cánh tay người, chẳng khác nào thiên quân vạn mã, nhất thời khó có thể xuyên phá.

Liễu Trường Nhai tuyệt không ngạc nhiên, lần đầu tiên hấn tới, cũng đã thấy qua, người kinh ngạc là Long Ngũ.

Tới bây giờ, y mới tin Hồ Lực rất thận trọng, thật không ai bì được. Liễu Trường Nhai đứng dậy, vòng tay tươi cười:

- Lão gia tử vẫn khỏe chứ?

Hồ Lực nhú mày tươi cười, đáp: - Ta rất khỏe, ngươi cũng rất khỏe, tất cả chúng ta đều khỏe. Hồ Lực nhìn Long Ngũ, nói tiếp:

- Lưới trời lồng lộng, một con kiến cũng không lọt, ta biết trước sau gì y cũng có ngày hôm nay.

Lão tươi cười nhìn sang Liễu Trường Nhai: - Ta không nhìn lầm ngươi, ta biết ngươi quyết không làm ta thất vọng. Liễu Trường Nhai nhìn Lam Thiên Mãnh:

- Sự tình từ đầu đến đuôi, ngươi đã kể cho lão gia tử nghe?

Lam Thiên Mãnh xoa xoa tay trên những vết trầy trụa trên mặt, cười khỏ nói: - Ngươi xuất thủ quá nặng tay. Ta chỉ sợ không nói được.

Hồ Lực cười lớn: - Hiện tại hai ngươi ân đền oán trả đủ rồi, không ai nên để chuyện này trong tâm nữa.

Lão đột nhiên vẫy tay, quay đầu thốt:

- Cũng triệt khai mấy thứ này đi. “Mấy thứ này” chính là bốn tấm lưới sắt. Lão già mặt đầy vết đao chém do dự, Hồ Lục nhíu mày, la: - Người cũng nên nhớ rằng, Liễu đại gia đã là huynh đệ của ta, giữa huynh đệ, tuyệt không thể có gì ngăn trở.

Long Ngũ đột nhiên cười lạnh, nói: - Một đôi huynh đệ tốt, một con chó săn, một con cáo. Hồ Lục thản nhiên mặt mày chẳng hề biến sắc, cười thốt: - Người nên nhớ, một khi huynh đệ bọn ta còn sống, người như người từng kẻ từng kẻ tất cả phải chết không có chỗ chôn!

Những tấm lưới sắt đã được kéo lên.

Hồ Lục đột nhiên nói:

- Đưa món đồ đó cho Liễu đại gia, kéo theo con độc long đó tới đây, để ta nhìn y cho rõ.

Lão gia đình lập tức cầm một gói vải đi tới đưa cho Liễu Trường Nhai, bên trong gói chỉ có một bộ đồ xanh.

Chính là bộ đồ Hồ Nguyệt Nhi mặc cái đêm định tình với Liễu Trường Nhai, trên y phục còn thoang thoảng mùi hương của nàng.

Hồ Lục nói: - Trước khi nó ra đi, muốn ta lưu bộ y phục đó lại đưa cho người. Tâm can Liễu Trường Nhai chùn xuống:

- Nàng... nàng đi đâu?

Trên khuôn mặt tiêu tụy nhọt nhọt của Hồ Lục lộ nét bi thương: - Mỗi người đều phải tới nơi đó, nơi tới rồi không thể trở về. Hồ Lục cúi đầu nói tiếp:

- Trăng tròn rồi cũng khuyết, người cũng chẳng tránh được bi hoan thăng trầm, người còn trẻ, người nên hiểu thấu mấy chuyện này.

Liễu Trường Nhai cứng người.

Hồ Nguyệt Nhi thật đã chết? Nàng lúc nào cũng thúc giục chàng, muốn chàng phải khỏe mạnh mà sống, tại sao nàng lại chết?

Tại sao chết bất thành linh như vậy, tại sao chết sớm như vậy!

Liễu Trường Nhai không muốn tin, không chịu tin. Nhưng hắn không thể không tin.

Hồ Lực thở dài, càng trông già hơn, tiều tụy hơn, nhợt nhạt hơn: - Nó có một căn bệnh ghê tởm không chữa được từ nhỏ, nó cũng biết nó có thể chết bất cứ lúc nào, nó một mực giấu chuyện đó không cho người biết, thủy chung đâu có muốn cưới người, chỉ sợ người buồn.

Liễu Trường Nhai bất động, ngậm câm. Hắn không phải là dạng thiếu niên nhiệt tình xung động, hắn không khóc không cười, hắn chỉ đứng yên si si dại dại, cơ hồ biến thành một người đá.

Lam Thiên Mãnh cũng thở dài: - Ta không ép người uống, nhưng hiện tại..." Lão đưa hồ rượu qua, "Hiện tại người thật sự cần uống hai hơi".

Rượu nóng.

Lão hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn cho Liễu Trường Nhai. Một người tan nát tim gan, ngoại trừ rượu ra, còn có thứ gì khác có thể an ủi? Uống thì sao?

Tửu nhập sâu tràng, có thể được lệ tương tư? Nhưng, không uống thì sao?

Có thể uống thống thống khoái khoái, luôn luôn tốt hơn. Liễu Trường Nhai chung quy tiếp nhận hồ rượu, miễn cưỡng cười, nói: - Lão cũng cùng uống với ta chứ.

Lam Thiên Mãnh thốt: - Ta không uống.

Lão cười phảng phất có vẻ miễn cưỡng: - Trong miệng ta máu còn chưa khô, một giọt rượu cũng không thể uống. Liễu Trường Nhai cười, nói:

- Không uống cũng phải uống.

Lam Thiên Mãnh giật mình. "Không uống cũng phải uống". Đây là cách nói chuyện gì đây? Ai biết được Liễu Trường Nhai cũng có thể nói một câu ngang tàng như vậy.

Hắn thản nhiên giơ hồ rượu lên, muốn đổ vào miệng Lam Thiên Mãnh. Lam Thiên Mãnh tái mặt.

Lão già mặt đầy vết sẹo đao chém cũng biến sắc. Chỉ có Hồ Lực, mặt

vẫn không hiện một chút biểu tình gì, đột nhiên khoát tay, từ trong tay áo lão phát xuất ba điểm hàn tinh hướng Long Ngũ bay tới.

Long Ngũ đã bị điểm huyết, giống như một con cá chết nằm trên bàn chòe lão làm thịt. cao! đổi.

“Đinh” một tiếng, hỏa tinh bắn tứ phía, ám khí lão phóng ra đã găm vào sàn đá xanh.

Tiếp đó, lại “đinh” một tiếng, Lam Thiên Mãnh huy quyền đánh ra một chiêu, không trúng mặt Liễu Trường Nhai, lại đập vỡ hồ rượu.

Rượu trong bình cũng giống như sao trên trời bắn tóe lên trên, vãi vào mặt lão ta, vãi vào mắt lão ta.

Lão cơ hồ bị trúng thứ ám khí tối độc nhất thiên hạ, đột nhiên rồi rít gào la điên khùng, hai tay ôm mắt, gào la dấy dựa.

Trong cái hồ đó, đương nhiên là có rượu độc? Hồ Lực giao phó nhiệm vụ, Liễu Trường Nhai rõ ràng đã hoàn thành nhiệm vụ, tại sao Hồ Lực lại sai người hạ độc hắn?

Rõ ràng Liễu Trường Nhai không thủ cầm long làm cho Long Ngũ không động đậy được, tại sao hốt nhiên thần long lại tung bay?

Không có gió.

Bên ngoài cửa sổ mây xám trên trời hoàn toàn ngưng đọng, giống như một bức tranh thủy mặc dìm dìm.

Tiếng la gào khóc than cũng đã đình chỉ. Lam Thiên Mãnh chạy ra ngoài, ngã xuống sàn đá, thân hình khôi ngô hùng tráng đó, đột nhiên ngã gục ngay lập tức.

Liễu Trường Nhai nhìn lão ngã gục, lúc đó mới quay đầu lại, thân ảnh Long Ngũ

Khi ba điểm hàn tinh vừa tới sát, thân hình y đột nhiên lảng không phóng vọt lên Giống hệt như trong bức tranh thần long lảng không phi khỏi. Hồ Lực lúc này lãnh như khô đẳng, định như bàn thạch, hiện tại thần sắc đã thay

cũng vừa hạ xuống.

Hồ Lục ngồi bất động, thần tình lại khôi phục trấn định, thì thào: - Bảy bước, hần chỉ chạy đúng bảy bước.

Liễu Trường Nhai bất nhẫn thở dài nhè nhẹ, nói: - Độc tửu lợi hại thật.

Hồ Lục thốt: - Chính tay ta phối thành loại độc tửu đó. Liễu Trường Nhai hỏi:

- Để giành cho tôi?

Hồ Lục gật đầu, đáp: - Vì vậy ngươi vốn phải ân hận. Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ân hận?

Hồ Lục tiếp: - Tửu vị rất ngon.

Trong mắt lão chừng như có ý tứ hối hận: “Lam Thiên Mãnh vốn không xứng uống loại rượu đó”.

Liễu Trường Nhai thốt: - Ồ?

Hồ Lục nói: - Hần vốn không phải là người tốt, vốn không xứng chết như vậy. Liễu Trường Nhai:

- Chết là chết...

Hồ Lục ngắt lời hần, tiếp: - Chết cũng có nhiều cách. Liễu Trường Nhai hỏi:

- Cách chết của lão ta ra sao? Hồ Lục đáp:

- Chết rất du khoái.

Liễu Trường Nhai hỏi: - Vì lão ta chết rất mau lẹ? Hồ Lục gật gật đầu, nói:

- Chết gọn gàng mau lẹ, chết không thống khổ triền miên, chỉ có nhân tài mới xứng chết như vậy.

Lão ngẩng đầu, nhìn Liễu Trường Nhai chăm chăm, khoe miệng đột nhiên hé nở một ý tứ vui mừng, chậm chậm nói tiếp:

- Ta luôn nghĩ ngươi là người tốt, cho nên mới xứng để ta chuẩn bị loại

độc tử đó cho người.

Liễu Trường Nhai cười: - Nói như vậy, tôi chừng như phải cảm ơn ông.
Hồ Lực thốt:

- Người vốn nên cảm ơn ta.

Liễu Trường Nhai nói: - Nhưng ông quên một chuyện. Hồ Lực hỏi:

- Chuyện gì?

Liễu Trường Nhai đáp: - Ông quên hỏi tôi trước, coi tôi có muốn chết hay không? Hồ Lực điềm đạm nói:

- Ta khi giết người, không bao giờ hỏi người ta có muốn chết hay không, chỉ hỏi người ta tại sao chưa chết.

Liễu Trường Nhai thở dài, thốt: - Có lý.

Hồ Lực nói: - Cho nên hiện tại phải hỏi sao người chưa chết. Liễu Trường Nhai thốt:

- Tôi chưa chết, có phải cũng vì tôi không phải là người tốt? Hồ Lực cũng cười, nói:

- Người quả thật không phải.

Liễu Trường Nhai tiếp: - Tôi nếu là người tốt, tất nghĩ không ra sao ông lại muốn giết tôi. Hồ Lực hỏi:

- Ta muốn hỏi người, người nghĩ ra từ hồi nào?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ngay từ khi bắt đầu, tôi đã nghĩ ra.

Hồ Lực thốt:

- Ồ?

Liễu Trường Nhai tiếp: - Ngay từ đầu, tôi đã hoài nghi, tên đại đạo chính không thể là Long Ngũ, mà là ông.

Hồ Lực thốt: - Ồ?

Liễu Trường Nhai nói tiếp: - Bởi vì tất cả các vụ án, chờ tới lúc ông thoái vị rồi mới xảy ra, Long Ngũ chắc chắn không sợ ông, nếu y muốn làm gì, quyết không cần đợi ông về hưu rồi mới bắt đầu làm.

Hồ Lục thốt: - Lý do này chừng như không thuyết phục lắm. Liễu Trường Nhai nói tiếp:

- Những vụ án này, mỗi vụ đều cực kỳ tinh vi, không để lại một chứng cứ gì, chỉ có một cao thủ chuyên môn mới làm được.

Hồ Lục hỏi: - Long Ngũ không phải là một cao thủ chuyên môn sao? Liễu Trường Nhai đáp:

- Không phải.

Hồ Lục hỏi: - Làm sao mà người đoán định được? Liễu Trường Nhai đáp:

- Bởi vì tôi cũng là một cao thủ chuyên môn, cho nên tôi nhìn ra được. Hồ Lục hỏi gặng:

- Người chắc chắn?

Liễu Trường Nhai đáp: - Tôi không chắc, cho nên tôi phải đi tìm bằng cứ. Hồ Lục tiếp:

- Cho nên người mới bắt Long Ngũ về đây.

Liễu Trường Nhai gật đầu, thốt:

- Tôi làm như vậy, hoàn toàn là để ông tin tưởng tôi, đối với tôi ông bớt cảnh giác, nếu không tôi căn bản không có cách nào tới gần ông.

Hắn cười cười, nói tiếp: - Tôi nếu không bắt Long Ngũ về đây, ông không bao giờ cho người mở mấy tấm lưới sắt.

Hồ Lục thở dài, nói: - Trước đây ta nhìn lầm người, người thật sự không phải là người tốt. Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi thì một mực từ trước tới giờ chưa nhìn lầm ông.

Hồ Lục cười, nhưng nhãn tình hoàn toàn không có ý tứ vui vẻ. “Ta là loại người nào?” Lão vừa cười vừa hỏi, “Người có nhận ra không?”. Liễu Trường Nhai đáp:

- Ông là người cơ trí cẩn thận, tuyệt không một ai có thể bắt ông, chỉ tiếc tham vọng của ông quá lớn.

Hồ Lực lắng nghe.

Liễu Trường Nhai tiếp: - Lúc đầu ông phạm tội, có lẽ chỉ muốn làm nhanh chóng mau mắn, nhưng chỉ tiếc một khi bắt đầu thì không còn cách để ngừng, bởi vì ông mãi mãi không thỏa mãn.

Hồ Lực nhìn hẩn, trông mắt giống như kết thành hai hạt băng châu. Liễu Trường Nhai tiếp lời:

- Cho nên ông không những làm nhiều hơn mà còn lớn hơn, càng ngày càng nhiều, ông cũng biết làm vậy rất nguy hiểm, tuy ông đã thoái ẩn, nhưng những chuyện này trước sao gì mạnh mỗi cũng dẫn tới ông.

Hẩn tựa hồ cảm khái: “Một người một khi đã ăn cơm công môn một ngày, vĩnh viễn không tưởng tới ra khỏi cánh cửa đó”.

Hồ Lực thốt: - Cho nên ta nhất định phải tìm một người thế ta chịu tội, có vậy thì mấy vụ điều tra mới được hủy bỏ.

Liễu Trường Nhai nói: - Cho nên ông cũng biết chỉ sau khi cuộc điều tra hoàn toàn triệt tiêu thì ông mới vĩnh viễn tiêu điều pháp ngoại.

Hồ Lực cười nói: - Người quả nhiên là một cao thủ chuyên môn.

Liễu Trường Nhai thốt: - Nhưng tôi có một chuyện phải rất lâu tôi mới thông, tại sao ông phải chọn Long Ngũ?

Hồ Lực hỏi lại: - Người nghĩ không ra?

Liễu Trường Nhai thốt: - Vô luận chọn ai khác thế chỗ chịu tội, nhất định dễ dàng hơn chọn Long Ngũ rất nhiều.

Hồ Lực nhìn Long Ngũ, Long Ngũ ngồi xuống, chọn một cái ghế thoải mái nhất để ngồi.

Y chừng như rất bình tĩnh thung dung, chừng như chuyện này hoàn toàn không liên hệ gì đến y.

Hồ Lực thở dài: - Ta quả không nên chọn y, con người y thật sự không dễ đối phó. Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng ông không thể không chọn y.

Hồ Lục hỏi: - Tại sao?

Liễu Trường Nhai thốt: - Bởi vì chuyện này tịnh một mình ông hoàn toàn không thể tác chủ được. Hồ Lục thốt:

- Ồ?

Liễu Trường Nhai nói tiếp: - Ông còn có một trợ thủ, một trợ thủ muốn lừa Long Ngũ vào tử địa. Hồ Lục hỏi:

- Người nghĩ ra chuyện này khi nào?

Liễu Trường Nhai đáp: - Sau khi gặp Tương tư phu nhân, tôi lúc đó mới nghĩ ra chuyện đó. Hồ Lục nói:

- Người nói trợ thủ của ta là Thu Hoàn Ba?

Liễu Trường Nhai gật đầu, nói: - Nàng vốn không thể biết tôi đi tìm nàng, nhưng nàng lại chuẩn bị sẵn sàng, chờ đón tôi.

Hồ Lục hỏi: - Người hoài nghi ta cho nàng biết? Liễu Trường Nhai nói:

- Biết chuyện này, ngoài tôi ra, chỉ còn Long Ngũ, Tần Hộ Hoa, và Hồ Nguyệt Nhi. Hồ Lục nói:

- Người thì hoàn toàn không thể báo cho nàng.

Liễu Trường Nhai tiếp lời: - Long Ngũ và Tần Hộ Hoa cũng không thể. Hồ Lục thừa nhận.

Liễu Trường Nhai nói: - Cho nên tôi tính đi tính lại, Thu Hoàn Ba biết được bí mật này, chỉ có một giải thích duy nhất – chỉ bởi vì nàng vốn quán xuyên thông đồng với ông.

Hắn cười, nói tiếp: - Hà huống, ông tuy không phải là người giỏi tính toán, nhưng sáu người thêm một người thành bảy người, chuyện này tôi phải coi ông giỏi.

Hồ Lục nhướn mày, câu này lão không hiểu. Liễu Trường Nhai tiếp:

- Tôi đã biết rằng, bên ngoài bí động của Thu Hoành Ba có bảy người phòng thủ, nhưng Hồ Nguyệt Nhi chỉ kể cho tôi tên sáu người, hôm đó tôi ở tửu lầu trên núi, người tôi thấy cũng chỉ có sáu.

Hồ Lục hỏi: - Người chỉ thấy Đường Thanh, Đan Nhất Phi, Câu Hồn Lão Triệu, Thiết hòa thượng, Lý Đại Cầu, và âm dương nhân?

Liễu Trường Nhai gật đầu: - Cho nên tôi cứ thấy kỳ quái, còn một người nữa đi đâu? Hồ Lục hỏi:

- Hiện tại người đã nghĩ ra chưa?

Liễu Trường Nhai thốt: - Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có một cách giải thích. Hồ Lục hỏi:

- Giải thích làm sao?

Liễu Trường Nhai đáp: - Nàng một mực không kể về nhân vật thứ bảy, chỉ vì sợ tôi nhận ra người đó. Hồ Lục hỏi:

- Người đó là ai?

Liễu Trường Nhai thốt: - Người đó nếu không là Vương Nam, nhất định phải là Hồ Nguyệt Nhi. Vương Nam vốn là người giả mạo làm chồng của Hồ Nguyệt Nhi, chính là gã nông phu tham tiền sợ chết.

Liễu Trường Nhai tiếp: - Tôi biết chắc chắc Vương Nam hoàn toàn không phải là một nông phu thật sự, cũng biết rõ hẳn hoàn toàn không phải là một bộ đầu.

Hồ Lục hỏi: - Người biết lai lịch của hắn? Liễu Trường Nhai đáp:

- Bởi vì tôi không biết, cho nên tôi chỉ hoài nghi. Hồ Lục thở dài, nói:

- Người suy luận quả thật rất chu đáo, tính ra còn chu đáo hơn cả ta. Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ông cũng có chuyện không thông?

Hồ Lục đáp: - Có rất nhiều.

Liễu Trường Nhai thốt: - Ông cứ nói.

Hồ Lục hỏi: - Người tỉnh không chế trụ Long Ngũ? Liễu Trường Nhai

đáp:

- Ông cũng từng nói, y hoàn toàn không phải là người dễ đối phó. Hồ Lực hỏi:

- Y chắc không thật sự giết Tần Hộ Hoa?

Liễu Trường Nhai đáp: - Tần Hộ Hoa là bằng hữu thân tín của y, cũng là bằng hữu trung thật duy nhất, không ai có thể giết loại bằng hữu đó.

Hồ Lực hỏi tiếp: - Vậy đây chỉ là một tuồng kịch mà người cố ý tạo ra, diễn kịch cho Lam Thiên Mãnh xem?

Liễu Trường Nhai đáp: - Tôi đã tính toán, bên cạnh của Long Ngũ, nhất định có người của ông nằm vùng. Hồ Lực thốt:

- Cho nên người cố ý để Lam Thiên Mãnh quay trở về đây trước, kể cho ta nghe. Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi đánh lão ta, hoàn toàn không phải chỉ vì thù giận, mà cũng là để cho ông tin tôi.

Hồ Lực cười khở, nói: - Ta thật nghĩ không ra làm sao Long Ngũ biết để thông đồng với người diễn kịch. Liễu Trường Nhai hỏi:

- Hiện tại ông nghĩ chưa thông?

Hồ Lực hỏi lại: - Người gặp Thu Hoành Ba rồi, không gặp y liền chứ? Liễu Trường Nhai đáp:

- Không.

Hồ Lực hỏi: - Vậy từ lúc nào bọn người thương lượng kế hoạch này? Liễu Trường Nhai đột nhiên cười, nói:

- Ông biết tại sao tôi làm cho Khổng Lan Quân giận? Hồ Lực lắc đầu.

Liễu Trường Nhai tiếp lời: - Vì tôi cố ý muốn nàng ta đem cái hộp không về. Hồ Lực hỏi:

- Trong cái hộp không đó chắc có bí mật gì? Liễu Trường Nhai đáp:

- Không có bí mật gì, chỉ bất quá có một tập kịch. Hồ Lực hỏi lại:

- Có một tập kịch?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi tính toán Không Lan Quân nhất định đem cái hộp không đó về cho Long Ngũ, cũng tính toán được y nhất định đọc kỹ tập kịch của tôi, phụ theo tôi diễn vở kịch đó.

Hắn cười nói tiếp: - Ông quả thật nhìn y không lầm, tôi cũng không, chỉ bất quá y rất thông minh có thể tưởng tượng ra, vở kịch này y diễn không thua tôi chút nào.

Long Ngũ đột nhiên nói: - Người quên một vai diễn xuất thần. Liễu Trường Nhai cười nói:

- Tần Hộ Hoa đương nhiên diễn rất hay. Long Ngũ thốt:

- Nhưng lão ta một mực lo ngại.

Liễu Trường Nhai hỏi: - Lo kế hoạch của tôi làm không được? Long Ngũ gật đầu.

Liễu Trường Nhai nói: - Nhưng các người lại diễn rất chuẩn. Long Ngũ thốt:

- Đó là vì chỉ có lão lo ngại.

Liễu Trường Nhai hỏi: - Ông không lo ngại?

Long Ngũ cười, nói:

- Bằng hữu của ta tuy không nhiều, nhìn lầm người cũng không nhiều.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ông thấy Hồ Lực là người ra sao?

Long Ngũ đáp: - Căn bệnh lớn nhất của lão tịnh không phải là lòng tham. Liễu Trường Nhai hỏi:

- Là cái gì?

Long Ngũ đáp: - Là hắc tâm.

Liễu Trường Nhai nói: - Ông nhìn quả nhiên giống tôi.

Hắn thở dài, quay sang Hồ Lực: - Ông nếu không lập tức muốn giết bọn chúng tôi diệt khẩu, tôi hiện tại không thể xác định ông là người tôi muốn kiếm.

Hồ Lực hỏi: - Hiện tại người đã xác định? Liễu Trường Nhai đáp:

- Không còn nghi ngờ gì nữa. Hồ Lực thốt:

- Người chừng như quên một chuyện. Liễu Trường Nhai hỏi:

- Chuyện gì?

Hồ Lực đáp: - Tên đại đạo leo tường khoét vách, xuất nhập vương phủ như chỗ không người, ta lại là người tàn phế bán thân bất toại.

Liễu Trường Nhai cười.

Hồ Lực hỏi:

- Người không tin sao?

Liễu Trường Nhai hỏi lại: - Nếu ông là tôi, ông có tin không? Hồ Lực nhìn hắn, lại nhìn sang Long Ngũ, đột nhiên cười: - Ta nếu là người, ta không tin.

Nụ cười của lão, trong mắt cũng ánh lên nét vui vẻ, nét vui vẻ của con cáo giáo hoạt, của con rắn độc địa.

Lão đột nhiên quay đầu, hỏi lão gia đình: - Người tin không?

- Tôi tin.

- Hai chân ta không phải đã liệt sao?

- Phải.

- Dao của người đâu?

- Dao đây.

Trên mặt lão gia đình không có một chút biểu tình, chậm chậm xuất thủ, lắc tay một cái, trong tay đã thấy có hai cán đao, đao không dài, nhưng rất bén.

Hồ Lực cười hỏi: - Dao của người không phải cực nhanh sao? - Rất

nhanh.

- Nếu đâm vào chân ta thì sao?

- Ông không đau.

- Tại sao?

- Bởi vì chân ông vốn phế liệt.

- Thật sao?

- Để tôi thử.

Trên mặt lão ta cũng không có chút biểu tình gì, đột nhiên xuất thủ, đao quang loé lên, hai cán đao nhô trên chân Hồ Lực, lưỡi đao một thước ba phân, đâm sâu lút cán.

Máu lẫn dãi nhỏ giọt, trên mặt Hồ Lực vẫn điểm một nụ cười, nói: - Quả nhiên là thật, ta quả nhiên không đau.

Lão gia đình cúi đầu, những nếp nhăn trên mặt chừng như có nhiều hơn, nghiêng răng, thốt từng tiếng:

- Vốn là thật, tôi vốn tin là vậy.

Hồ Lực ngửa đầu cười lớn, nhìn Liễu Trường Nhai và Long Ngũ: - Các người? Hiện tại các người có tin chưa?

Không ai trả lời, không ai có thể trả lời.

Bên ngoài cửa sổ gió vẫn thổi, gió đẩy đưa mùi quế hoa thơm lừng. Long Ngũ đột nhiên thở dài nhẹ nhẹ, thì thầm:

- Tối nay rất có thể có mưa.

Hắn chậm chậm đứng lên, phất bụi trên tay áo, quay đầu bước ra. Liễu Trường Nhai nhìn y đi ra, đột nhiên cũng thở dài, thì thầm:

- Tối nay chắc chắn có mưa.

Hắn cũng đi ra, đi đến cổng, không nhìn được, quay đầu lại, nói: - Tôi không muốn mắc mưa, ông cũng nên đi.

Hồ Lực cười thốt: - Ta không muốn người mắc mưa, người cho dù

không phải là người tốt, cũng không tệ lắm.

Liễu Trường Nhai nói: - Nhưng tôi còn có một chuyện muốn hỏi ông.

Hồ Lục thốt: - Cứ hỏi.

Liễu Trường Nhai nói: - Ông có thanh danh, có địa vị, có vô số người sùng bái ông, cuộc sống của ông, đã thoải mái hơn rất nhiều người.

Hồ Lục thốt: - Đó là vì ta khổ tâm lao碌 bao nhiêu năm mới đổi được.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tôi biết.

Hắn thở dài, nói tiếp: - Bởi vì vậy cho nên tôi mới không hiểu. Hồ Lục hỏi:

- Không hiểu cái gì?

Liễu Trường Nhai thốt: - Ông lao碌 tranh đấu bao nhiêu năm, mới có được ngày nay, hiện tại ông có tất cả, lại đã già rồi, tại sao lại phải làm chuyện này?

Hồ Lục trầm ngâm, một hồi lâu sau, chậm chậm đáp: - Vốn lúc trước ta không hiểu, tại sao một người càng già, lại càng tham lam? Người ấy bộ muốn đem tiền vào quan tài?

Liễu Trường Nhai hỏi: - Hiện tại ông đã hiểu?

Hồ Lục chậm chậm gật đầu, tiếp: - Hiện tại ta minh bạch, người già tham tiền bởi vì người già hoàn toàn hiểu, biết rằng trên thế gian tuyệt không có cái gì có thể bì được tiền tài.

Liễu Trường Nhai thốt: - Tôi không hiểu.

Hồ Lục cười, nói: - Đợi đến khi người sống tới cỡ tuổi ta, người sẽ hiểu.

Liễu Trường Nhai do dự, chùng quy cũng đi ra, ra tới ngoài cổng, lại quay đầu hỏi: - Còn Nguyệt Nhi?

- Người muốn gặp nó?

Liễu Trường Nhai gật đầu, thốt:

- Vô luận nàng chết hay sống, tôi muốn tái kiến nàng một lần. Hồ Lục

nhắm mắt, điềm đạm nói:

- Chỉ đáng tiếc nó chết hay sống, người không thể gặp được. Mưa đập vào song cửa sổ, bụi mưa dày đặc.

Hồ Lục mở mắt, nhìn thanh đao ghim trên chân, toàn thân đột nhiên đau đón quần quai.

Mưa lạnh, rất lạnh. “Thu sắp tàn rồi, càng ngày càng lạnh”. Hồ Lục thì thầm, đột nhiên rút lưỡi đao ra...

HỒI 8

THIỆN VÔNG KHÔI KHÔI

Mưa lạnh, màn mưa cực mỏng.

Cũng màn mưa mỏng đó, rưới phất phơ trên cây ngô đồng trước ngõ, trĩu nặng trên lá cây ngô đồng, trĩu nặng trên nhân tâm sâu lắng.

Long Ngũ đi qua hành lang, còn chưa ra tới ngoài ngõ, y không muốn mắc mưa. Liễu Trường Nhai bắt kịp y.

Y biết, dù chưa mở miệng nói, Liễu Trường Nhai không cần phải nói. Cả hai đứng bất động ở đầu hành lang, nhìn cây ngô đồng trong cơn mưa lạnh, không biết đứng như vậy bao lâu rồi.

“Hồ Lục quả là một người rất tàn độc”. Long Ngũ đột nhiên thở dài, “Không chỉ tàn độc với người khác, tàn độc với cả chính mình”.

Liễu Trường Nhai điềm đạm thốt: - Có lẽ đó là vì lão biết lão không có đường thoát. Long Ngũ hỏi:

- Vì lão không có đường thoát, cho nên người phóng thích lão? Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi cũng là người tàn độc.

Long Ngũ thốt: - Người không phải vậy.

Liễu Trường Nhai cười, hoàn toàn không phải nụ cười sung sướng. Long Ngũ quay đầu nhìn hắn, nói:

- Người ít ra để cho lão ta bảo toàn thanh danh.

Liễu Trường Nhai thốt: - Đó là vì thanh danh của lão ta không phải là ăn cắp về, lão khổ tâm lao lực tranh đấu vì nó.

Long Ngũ thốt: - Ta biết.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Huống hồ, tôi và lão vốn không có thù hận riêng tư, tôi hoàn toàn không muốn hủy diệt lão.

Long Ngũ nói: - Nhưng ngươi cũng hoàn toàn không bức bách lão tự thú, ngay cả bắt lão giao ra tang vật ăn cắp ngươi cũng không làm.

Liễu Trường Nhai: - Tôi không làm, tôi bắt tất phải làm. Long Ngũ hỏi lại:

- Bắt tất?

Liễu Trường Nhai đáp: - Lão là người rất thông minh, tôi không bức bách lão, lão cũng tự nhiên sẽ đáp phục.

Long Ngũ hỏi: - Cho nên ngươi ra đi, để cho lão tự giải quyết sự việc? Liễu Trường Nhai thừa nhận.

Long Ngũ thốt: - Cho nên hiện tại vụ án chưa kết thúc. Liễu Trường Nhai tiếp lời:

- Chưa.

Long Ngũ trầm ngâm, đột nhiên hỏi: - Lão nếu tự nguyện giao ra tang chứng, nếu tự nguyện giải quyết sự việc, vụ này không phải coi như kết thúc sao?

Liễu Trường Nhai đáp: - Không.

Long Ngũ hỏi: - Tại sao?

Liễu Trường Nhai đáp: - Ông nên biết tại sao.

Long Ngũ quay đầu, nhìn đám mây đen xa xa, một hồi lâu sau, chậm chậm hỏi: - Ngươi không thể tha Thu Hoàn Ba?

Liễu Trường Nhai đáp: - Không.

Thần thái trên mặt hắn biến thành nghiêm túc, chậm chậm nói tiếp: - Công lý và pháp luật tuyệt không thể để cho ai phá hoại, vô luận là ai phạm tội, nhất định phải chịu trừng phạt.

Long Ngũ hốt nhiên quay đầu, nhìn hắn chằm chằm, nói: - Ngươi thật

sự là ai đây? Tại sao nhất định phải giải quyết chuyện này? Liễu Trường Nhai trầm mặc, một hồi lâu sau, chậm chậm trả lời:

- Tôi ít ra không phải là tôi.

“Ngươi là ai?” Long Ngũ hỏi lại lần nữa, “Thật ra ngươi là ai?”.

Liễu Trường Nhai ngậm miệng.

Long Ngũ nói:

- Ngươi đương nhiên tịnh không phải là người mà ngươi nói cho người ta biết, ngươi tịnh không muốn tự bán mình, cũng tuyệt nhất định không bán mình.

Liễu Trường Nhai không phủ nhận.

Long Ngũ tiếp:

- Nhưng cả ta lẫn Hồ Lục điều tra lai lịch của ngươi, chúng ta đều không thể tìm ra. Liễu Trường Nhai nói:

- Cho nên ông nghĩ không ra?

Long Ngũ đáp: - Thật sự nghĩ không ra.

Liễu Trường Nhai đột nhiên cười, nói: - Tôi nếu nghĩ không ra chuyện gì, chỉ dùng một phương pháp để đối phó. Long Ngũ hỏi:

- Phương pháp nào?

Liễu Trường Nhai đáp: - Nghĩ không ra chuyện gì, thì tạm thời không thèm nghĩ tới. Long Ngũ hỏi:

- Còn sau này?

Liễu Trường Nhai đáp: - Vô luận bất cứ chuyện gì, sớm muộn gì cũng có ngày đưa ra ánh sáng, một khi ông nhận nại, sớm muộn gì cũng biết.

Long Ngũ ngậm miệng.

Có lẽ y không còn cách suy luận nào, nhưng ít ra y không thể hỏi nữa. Mưa dầm rả

rích, màn đêm dần dần chìm đắm.

Trên hành lang có tiếng chân người trầm trọng.

Một người cầm lồng đèn giấy, chậm chậm bước ra từ đầu hành lang tối tăm bên kia.

Ánh đèn chiếu lên cái đầu bạc trắng của lão, chiếu lên mặt lão, chính thị là lão gia nhân trung thành của Hồ Lục.

Trên mặt lão không có một chút biểu tình.

Lão vốn đã học qua cách ẩn tàng nỗi bi thống trong tâm. - Hai người còn chưa đi sao?

- Chưa.

Lão gia đình chậm chậm gật đầu, nói: - Hai người đương nhiên chưa đi, nhưng lão gia tử thì đã đi rồi. - Ông ta đã đi?

Lão gia đình nhìn dăm dăm vũng nước mưa bên ngoài, thốt: - Trên trời phong vân bất trắc, số người họa phước khó lường, ta thật sự không nghĩ rằng lão nhân gia lại phát bệnh.

- Ông ta phát bệnh mà chết?

Lão gia đình gật đầu, nói:

- Bệnh phong thấp của ông ta đã thấu tận xương, vốn đã thành phế nhân, sống tới hôm nay, cũng không phải dễ dàng.

Trên mặt lão không có biểu tình gì, nhưng trong ánh mắt lại để lộ một biểu tình rất kỳ quái, không biết là vì bi thương cho Hồ Lục, hay là vì đang cầu xin Liễu Trường Nhai, cầu xin hắn đừng nói ra bí mật của lão già đã khuất bóng.

Liễu Trường Nhai nhìn lão ta, chùng quy cũng gật đầu, nói: - Không sai, ông ta nhất định phát bệnh mà chết, ta cũng thấy bệnh ông ta rất trầm trọng.

Trong mắt lão gia nhân có nét cảm kích, đột nhiên thở dài thốt: - Đa tạ, người quả là một người tốt, lão nhân gia hoàn toàn không nhìn lầm người. Lão thở dài, chậm chậm lê bước qua mặt Liễu Trường Nhai, đi ra ngoài ngõ.

Liễu Trường Nhai không nhìn được, hỏi: - Lão đi đâu vậy?

- Đi báo tang lão gia tử.

- Đi đâu báo tang? “Báo cho Thu phu nhân”. Thanh âm lão gia đình đột nhiên đầy oán hận, “nếu không vì ả, lão nhân gia không bị bệnh trầm trọng như vậy, hiện tại lão nhân gia đã ra đi, ta nhất định phải cho ả biết”.

Nhãn tình Liễu Trường Nhai lóe sáng, lại hỏi: - Nàng có đến đây tế ông ta không?

“Ả nhất định đến”. Lão gia đình gằn từng tiếng, “Ả không thể không đến”. Bên ngoài mưa càng lớn.

Lão gia đình chậm chậm đi ra, lồng đèn cầm trong tay, nhanh chóng bị nước mưa dập tắt.

Nhưng lão chừng như hoàn toàn không có cảm giác, vẫn cầm lồng đèn đã tắt bước đều, từng bước từng bước hòa mình trong bóng đêm hắc ám.

Màn đêm đột nhiên giáng lâm, bao phủ mặt đất.

Nhìn thân hình khô cằn của lão ta hoàn toàn tiêu tán trong đêm tối, Long Ngũ thở dài, thốt:

- Chuyện này ngươi không tính sai chút nào, Hồ Lực hoàn toàn không để ngươi thất vọng.

Liễu Trường Nhai cũng thở dài.

Long Ngũ hỏi:

- Nhưng ta nghĩ không ra, tại sao Thu Hoành Ba lại không thể không tới? Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi cũng nghĩ không ra.

Long Ngũ tiếp lời: - Cho nên ngươi không thèm nghĩ tới. Liễu Trường Nhai đột nhiên cười, nói: - Nhưng tôi tin, vô luận chuyện ra sao, sớm muộn gì cũng phơi bày ra ánh sáng. Hắn quay đầu nhìn Long Ngũ đăm đăm, đột nhiên nói tiếp:

- Có một câu tôi khuyên ông đừng bao giờ quên.

Long Ngũ hỏi: - Câu gì?

Liễu Trường Nhai thốt: - Thiên vọng khô khô, sơ nhi bất lậu.

Mắt hấn phát sáng trong màn đêm: - Vô luận ai phạm tội, cũng đừng mong thoát khỏi cái lưới pháp luật.

Hoàng hôn.

Ngày nào cũng có hoàng hôn, nhưng không phải hoàng hôn ngày nào cũng giống nhau.

Chuyện này cũng giống như mỗi người khi chết, chết cũng có rất nhiều cách, có người chết quang vinh tráng liệt, có người lại chết bình phàm ti tiện.

Hồ Lục ít ra chết tịnh không ti tiện chút nào.

Linh đường tế điện của lão ta có rất nhiều người, rất nhiều bằng hữu cố cựu và môn sinh của lão, cũng có rất nhiều người mộ danh mà đến viếng, kỳ trung chỉ thiếu có một người.

Tương tư phu nhân chưa đến.

Liễu Trường Nhai hoàn toàn không lo lắng, ngay cả hỏi hấn cũng không hỏi. Long Ngũ đi, hấn không giữ, hấn biết Long Ngũ nhất định đi, cũng như hấn biết Thu Hoành Ba nhất định đến.

--- Gặp một người càng thêm phiền não, thà không gặp còn hơn. Thu Hoành Ba vốn phải đến, Long Ngũ làm sao mà không đi? Hấn tiễn Long Ngũ, tiễn ra tận đầu ngõ, chỉ điềm đàm nói một câu: - Tôi nhất định sẽ đến tìm ông.

“Chùng nào?”. Long Ngũ không nhin được, hỏi, “Người chùng nào đến tìm ta?”. Liễu Trường Nhai vừa cười vừa nói:

- Đương nhiên tìm ông để uống rượu.

Long Ngũ cười, thốt: - Ta thường thường uống rượu ở Thiên Hương Lầu. Linh đường bày trong đại sảnh bao la cũ kỹ. Hiện tại Liễu Trường Nhai không biết đã đi đâu, trong linh đường chỉ còn lại lão gia đình đầu

bạc và hai đồng nam đồng nữ đứng hai bên quan tài Hồ Lực.

Hiện tại đêm đã khuya lắm rồi.

Ánh sáng mù mờ, rọi lên khuôn mặt già nua mệt mỏi của lão, chẳng khác gì một

tượng người cứng lạnh.

Bốn bên treo màn vải trắng, đằng sau có đồ hình giấy thọ sinh lâu thuyền, kiệu xe ngựa kéo, núi vàng núi bạc.

Kiệu xe giấy đẹp đẽ như thật, có lừa kéo, có cả xa phu, dây cương, roi ngựa, hoàn toàn giống thật, chỉ đáng tiếc Hồ Lực không thể thấy.

Đây là nghi lễ chuẩn bị “tiếp tam” và “bạn dạ” trong hai ngày. Gió khuya thổi phất phơ mấy tấm màn tang, ánh đèn lóe lên, một bóng người lung linh trong gió.

Khoác áo vải gai đầu cột khăn tang giành cho con cháu, hiếu phục lộ ra đằng sau y phục dạ hành đen tuyền.

Lão gia đình ngẩng đầu nhìn gã, gã quỳ xuống, lão gia đình cũng quỳ xuống, gã dập đầu, lão gia đình dập đầu vái trả.

Một võ lâm đại hào như Hồ Lực, khi qua đời, vốn thường thường có những nhân vật vô danh trên giang hồ điếu tang trong đêm.

Đây không phải là chuyện lạ, tịnh không có gì để kinh ngạc, không có gì để hỏi. Nhưng người dạ hành lại là người hỏi:

- Hồ lão gia tử thật sự qua đời?

Lão gia đình gật gật đầu. - Bao ngày gần đây lão nhân gia rất khỏe, sao lại đột nhiên qua đời vậy? Lão gia đình buồn bã đáp:

- Trên trời phong vân bất trắc, số người họa phước khó lường. Chuyện này vốn không ai dự liệu trước được.

“Lão nhân gia vì sao mà chết?”. Người dạ hành hiển nhiên đối với chuyện Hồ Lực qua đời rất quan tâm.

“Phát bệnh mà chết”. Lão gia đình nói, “Ông ta vốn bệnh rất nặng”. Chung quy người dạ hành cũng thờ dài thốt:

- Ta đã lâu không gặp lão nhân gia, không ngờ không còn có thể tái kiến ông ta nữa. - Đáng tiếc đã trễ một bước. "Ta có thể diện kiến thi hài của lão nhân gia không?". Người dạ hành hỏi. "Không được". Lão gia đình hồi đáp, "Người khác có thể được, ngươi thì không". Người dạ hành chùng như ngạc nhiên:

- Tại sao ta lại không được?

Lão gia đình trầm mặt, thốt: - Bởi vì ông ta không nhận ra ngươi. Người dạ hành lại hỏi:

- Lão biết ông ta không nhận ra ta? Lão gia đình lạnh lùng đáp:

- Vì ta không nhận ra ngươi.

Người dạ hành nói:

- Một khi ông ta nhận ra ai, lão cũng nhận ra? Lão gia đình gật đầu.

Người dạ hành trầm mặt, nói: - Nếu ta nhất định phải nhìn?

Lão gia đình điềm đạm đáp:

- Ta biết ngươi tịnh không nhất định phải nhìn, muốn nhìn ông ta, tịnh không phải là ngươi.

Người dạ hành nhướng mày: - Lão biết là ai?

Lão gia đình gật đầu, đột nhiên cười lạnh: - Ta chỉ thấy một chuyện kỳ quái.

Người dạ hành hỏi: - Chuyện gì?

Lão gia đình đáp: - Thu phu nhân nếu không tin ông ta đã chết, nếu muốn nhìn thi hài của ông ta, tại sao không tự mình đến, lại sai tên tặc tử ngũ môn này nhiều quấy anh linh của ông ta.

Người dạ hành biến sắc, xoay tay một cái, trên tay đã đeo bao tay da nai chuyên dùng để phát độc và ám khí.

Lão gia đình không thèm để ý tới gã một chút.

Người dạ hành cười khắc khắc, nói:

- TỰ toán ta là tiểu tặc của ngũ môn, tất muốn lấy mạng lão. Gã vừa chuẩn bị xuất thủ, đúng ngay lúc đó, đột nhiên nghe một thanh âm lạnh lùng nói:

- Cầm miệng, cắt ra ngoài, cắt mau!

Thanh âm cực kỳ mỹ lệ, mỹ lệ như truyền xuống từ trên trời.

Trong linh đường quả nhiên có người thứ ba, nhưng không biết là ở đâu. Lão gia đình không kinh ngạc chút nào, trên mặt hoàn toàn không có chút biểu tình, điềm đạm thốt:

- Ta biết ngươi nhất định đến, ta biết ngươi chắc chắn đến.

Người dạ hành từ từ bước thối lui, ra khỏi linh đường. Trong linh đường hiện giờ chỉ còn lão gia đình đầu bạc, một ngọn cô đăng âm sâm thê lương.

Nhưng vừa lúc đó, trong linh đường, có thanh âm người khác vang lên. “Hồ Nghĩ”. Nàng hô hoán tên tuổi lão gia đình, “Ngươi đã biết ta sai gì đến, tại sao ngươi không cho gã xem di dung của lão gia tử?”.

Hồ Nghĩ đáp: - Bởi vì hấn không xứng. - Còn ta? Ta có xứng không? - Lão nhân gia vốn đã tính toán ngươi không tin ông ta chết. - Ồ?

Cho nên ông ta đã dẫn ta, nhất định phải đợi ngươi tới, mới mở hòm ra. “Ông ta muốn tái kiến ta?”. Nàng cười.

Tiếng cười của nàng vừa mỹ lệ, lại vừa thê lương.

Chìm trong tiếng cười, cổ xa kiêu giấy hốt nhiên bị xé tan thành từng mảnh, chừng như thành linh bị một ngọn lửa thần bí thiêu rụi.

Những mảnh giấy nhỏ bay phất phơ trong linh đường, giống như một bức tranh hồ điệp đầy màu sắc.

Giữa muôn ngàn hồ điệp bay lượn trong không trung, một người khoan thai phiêu khởi, phảng phất một đóa hoa bạch tuyết hốt nhiên nở rộ.

Nàng mặc trường bào trắng như tuyết, trên mặt cũng choàng một tấm khăn như một màn sương mỏng trắng như tuyết, toàn thân phảng phất như một phiến tuyết trắng giữa mù sương, đột nhiên hạ mình trước mặt Hồ Nghĩ.

Trên mặt Hồ Nghĩa hoàn toàn không có một chút biểu tình gì – Tương tư phu nhân nhất định phải đến.

Lão biết như vậy, nàng cũng đã đến. - Hiện tại ta có thể nhìn di dung của lão nhân gia không? “Ngươi đương nhiên có thể”. Hồ Nghĩa điềm điềm đáp, “Thật ra lão nhân gia cũng muốn tái kiến ngươi một lần”.

Quan tài quả nhiên chưa đóng đinh.

Hồ Lục tĩnh tại nằm trong hòm, cơ hồ lão hoàn toàn thanh thản, thanh thản hơn khi còn sống.

Bởi vì lão biết trên thế gian không còn ai có thể bắt lão làm chuyện gì. Tương tư phu nhân chung quy thở dài nhẹ nhẹ, thốt:

- Chừng như lão nhân gia quả thật đã đi trước.

Hồ Nghĩa nói: - Ngươi chừng như đâu có muốn ông ta đợi ngươi. Tương tư phu nhân nói:

- Bởi vì ta biết người chết không thể mang gì đi theo. Hồ Nghĩa thốt:

- Ông ta quả thật không mang gì theo.

Tương tư phu nhân nói: - Đã không mang gì theo, nên để lại cho ta. Hồ Nghĩa thốt:

- Nên đưa cho ngươi, đương nhiên phải đưa cho ngươi. Tương tư phu nhân hỏi:

- Ở đâu?

Hồ Nghĩa đáp: - Ở đây.

Tương tư phu nhân hỏi lại: - Sao ta không thấy?

Hồ Nghĩa đáp: - Vì thứ ngươi đáp ứng đem đến, chưa đem đến. Tương tư phu nhân nói:

- Ta cho dù có đem tới, ông ta không thể thấy. Hồ Nghĩa thốt:

- Ta thấy.

Tương tư phu nhân nói: - Chỉ tiếc ta không thể đáp ứng ngươi, Hồ

Nguyệt Nhi không phải là con gái người. Hồ Nghĩa ngậm miệng.

Tương tư phu nhân hỏi: - Vật ở đâu?

Hồ Nghĩa đáp: - Ở đây.

Tương tư phu nhân thốt: - Ta không thấy.

Hồ Nghĩa tiếp lời: - Bởi vì ta chưa thấy Hồ Nguyệt Nhi. Tương tư phu nhân cười lạnh:

- Chỉ sợ người vĩnh viễn không thể thấy nàng. Hồ Nghĩa cũng cười lạnh, thốt:

- Vậy thì người cũng vĩnh viễn không thể thấy những vật đó. Tương tư phu nhân nói:

- Ta ít ra thấy được một chuyện.

Hồ Nghĩa thốt: - Ồ?

Tương tư phu nhân lạnh lùng nói: - Ta ít ra có thể thấy cái đầu người rơi xuống. Hồ Nghĩa thốt:

- Chỉ đáng tiếc đầu ta là một vật không có giá trị. Tương tư phu nhân nói:

- Vật không có giá trị, đôi khi ta cũng muốn lấy. Hồ Nghĩa thốt:

- Vậy thì người cứ tự tiện lấy.

Tương tư phu nhân đột nhiên mỉm cười: - Người biết rõ ràng ta không muốn người chết. Hồ Nghĩa thốt:

- Ồ?

Tương tư phu nhân nói: - Một khi người còn nói được, ta có phương pháp làm cho người khai ra. Bàn tay lan hoa của nàng đột nhiên xuất chiêu.

Hồ Nghĩa đứng bất động.

Nhưng có một bàn tay khác giơ lên, nhanh như chớp nghênh đỡ bàn tay nàng. Trong linh đường tịnh không có người thứ ba, bàn tay này từ đâu

tới? Từ trong quan tài?

Trong quan tài hoàn toàn không có bàn tay nào giơ ra. Đây không phải là bàn tay người chết, đây là bàn tay người giấy. Người giấy tan rã, biến thành vô số hồ điệp bay lượn trên không trung. “Ta đã ở đây đợi nàng”. Hồ điệp bay lượn trên không trung, để lộ một khuôn mặt tươi cười.

Liều Trường Nhai đang cười.

Nhưng trên khuôn mặt tươi cười đó, chừng như hiển lộ vẻ bi thương. Bởi vì chương phong của hắn đã thổi bay tấm khăn choàng mặt của Tương tư phu nhân, hắn chung quy đã thấy mặt Tương tư phu nhân.

Hắn vĩnh viễn không tưởng tượng được nữ nhân thần bí âm trầm đó, chính là Hồ Nguyệt Nhi.

o O o

Long Ngũ khoác áo lông chồn, nằm nghiêng trên trường kỷ, nhìn đắm đắm ra ngoài cửa sổ, thì thầm:

- Sao năm nay tới giờ vẫn chưa có tuyết?

Không ai trả lời y, y không kỳ vọng có ai trả lời. Tần Hộ Hoa ít khi mở miệng.

--- Một người bắt đầu hóa ý nghĩ thành lời nói như vậy, biểu thị người đó đã trở thành già rồi.

Long Ngũ đột nhiên nhớ câu đó, vừa nhớ lại quên, hỏi: - Ta thật sự già rồi sao?

Y nhẹ nhẹ xoa xoa những nếp nhăn nơi khóe mắt, trong tâm chợt khơi dậy một niềm tịch mịch.

Tần Hộ Hoa đang hâm rượu cho y.

Y luôn uống rất ít, nhưng gần đây mỗi ngày phải uống hai chén. --- Chừng nào người đến gặp ta?

--- Đương nhiên ta uống giùm người.

Ngoài cửa có tiếng chân người, một gã vận thanh y đội nón tiểu nhị bụng to bước vào.

Long Ngũ không quay đầu lại, đột nhiên cười: - Lần này trong tô không có ba bàn tay chứ? Liễu Trường Nhai quả nhiên đã đến.

Hắn cũng cười, vừa cười vừa giở cái đĩa nhỏ úp trên tô: - Chỉ có một bàn tay, một bàn tay trái.

Trong tô quả có một cái tay gấu, Long Ngũ đã sai nhà bếp hầm suốt ngày. Rượu cũng vừa ấm.

“Ta biết ngươi nhất định đến”. Long Ngũ cười lớn, “Ngươi đến thật đúng lúc”. Tần Hộ Hoa rót đầy chén, chỉ hai chén.

Liễu Trường Nhai không nhìn được, hỏi: - Lão không uống sao?

Tần Hộ Hoa lắc đầu.

Lão chỉ nhìn Liễu Trường Nhai một lần, quay đầu, trên mặt không có một chút biểu tình.

Liễu Trường Nhai cũng nhìn lão, trong tâm chợt thấy mái tóc bạc đó, khuôn mặt khô cằn như gỗ chết đó, rất giống Hồ Nghĩa.

Cũng như mỗi lần hắn gặp Hồ Nghĩa, cũng không thể tự chủ cứ nghĩ về Tần Hộ Hoa.

Có phải vì họ vốn cùng một dạng người? Vô luận là ai nhìn thấy vẻ mặt của họ, cũng không thể không tưởng tượng như vậy.

Trong tâm Liễu Trường Nhai đang nghĩ gì?

Hắn cười, nhưng nụ cười rất âm đạm, giống như bầu trời âm đạm âm trầm bên ngoài cửa sổ.

- Đây quả là khí hậu tốt để uống rượu.

Long Ngũ quay đầu cười:

- Cho nên ta đã chuẩn bị hai hồ rượu ngon chờ ngươi.

Liễu Trường Nhai uống cạn chén: - Quả nhiên là rượu ngon.

Khi hắn ngồi xuống, khuôn mặt tỏ vẻ khoan khoái, một chén rượu hảo hạng, luôn luôn có thể làm cho tâm tình khai lãng.

Long Ngũ nhìn hẩn đăm đăm, hỏi dò: - Ngươi mới đến?

Liễu Trường Nhai đáp: - Ừm.

Long Ngũ thốt: - Ta vốn tưởng ngươi đến nhiều ngày rồi. Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi... tôi đến trễ.

Long Ngũ cười, thốt: - Đến trễ còn hơn là không đến.

Liễu Trường Nhai trầm ngâm, im lặng một hồi lâu. “Ông lầm rồi”. Hẩn đột nhiên nói, “Đôi khi không đến lại tốt hơn”. Câu nói của hẩn hiển nhiên không phải giành cho hẩn.

Long Ngũ hỏi: - Ngươi đang nói tới ai?

Liễu Trường Nhai uống cạn thêm một chén: - Ông nên biết tôi nói ai.

- Nàng thật đã đi?

- Ừm!

- Ngươi gặp nàng?

- Ừm!

- Ngươi nhận ra nàng?

- Ừm!

- Có phải ngươi nói là Hồ Nguyệt Nhi? Liễu Trường Nhai đã uống cạn chén thứ năm: - Nàng đương nhiên hoàn toàn không phải là Hồ Nguyệt Nhi thật. Long Ngũ hỏi:

- Người đã gặp Hồ Nguyệt Nhi thật?

Liễu Trường Nhai gật đầu, cạn chén thứ sáu.

Long Ngũ hỏi:

- Nàng bắt cóc Hồ Nguyệt Nhi, lợi dụng Hồ Nguyệt Nhi để uy hiếp Hồ Lực, rồi lại giả Hồ Nguyệt Nhi để gặp ngươi?

Liễu Trường Nhai uống cạn chén thứ bảy, đột nhiên hỏi: - Ông có biết

nàng kết cục ra sao không?

Long Ngũ thốt: - Ta không nghĩ tới.

Y cũng cười, nụ cười cũng như khí hậu ẩm đạm bên ngoài: - Ta đã biết dạng người của nàng.

Liễu Trường Nhai tiếp lời: - Nhưng ông không biết kết cục. “Ta không biết”. Long Ngũ chậm chậm nói, “Nàng là dạng người nào thì có kết cục dạng đó”.

Y cười gượng: - Thiên vọng khôi khôi, sơ nhi bất lậu, câu nói này ta không quên. Liễu Trường Nhai muốn cười mà không cười được, hắn đã uống cạn một hồ rượu. Long Ngũ cũng uống một chén, đột nhiên nói:

- Nhưng ta thủy chung không nhìn ra lão già đó.

- Ông muốn nói Hồ Nghĩa?

Long Ngũ gật đầu, thốt: - Ta vốn nghi ngờ lão ta mới chính là Hồ Lực. Liễu Trường Nhai thốt:

- Ồ?

Long Ngũ tiếp: - Ta nghi ngờ rằng, cả hai người là Hồ Lực. Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi không hiểu.

Long Ngũ nói tiếp: - Người không nghe nói, trên giang hồ có một người gọi là Âu Dương huynh đệ? Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi có nghe nói.

Long Ngũ thốt: - Âu Dương huynh đệ vốn không phải là huynh đệ hai người, tên của hắn là Âu Dương Huỳnh Đệ.

Liễu Trường Nhai thốt: - Tôi biết.

Long Ngũ nói tiếp: - Âu Dương Huỳnh Đệ bất quá là một người, Hồ Lực đương nhiên có khả năng là hai người.

Liễu Trường Nhai chung quy hiểu ý của y.

Long Ngũ hỏi:

- Người có nghĩ qua khả năng này chưa? “Không”. Liễu Trường Nhai đáp, “Mối quan hệ giữa người và người, vốn không có người thứ ba thấu hiểu”.

Hắn nhìn không được, nhìn sang Tần Hộ Hoa – mối quan hệ giữa Tần Hộ Hoa và Long Ngũ, cũng rất kỳ diệu.

Hắn thở dài, nói: - Vô luận là sao, chuyện này chúng ta hoàn toàn không có cách nào biết được. - Tại sao?

- Bởi vì Hồ Nghĩa cũng không sống sót ra khỏi linh đường.

--- Hồ Nghĩa “cũng” không.

Chữ “cũng” này bao hàm một ý tứ khác? Có phải là có một người khác “cũng” chết tại linh đường?

Có thể sống sót rời khỏi linh đường, chỉ có một mình Liễu Trường Nhai? Long Ngũ không hỏi. Y không muốn hỏi, cũng không chịu hỏi.

“Vô luận là sao, vụ này chung quy đã kết thúc”. Y lấy thêm một hồ rượu, rót đầy chén của Liễu Trường Nhai.

Liễu Trường Nhai uống cạn chén ngay lập tức: - Nhưng tôi vốn không nghĩ vụ án sẽ kết thúc như vậy. “Người vốn nghĩ gì?” Long Ngũ hỏi, “Người vốn không phải một mục hoài nghi ta chứ?”.

Liễu Trường Nhai hoàn toàn không phủ nhận: - Ông vốn là một người rất khả nghi.

- Tại sao. - Bởi vì tôi cho đến bây giờ, cũng không hoàn toàn hiểu ông. “Còn người? Cả người cũng không có ai hoàn toàn hiểu được?”. Long Ngũ cười: “Ta đó giờ cũng cảm thấy kỳ quái, vì ngay cả bọn Hồ Lực cũng không thể điều tra ra lai lịch của người”.

Liễu Trường Nhai cười, thốt: - Đó là vì tôi không có lai lịch vĩ đại. Long Ngũ nhìn hắn chăm chăm, nói từng tiếng: - Hiện tại người có thể cho ta biết, người thật sự là ai không? Liễu Trường Nhai nói:

- Ông cùng Hồ Lực đã điều tra tôi cho tới tận thành rồi. Long Ngũ thốt:

- Chúng ta không thể tìm ra nguồn gốc.

Liễu Trường Nhai nói: - Các ông đương nhiên điều tra không ra. Hắn cười cười nói tiếp:

- Bởi vì tôi vốn sinh trưởng ở tiểu thành, ngày qua ngày sống một cuộc đời rất bình phàm.

Long Ngũ hỏi: - Còn hiện tại?

Liễu Trường Nhai đáp: - Hiện tại tôi chỉ bất quá là một gã bộ khoái trong tiểu thành. Long Ngũ ngân nga:

- Dạng người như ngươi, chỉ là một gã bộ khoái tiểu thành? Liễu Trường Nhai gật đầu, nói tiếp:

- Các ông điều tra không ra lai lịch tôi, chỉ vì các ông không nghĩ tới tôi chỉ là một gã bộ khoái.

Long Ngũ không nhìn được, thở dài, cười khở nói: - Ta thật sự không nghĩ tới.

Liễu Trường Nhai thốt: - Các ông gặp được tôi, cũng chỉ bất quá vì ông trời tấu xảo bắt tôi điều tra vụ này, nếu không chỉ sợ các ông vĩnh viễn không biết trên thế gian này có một người như tôi.

Long Ngũ hỏi: - Ngươi nói thật?

Liễu Trường Nhai hỏi lại: - Ông không tin?

Long Ngũ thốt: - Ta tin, nhưng ta có một điểm nghĩ không ra. Liễu Trường Nhai hỏi:

- Điểm nào?

Long Ngũ nói: - Dạng người như ngươi, lại chịu làm bộ khoái? Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi luôn luôn làm chuyện gì tôi muốn làm. Long Ngũ hỏi:

- Ngươi thật sự muốn làm một bộ khoái?

Liễu Trường Nhai gật đầu.

Long Ngũ cười khò:

- Có người muốn trở thành anh hùng hào kiệt, có người muốn làm quan cao lộc hậu, có người cầu danh, có người cầu lợi, những người đó ta đã thấy qua.

Liễu Trường Nhai tiếp: - Nhưng ông chưa thấy qua dạng người muốn trở thành bộ khoái. Long Ngũ nói:

- Người như ngươi quả thật không có nhiều.

Liễu Trường Nhai thốt: - Nhưng trên thế gian anh hùng hào kiệt có quá nhiều, thì cũng phải có vài người như tôi, đi làm những chuyện người khác không tưởng tới mà cũng không muốn làm.

Hắn cười, nụ cười đột nhiên biến chuyển cực kỳ khoan khoái: - Vô luận là sao đi nữa, bộ khoái cũng là một con người, một con người sống trên thế gian, làm những chuyện hắn thật sự muốn làm, hắn tự nhiên rất thỏa mãn.